

A Short History of
Malayalam Literature

P. Sankaran Namboiyar,
M. A.

A Short History of
MALAYALAM LITERATURE.

BY

Principal P. Sankaran Nambiyar M.A., (Hon.)

മലയാളസാഹിത്യചരിത്ര
സംഗ്രഹം

മന്ത്രിക്കാർ.

പ്രിൻസിപ്പാഡ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്പുരം എഴു് മു

—
TRICHUR

Price. Rs. 1.8.0] 1922—1097 [വില മ. 2.00

All Rights Reserved.

വാണികലേഖരം അധ്യക്ഷിട്ട്,

രജ്യിവാപനക്.

P R E F A C E .

Six years ago, when I undertook to edit those Volumes of Critical Essays that are now generally known as "Sahityaprakasika", I had occasion to prepare, as part of my original contribution thereto, a pretty long article on the growth and development of the Malayalam Language and Literature from the earliest up to modern times. But, as I had to write it hurriedly in the course of a fortnight or so, I could not make it sufficiently comprehensive and reliable even for the purpose for which it had been intended. It has been my endeavour since then to improve upon this rough sketch and convert it into a short history of Malayalam literature embodying in a nutshell 'the best that has been thought and said' in the much-neglected mother-tongue of my native land. Here, now, is the fruit of my attempt, and I venture to usher it forth into the blaze of public notice.

Those who are interested in the study of Malayalam literature would certainly have felt the much-to-be-regretted want of a single volume in our language giving a clear and succinct account of the various stages of its development and of the numerous authors who have contributed to make it what it is at the present day. There now exists only a single book in Malayalam that may in any sense be termed a History of its Language and Literature; and even of

this one book (which is in two parts) the former part dealing with the earlier period is, I learn, now out of print. I am referring to the time-honoured work of Mr. P. Govinda Pillai of Travancore. Although the memory of Mr. Pillai deserves to be gratefully cherished by all Malayalam-speaking people for the excellent spade-work he has done in the field of literary research, the fact has to be noticed even by his devoted admirers that his book leaves much to be desired in respect of the general plan and arrangement as also of accuracy in historical and chronological matters. By this, however, I do not mean to say that the present volume is completely free from all these shortcomings. I am afraid it is absolutely impossible, in the very nature of things, for any one to write a thoroughly authentic account of the ancient and mediaeval authors and works of Malayalam literature. If at all I have been in any way more correct and precise than Mr. Govinda Pillay of revered memory, it is because I have been able to take advantage of the years of research that have elapsed between him and me. As regards the plan of my work, it is the same as is generally adopted by the renowned writers of English literary history. The whole course of literature is divided into a certain number of periods for the sake of convenience, and within each period, an account, chronological, as far as possible, and comparative, is given of the various literary 'kinds' that flourished during that period. Care has been taken in special to elucidate the changes which the form of the language has undergone from time to time. In short, I have endeavoured in a suggestive rather

than an explanatory manner to trace the evolution of Malayalam in its literary and linguistic aspects.

The reader [would probably expect a word of apology from me for not dwelling at length on the merits and defects of the works of living authors. But I believe they] can as well anticipate what explanation I am likely to give for this fault of omission, the remedy of which I may safely entrust into the more competent hands of bold Futurity. For the present, I rest contented with the mere indication, in a general manner, of the place of the more conspicuous ones among them in the history of our literature.

The quotations that I have freely introduced into the present volume—especially into that portion of it which deals with the “Mediaeval Period”—have been intended to stimulate the reader’s interest in the poetic wealth of Malabar, which, I daresay, is not so despicable as is often represented by impudent Quackery or presumptuous Ignorance. Unfortunately very few of the books from which I have taken them are available at the present day, though they rank among the best classics of Malayalam literature. I may observe here, in passing, that it is high time to republish (in some cases, publish) and popularize them. If, in the meanwhile, this booklet of mine succeeds in creating among the public a genial passion for a fuller and closer appreciation of the gems of Malayalam literature, I shall indeed reckon it a very great reward for my pains.

4

My sincere thanks are due to Mr. A. D. Hari
Sarma for the valuable help he has rendered me in
the publication of this book by carefully seeing the
MSS. through the press, sometimes at great personal
inconvenience even.

Trichur, | P. Sankaran Nambiyar.
5—1—1922. |

വിജയാനക്രമണിക

അംഗ്രീജിയായം 1.

ഭാഷയുടെ ഉത്തരവ്

ആദ സിലാന്റങ്ങൾ — ആരാനിന്നേപ്പറ്റിയുള്ള നിത്യപണം — സപീകരണിയമായുള്ളത് എഴാമതൊരു സിലാന്റമാണെന്ന് — അതിനും വിവരണം — ദ്രാവിഡഭാഷയുടെ വശഭാരതയുള്ളട്ടിക. പോശ് മ—മര

അംഗ്രീജിയായം 2.

പ്രാചീനമലയാളകാലം

കൊല്ലം തി-ാം ശതവഞ്ചംവരം — ക്രിസ്തവരും പല്ലവരും എതിലാണെന്ന് — അതിനുള്ള കാരണം — പ്രാചീനക്കരളീയപല്ലവാധിമി അതിനും സ്പഭാവവിവരണം — അതിനെല്ലാം കാക്കാസപാത്രം — താമവരിത ഒന്നപ്പറ്റിയുള്ള വിരൽം.

അംഗ്രീജിയായം 3.

മല്ലുമലയാളകാലം

കൊല്ലം തി-ാം ശതവഞ്ചം മുതൽ ത്രണ്ണേരുത്തിലുണ്ടാക്കാലംവരെ

I ഭാഷാപരിശാമം — ശാഖക്കമ്പുട്ട് — മാവാരതം പാട് — ദാസ്തീയ ശമ്പളങ്ങളുടെ ആദിഭാഷം — സംസ്കൃതത്തിനും പ്രാഥകൾ — ദ്രാവിഡി — തിയിലുള്ള പാടുകൾ — ക്ഷേമിപ്പുണിക്കരം അംഗ്രീജുന്നിനും കുതിക്കളം — ശാഖവപ്പുണിക്കരം ‘കാവയൻറീതജു’ — ശക്രപ്പുണിക്കരം, ‘ഭാരതമാല ജു’ — കിരണാത്ത പണിക്കരാജരം മറ്റ കുതികൾ — അവരുടെ ഭാഷ — ‘നിരണ്ണയുത്തങ്ങൾ’ — അതുകളുടെ ഉപവർത്തി — ദ്രാവിഡപ്പുണ്ണങ്ങളുടെ പരിശാമരുചിത്വം — സാമാന്യവിവരണം .. നിരണ്ണകാവികളുടെ സംസ്കാരപാശിത്വം.

II സംസ്കൃതഗമങ്ങളുടെ പ്രചാരം — വീലാതിലക്കാ — ഇന്ത്യാഭാസ്തീകരം — ശക്രമാരാജം ‘കൃഷ്ണവിജയം’ കാവ്യം — യജിഷ്ഠിംവിജയം — മേരസംഘം — ത്രാക്കസംഘം — മറ്റ സംഘങ്ങളും — ഉദ്ദീപ്പിംഗിസംഘം അതിനും നിത്യപണം — കൃഷ്ണരംഗം.

പേജ് 47—48

I V அதூக்கம்—உறவுத்தியு— வழிப்பிழை— கொட்டார்சுத்தையை
ராஸ்—ராமாயணக் மத்து— கூங்— கூவுங்கிழுபவளை— அதூக்கமையிலே
ஒங்குபலிஷ்டார். எபஜ் நீ— மூர்

ଅମ୍ବାଯୁ ।

ആധുനിക ലയാളികാലം

രുവേത്തു ത്രാസ് മുതൽ കേരളവമ്പ് വലിയ
കായിന്തന്യംഗൾ വരെ

I. கிழிப்புக்:— பூ-ா ஏதவக்குதில் ச.கிருதினிடம் ஸங்கிதுதினிடம் தகவிலுத்தி ஸ்வங்கரம்— ராஜ்யதிலெல் நாமாயானம்— தூப்புதெல் விலூத்தாஸம்— துவைதெல்தித்தெல்லை அவர்தாரம்— ஜகந்நாதம்— ஜி யிதகாலம்— ஷி வாச்சிதம்— தூதி அமை— விவாதாஸம்— ஹங்பதனிகாலம் பூதம்— ராமாயணம், இராதா, அஹவதம்— மரை அதிகிழிப்புக்குதெல்— ஏதுதெல் கீதெல் கீதெல்— மாபூதி மரை— துறை— கிழிப்புக்குதெல் தெல் உதவை— அநூத ஸிவா, நதானதெல்லை களை ஸபிகாத்தெல்லை— ஏதுமாத்தெல் பூதம்— ஏதுதெல் கீதெல் விலூத்தாஸம்— அநாமாயானம்— கொடக்காட்டு விரிக்காகை வம்தாவுராவை வாதவிகிராமாயணம்— கிழுப்பளம்— விரிக்காகலூராஸம். கிழுப்பளம் வேல் மரை— மத்தை

II. அருட்கமே:— வழிட்டு— கொட்டிய நூல் தயவுக்கான— அரசுக்கா
த்தின்கீர்த நாலு சுமார் போன்ற விவரங்கள்— உற்பத்தி விவரங்கள்— கை
வரிதா— விருப்பள்— ஹைய் ஐக் கூடி தயவு மூலாகினி கீர்த தூதிக்கர்—
நவயிலை ஸாலீதூர்வாரி கூடாக கூடிய விவரங்கள்— ஹையி
கூடிய நூல் கொட்டிய நூல் தயவுக்கான். ஒது தூர் தற்கால— விவரங்களுக்கு
கீர்த பேண்டுமிகுமிகு வயல்— காத்திக்குதி தெரு பூ, அமைப்பு திதிக்காமல் உருத்தி
கூடால் என்கிவதைக் குதிக்கமல்— கலங்கான் சாமிவகுக்கூபால்— வாஸு
காவி, காஷாக்கூபாக்காவி, வார்ய்க்கூக்காவி, மூடியாக்கூபாக
கூக்கால் கலைக்கூக்காவி, விஷாக்கூக்காவி, தூர்வாயவர்க்— சுமார் கூக்கால் ஆகூ ஆ
ஸ்மாக்காவிக்கூக்கால்— சுமாக்கால் கூக்கால் கூக்கால்— கூக்கால் கூக்கால் கூக்கால்

III. രൂപരീതി:— അടിസ്ഥാനമായി തുലിക്കപ്പെട്ട്, ഒരു താരതമ്യം—തുലിക്കപ്പെട്ട ഉത്തരവം—കണ്ണുന്നന്നപ്പോൾ ജീവാഹിതം—നന്ദ്യാരാത്രെ തുലികൾ—മുന്നൊന്തം തുലികൾക്കും—നന്ദ്യാരാത്രെ തുലികൾക്കും സംബന്ധിച്ച ലക്ഷ്യങ്ങളും

IV. പലവക മുളികൾ:—പ്രത്യോഗം—രാമാധാരം ഡാർ യർ - കോച്ചത്തുന്നിതാൻ —പലവക്കുറയ് നമ്പുതി പി—എൻതാട്ട്—വൈണ സി—ശിവാളി മതലായവർ. പേജ് ഫിൽ ഓ—ഫുന

ଅନୁଲପ୍ତି କାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ 5.

ആധുനികമലയാള കാലം (തൃഥ്)

കേരള വമ്മ വഖ്യകോയിന്തനുരാനും ഇനാത്തെ
സാമ്പത്തികവും.

கேள்வும் வலியுகோயினாலென்பூரினுடை எல்லாவற்றை...
இல்லார் கொல்லும் செழிடுகிற நலமால்—கைவைத்துக்கூடி விவியபூரம்,
நணம்—கிமக்கி, நாடகம், ஸங்கமம், சுற்று, கடுஸாமிது...—ஒத்திராஜம் முறையும் புகாவிழுப்புக்குத்துறை உதவ முயன்று.

ഇരുവരത്തെ സാഹിത്യം :— (a) പ്രകാശം i. കമക്കി
ii. നാടകങ്ങൾ iii. സംഗീതനാടകങ്ങൾ iv. ഭ്രാഹ്മണരാജ്യം v. കൂട്ടക്കല്ലറ്റ്
(b) ത്രാവുകാശം i. മാരകാശം ii. വാസസ്കാരം iii. വിളപ്പുട്ട്, ദാ-
മ മുതലായ പ്രാധി ലഘുത്തങ്ങൾ ലഭിച്ച ഇന്ത്യൻ കമ്മിറ്റി (c) ദാഖാസാറിയു-
ഥുപ്പായിക്ക്, അനാവൽ, ചെറുകമ്മി. ഉംഗ്രാസം, സാന്ധുത്താവൃപ്പരാവ-
ത്തനം, ദാനുശ്രാംക്യങ്ങൾ—മാസിക്കൾ, പുഞ്ചാലത്തപ്പരാണിക്ക്.

ପେଜ୍ ମୁଦ୍ରଣ - ହିନ୍ଦୁ

அறல்லூரை... 6.

உடனம் மாற்.

காக்குக்கு... ஸாவி துடிள்ளை... ஏதற்பதில்லை வகுப்பு—
பூ சிக்காலம்... மயூரகாலம்— அல்லை க்காலம்... காஷாபூக்களின்
வெள்ள அவற்றுக்காண்டு

பேஜ் நூறு—மூன்று

அறவென்று

‘ஊவிய’ ஸாவி துடிள்ளை உடனம் பதிக்கப்படுவில்லை வில அங்கிலு
யனம்.

മലയാളം സാഹിത്യ

വ. വി. റ. സ. 0. റ. ഡ. 0.

അഭ്യർത്ഥണ 1.

ഒ 1 പു യു ട ഉ തു പ. തനി.

മലയാളം ഭാഷയുടെ ഉൽപ്പാത്തിയേപ്പുറിച്ചുള്ള വിവാദം മനസ്സിലുണ്ട്. നിലംപരിയാണിലെത്തിങ്ങളിൽ എന്ന പറയാറാക്കിട്ടില്ല. എന്നാലും മുതലായ മൂന്നു വിനാകൾ മലയാളത്തിനും മലയാളത്തിനും മുഴുവൻ അനുകൂലമാണെന്നും മലയാളത്തിനും മലയാളത്തിനും മുഴുവൻ അനുകൂലമാണെന്നും അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. പഴയ ദൃതികൾ പുരുത്തുവരുന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നിട്ടോളം, ഭാഷയുടെ ഉൽപ്പാത്തിയേപ്പുറിച്ചുള്ള അഭ്യർത്ഥിക്കാം മലയാളത്തിനും സംബന്ധിച്ചുള്ള അഭ്യർത്ഥിക്കാം വൃത്രാസപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ലോ. ഏഴുപ്പുമുകിലും, “കൊല്ലുവാം ദാനിനിനും വിഷം കുറ്റു” ദത്തങ്കൾ നീംകു കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ശത്രുപ്പത്രാത്മകങ്ങളായ ഭാഷാതുതികൾ കൂടി ക്രമപ്പെട്ടായി പാരിശോധിച്ചു യുഷ്ടിയുക്തമായി യാദിക്കാനുണ്ടായിൽ, ഇന്നുണ്ടായിൽ, സമിതികൾ, ഭാഷയുടെ ഉൽപ്പാത്തിശൈലുറി സിലാസ്താത്രവന്തിൽ എക്കണ്ണും ഒളിപ്പായം പുരുപ്പെട്ടവികാശങ്ങൾ തോന്നുന്നു. അതിനും മുഴുവായി, മുഴുവായിപ്പെട്ടാണ് അധികാർജ്ജും ഇരുവരു ഒരുപ്പെട്ടിട്ടുള്ള യുഷ്ടിവാദങ്ങളുണ്ടാമാണെന്നും,

അവ സിലംന്തദരയെ പ്രാചീകാത്തതിനുള്ള ഫ്രാന്റ് കാരണങ്ങൾ എവയാണെന്നോ, അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണ്.

ഇതേവരെ ഭാഷയുടെ ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാപ്തുറി ആരു വിധം അഭിപ്രായങ്ങളാണ് പുരപ്പെട്ടുകണ്ടിട്ടുള്ളതു്. മ. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നാണ് മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപ്പവം എന്ന പിലർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഒ. അത്പു, സംസ്കൃതത്തിന്റെ ദിഷ്ടത്തുപമായ പ്രാതൃതമാണ് മലയാളഭാഷയുടെ ജനസ്ഥാനമെന്ന മററ ചിലതും; ഓ. അതുമല്ല, സംസ്കൃതവും തമിഴ്മ വേദന്മാരായതാണെന്നു വേരെ ചീലതും; റ. തമിഴിന്റെ പുതിസ്ഥാനം മാത്രമേയുള്ളതുവെന്നു മററ ചില കുടങ്ഠും; വാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഓ. മുല്ലുവിധി ഭാഷയുടെ പുതിയും തമിഴ് മുതലായവയുടെ സങ്ഘരാജിയുമാണെന്നും, സ്ന. മലബാറിലെ അഭിമന്നിവാസികൾ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഒരു പ്രാതൃതഭാഷയും മററ ഭാവിയഭാഷകളും വേദന്മാരായതാണെന്നും, ഉള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും പിലക്കുണ്ടു്. സ്ഥായിയായ ഒരു ഭാഷയെ മററ പല ഭാഷകളും പോഷിപ്പിക്കു എന്നുള്ളതു സംഭാവ്യമാണെങ്കിലും, രണ്ട് ഭാഷകളുടെ സംമേളനംകൊണ്ട് മാത്രം ഒരു പുതിയ ഭാഷ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു എന്നതു ചരിത്രഭിജ്ഞരായുള്ളിൽ തോന്നുന്നില്ല. ഇൻഡ്യയിലെ ഭാഷകളെ എല്ലാംതന്നെ ആനുഭാഷയായ സംസ്കാരം ആക്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഹിന്ദി, ബങ്കാളി, മഹാരാഷ്ട്ര മുതലായ ഉത്തരേന്നറ്റയിലെ ഭാഷകളിൽ അൻപത്തു ശതമാനവും സംസ്കാരപദ്ധതികളാണ് കാണപ്പെട്ടുന്നതു്. മലയാളഭാഷയുടെ സ്ഥിതി ഇതിലും കുടിയു നിലയിലാണു്. ഇക്കാരണങ്ങൾക്കും മെച്ചപ്പെടുത്തി ഭാഷകളെല്ലാം സംസ്കാരങ്ങൾക്കും മററ രണ്ട് ഭാഷകൾ കൂടിച്ചേരുന്നുണ്ടു്.

ങനാ പറയുന്നതു സാധ്യവായിരിക്കമോ? മനല്ലരിച്ച
ആരാളിപ്രായങ്ങളിൽ മനാമത്തേയും ആറാമത്തേയും വാ
ദങ്ങളേപ്പറി ഇതിലധികമായി എന്നെങ്കിലും പറയേണ്ട
ആവശ്യമാണെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. എന്നമാത്രമല്ല, മലയാ
ളാഷ, മർറ്റ രണ്ടു ഭാഷകളിടെ സമേചനത്തിൽനിന്നും
പൊട്ടിമുള്ളതാണെന്നുള്ള അ അഭിപ്രായം ഇനിയും
ബാല്യദശയിൽ ഇരിക്കുന്നതല്ലാതെ, സർവ്വസമത്വാരായ
ഭാഷാശാസ്ത്രത്തോടു അനുദാനീയമായി ആരുടേന്നെങ്കിലും ആരുലോചന
യുംപോലും ഇതേവരെ വിഷയിച്ചിട്ടിട്ടില്ല.

മലയാളം സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്നുണ്ടായതാണെന്നു
ഈ അഭിപ്രായം ഒന്നാമതായി ചുറപ്പെട്ടവിച്ചുരു “കേര
ളക്കൗമുഖി” കത്താവായ കോവുള്ളിനെട്ടജാടിയാണെന്നു
തോന്നുന്നു.

“സംസ്കൃതവിമർശിഗില്ലിതാ
അവിധാക്ഷാക്ഷിഡജാമിലിതാ
കേരളഭാഷാശാസ്ത്രം
വിഹരതു മേ ഏതസമ്പദാശംഘാ.”

എന്ന പദ്ധതിനും അതിനു ലക്ഷ്യം, ഈ അഭിപ്രായം
അധികംപേരും സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും, ഇന്നും ഈ അ
ഭിപ്രായത്തെ ദുരക്ക പിടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പില പ
ണ്ണിത്തും ഉണ്ടെന്ന കാണുന്നതുകൊണ്ട് നെട്ടജാടിയു
ടെ അഭിപ്രായം സാമിത്രസാമ്രാജ്യത്തിൽനിന്നും തീരെ
നിശ്ചാസിതമായിട്ടില്ലെന്ന പരിശാരതെന്നില്ലതിനില്ല. എ
ന്നാൽ നെട്ടജാടിതന്നു തന്നെന്ന ഈ പുതിയ പ്രസ്ഥാന
ത്തിൽ എത്രതോളം ആത്മവിശ്വാസത്തെ പ്രകടിപ്പി
ച്ചിത്തനുവെന്നുള്ളതു് ആരാഞ്ഞരു ഒന്നാക്കുന്ന പക്ഷം, ആ
അഭിപ്രായത്തിന്നും സ്വീകാര്യത്തെപ്പറി അനുകൂലമാ
ഡോ പ്രതിക്രിയമാഡോ അഭിപ്രായം ചുറപ്പെട്ടവിക്കേണ്ട

അ” എന്നുള്ള സംശയത്തിനാവകാശമുണ്ടായിരിക്കുമെല്ലാം. ഭാഷയുടെ അഗ്രമത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന അവസ്ഥരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെന്നാണ് പറയുന്നതു്:—

“ആര്യുടാവിഡവാഗ് ജാതാ കേരളീയാക്കിക്കുകാ”
 “സംസ്കൃതവും തമിഴം കുടിച്ചുന്നണായതാണ് മലയാളം.
 ഭാഷ” എന്നാണെല്ലാ ഇതിന്റെ അർത്ഥം. ഇതുകൊണ്ടും മതിയായില്ല; അദ്ദേഹം വിജയം ഏതിചലിക്കുന്നു. ഒന്നാ ചുകക്:— “ഈ കേരളത്തെ പാല്ലൂരാജനാട്ട് നീൻകൊണ്ടു കുടിക്കുംവരായ നബുതിരിംഖാർ ആര്യുംവത്തത്തിലെ അതുംബുംവമനായം, ശ്രൂദികൾ അവരുടേശ്വരങ്ങളിലെ തമിഴമാക്കുന്നു. ആര്യുംമാരുടെ പുരുജ്ഞാശ സംസ്കൃതവും മറരവക്കുന്നതു തമിഴം ആര്യിക്കുന്നു. മെത്തപരണ്ണര ഇതുകുടിക്കാതുകുടുക്കുന്നും ഭാഷകൾ തമ്മിൽ കുവൻ്ത് നമ്മുടെ ഇം സ്ഥിപ്പവാളവും ഉണ്ടായി.” ഇതുണ്ടാളുള്ളതു ഭാഗംകൊണ്ടു്, കേരളഭാഷാഗംഗ, സംസ്കൃതഫിലിഗിരിഗളിൽയാണു നാളി അലിപ്പുംയത്തിൽ നെട്ടങ്ങാടിക്കുത്തനു എത്ര തേതാളിം സപ്രപ്രത്യയഗമ്പത്തുമാണുണ്ടായിരുന്നതുനു തെളിഞ്ഞുവരുമ്പോൾ. ഇവരെല്ലാവാറിനും പുരുജ്ഞാശ, മംഗളാ ചരണങ്ഗുപത്തിൽ കാണുന്ന മുന്നാലംരിച്ച ദ്രോകമല്ലോ തെ, നെട്ടങ്ങാടി ആ അലിപ്പുംയാരുന്നായിരുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നതിന് മറ്റു ധാതുക്കു ലക്ഷ്യങ്ങളും കേരള കെന്മുടിയിൽ കാണുന്നില്ലെന്നുള്ളതും പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിയാണു.

ഈ പ്രസ്തുതവിഷയത്തെ ഒരു വാദനുബന്ധായി സ്വീകരിച്ചു നിത്യപണം ചെയ്യുന്ന പ്രക്ഷേപം, “സംസ്കൃതഫിലിഗിരിഗളിൽ” തന്നെ സർട്ടിഫി ആസാധ്യവായിരുന്നതാണു. ഒരു ഭാഷയുടെ അനുഭവശാലയിൽ നിന്നും ലിക്കിഫിക്കുന്നതുനു ഭാഷാശാലയും അനുഭവശാലയിൽ സ്വീകരിച്ചുനിന്നും

നീം പ്രസ്തുത വാദമുഖ്യവാദിന്നു് എതിരാധികാരി നില്കുന്ന
തു്. ഭാഷ എത്രത്രുണ്ട് ത്രചാരംപ്രേട്ടാലും ഗ്രഹണങ്ങളും
നിന്ത്യാവധികരണങ്ങളും മായ വസ്തുക്കളുടെ നാമദേഹങ്ങളെല്ലാ
പ്രതിപ്രത്യയസബ്ബന്മുഖമുഖ വേഷം മാറ്റുന്നതസാല്പ്രാം
ബാം. പ്രതിവു്, മാതാവു്, സൃഷ്ടി, അക്ഷി, കരം മുതലാ
യ സംസ്കാരപദങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു മലയാളികൾക്കുള്ള
തു്, തന്ത്രങ്ങൾ, താളികൾ, കളിം, വൈക്കമ്പ്, മ
റുമാണ്ഡലം മുതികൾ, നിപാതങ്ങൾ, സർവ്വനാമങ്ങൾ
മുതലായവരെ പരിശോധിച്ചാലും സംസ്കാരവും മലയാള
വും തമ്മിൽ വളരെ അക്കന്നാണു് നില്കുന്നതെന്ന പ്രത്യ
ക്ഷപ്രേട്ടം. ദ്രാക്ഷരാഖ്യാക്ഷികളുടെ വിഷയത്തിൽ മല
രാഷ്ട്രത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും തമ്മിൽ, രാവും പ്രകല്പമെ
ന്നാവോലെ, രഭിക്കലുമടക്കാത്ത, വൃത്താസങ്കളും ശാഖ
ങ്ങളും വിസ്തരിക്കുന്നതിലൂ. [വികരണങ്ങേം, പദ (ആ
ത്വനേപദം ചരഞ്ഞേച്ചാലും) ഭേദം, പ്രയോഗ (കത്തരി,
കമ്മൺ, ഭാവേ) ഭേദം, വചനങ്ങേം, ലിംഗനിർണ്ണയങ്കുമം
മുതലായവ പരിശോധിക്കുക.] ക്രൂട്ടാതെ, മരൊരായ വി
ഷമാനുടി ഇക്കാണ്ടുത്തിൽ വന്നേരുന്നണ്ടു്. മലയാളം
ഷ സംസ്കാരത്തിൽനിന്നുംവിച്ചുതാനെങ്കിൽ അക്ഷാര
മാല സംസ്കാരത്തിന്റെ തന്നെയായിരിക്കുന്ന മല്ലോ. എ
നാൽ ഉദ്യമലയാളത്തിലേയും പ്രാചീനമലയാളത്തിലേ
യും മുതികളും സർവ്വസമതം സിലിച്ചിട്ടുള്ള ചീല ഗ
നമങ്ങളിലെ ശാക്ഷരവിനിയമങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതാ
യാൽ ഇം അഭിപ്രായം സ്വീകരിക്കാൻ നിവാഹമില്ലാ
തെ വരുന്നണ്ടു്. മഹാപ്രാണങ്ങളുടെയും ഉംഗ്രാക്ഷങ്ങളുടെ
യും സ്ഥാനത്തു പ്രാവിശ്വാശാർത്ഥിയിൽ ചീല മാറ്റ
ങ്ങൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി ആ മുതികളിൽ കാണാം. ആ
നീ സംസ്കാരക്ഷാമാം നടപ്പായിരുന്നവനുവരികിൽ

ഈ ദ്രോഗത്തിനാടിവരികയില്ലായിരുന്നു. ഈതെല്ലാംകൂടി അതേലാം വിച്ചുനോക്കേണ്ടി സംസ്കരിക്കാനും മലയാളം ശാസ്ത്രികാ റംകാണ്ടം, സംസ്കൃതപദപ്രസ്താവനകാണ്ടം മലയാളം ഷയ ഹോഷിപ്പിക്കാൻ ഇടക്കാവുത്തു വില ഭാഷാഫോ ഷണാഡിലാഖികൾ അമിച്ചതാണെന്നും, അതിനു മുമ്പ് മലയാളഭാഷ സ്വന്തത്രംമായ നിലയിൽ ജീവിച്ചവന്നിൽ നാവെന്നും, “കേരളകൗമുഖി” എഴുതാൻ ഘടപ്പെട്ട ഒന്ന് ട്രാം, അക്കാദം മന്ദിരപ്രവാളകൂട്ടിക്കെല്ല—അധിക യും ഭാഷാചന്ദ്രക്കെല്ല—കണ്ണ ഭേദിച്ച മലയാളഭാഷയു എ മാതൃസ്ഥാനം സംസ്കൃതത്തിനു കല്പിച്ചുകൊടുത്തുവോ യതാണെന്നും, വിഹാരിക്കാനേ സ്വാധീനിച്ചു. ഇതിലധികം ലക്ഷ്യങ്ങൾ സന്ധാരിച്ചു ബലമായി എത്രക്കുത്തുക്കുവിധിയം “സംസ്കൃതഹിമഗ്രിഗ്രാമിത്” ത്രാവാദത്തിനു പ്രാബല്യം സിലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഭേദങ്ങളുപമായ പ്രാതൃതത്തിൽനിന്നും ജനിച്ചതാണെന്നാണ് മററായ വാദം. പത്തി, പ നി മുതലായ അപൂർവ്വം വില പദ്ധതി പ്രാതൃതത്തിലെ പ്രോബേ മദ്യയാളഭാഷയിലും ഉച്ചയോഗിക്കുന്ന എന്നുള്ള കാരണം മാതൃമേ ഈ വാദത്തിനാടിസ്ഥാനമായിട്ടുള്ളൂ. സംസ്കൃതക്കാരുടെ പദ്ധതിയിൽനിന്നും അപാരമരപ്പെട്ട ‘പ നി’ യെന്തെന്നായാണ് മലയാളികളുടെ കതിരപ്പുന്നിയി ലും നാം കാണാനാതു’. ഇങ്ങിനേ പ്രാതൃതപദ്ധതി മല യാളത്തിൽ കാണാനിടവനാതു, മലയാളഭാഷ പ്രാതൃത തത്തിൽനിന്നുംതുഭിച്ചുതുകൊണ്ടാണെന്നും; കാലക്കൂർത്തിൽ പ്രാതൃതം സംസാരിച്ചിരുന്ന അള്ളക്കൾ ഭാവിയുടെ ഇ ടയിൽപ്പെട്ടിപ്പാകയും ഭാവിയഭാഷകളുടെ കൈകക്കന അതുകൂടംനിമിത്തം പ്രാതൃതം മലയാളമായിത്തീരുകയും ചെയ്താണെന്നും; അതിനു ഇക്കുട്ടും വാദിക്കുന്നാതു’. १

ണ്ണോ മുന്നോ പദ്ധതികളിൽ സാമ്രംഖ്യം നാലും ഒന്നാക്കി തുടർച്ചയായി ഉൽപ്പെട്ടു കൊണ്ടാണ് ഇതുവരെ നിലനിൽക്കുന്നതു എത്രയും കൂടിയാണ് സാധ്യവായിരിക്കുമെന്ന് ശ്രദ്ധ അതുവാചിക്കുന്നതെങ്കിൽ സ്നി. ഏന്നാൽ പറിനിന്നും, അതു പദ്ധതികൾ മലയാളത്തിൽ എല്ലാ അക്കാദമിക്കുകളിൽ എന്ന ചോദിക്കാണുണ്ടാക്കിയിൽ പറയാം. പെരുമാക്കണമാരുടെ കാലത്തു ബുദ്ധമതം കേരളത്തിലും പ്രചരിച്ചിരുന്നവും വരിതും ഫലാഷിക്കുന്നണം ശ്രദ്ധ. പ്രാകൃതവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പാലിഭാഷയെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു ബുദ്ധമതാനൂയികളുടുമായി സഹവസിക്കുന്നതിവന്നാകാലത്തു, അതു ഭാഷയ്ക്കിൽനിന്നും വില പദ്ധതിക്കാവിധിയുടെ ശുഭയ്ക്കിൽ പകർത്താണുന്നു വരുത്തുന്നതാ? സർവ്വഭാഷാസാധാരണമായവ്യാഖ്യാനിൽ . അതുവരെക്കുണ്ടായ വില പദ്ധതികളിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടാക്കുന്ന പറയുന്ന പ്രാകൃതത്രഞ്ജപദ്ധതികളുണ്ടായില്ലോ?

ഭാഷ, തമിഴിന്റെ പ്രസ്തുതിയോ സംഖ്യാഭരിയോ എന്ന കാഞ്ചനക്കിലാണ് ഇനി ഒരു തീരുമാനം ചെയ്യേണ്ടിയി രിക്കന്നതു്. മലയാളഭാഷകു അതുപ്രകാരി വ്യാകരണങ്ങൾ മെഴുതിയ പാദ്യാത്മകങ്ങളുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അംഗീകാരം നേരിട്ടും ദിനാജ്ഞാലും തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ മുസ്ലീംവിക്കന്നരാവിതു്:— “മലയാളഭാഷ മുഖം എന്ന തമിഴിന്റെ ഒരു ശാഖയാക്കണ. അതു് ഏതലുക്കു്, കൃംഗാടകു്, തുളി, കൊടകു് മുതലായ ശാഖകളും അധികം തമിഴത്തെ സ്വത്താജ്ഞാട്ട തെള്ളവരികയാൽ ഉപഭാഷ അംഗത്വം നേരിട്ടും—ഈംഗ്ലീഷ് നിഃലബാധിയിൽ ഇങ്ങനെയും പറയുന്നു:— “ഈ രണ്ടു ഭാഷകളിൽ (മലയാളവും തമിഴിലും) പണ്ട പ്രശ്നത്തുക്കാശകളായിരുന്നില്ല. ത്രാവിധക ധൂംഖ്യത്തിലെ ഒരു ശാഖയുടെ പിരിന്തുകളായിരുന്നു”

ഡാക്ടർ കാരിഡേപൽ ഡാക്ടർ മുൺട്ടിന്റെ അഭിപ്രായത്തെ നിറുത്തപ്പെട്ടു ചെയ്യുകൊണ്ട് ഒരുപാഠ നാളിപ്രായം എന്നാണെന്ന നോക്കുക:— “ഡാക്ടർ മുൺട്ട് തമിഴം മലയാളവും വളരെ അടച്ചപ്പമായി സംബന്ധപ്പെട്ടു കിരിക്കുന്ന എന്ന സമത്വക്കുണ്ടെങ്കിലും, അഭ്യേഷത്തിനു മലയാളഭാഷ തമിഴിന്റെ ശാഖയാണെന്ന പറവാൻ മനസ്സിലെപ്പോൾ തന്ത്രാണം”. അഭ്യേഷം തുടർന്ന് പറയുന്നു:— “മലയാളം പ്രത്യേകമാജോത ഭാഷയാണെന്നു ഗണിക്കുകയേണ്ടാൽ, തമിഴിന്റെ വളരെ വളരെ കുറവീനി മാജോത ഇപഗാവയാണെന്നു ഗണിക്കുകയാണ്” ഭേദം. ഈ തുകൊണ്ട് രഹം മലയാളഭാഷയ്ക്കു തമിഴിന്റെ ഒരു തപര്യം മററു ആത്മ സഹോദരിപരവാണു് കൂട്ടിച്ചിറ്റി കുക്കാതെനു തെളിയുന്നണില്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ ആ യൂണിക്കമാരുടെ തുടയിലും വലിയ അഭിപ്രായപൂര്ത്താശ ണ്ടു്. മലയാളം തമിഴിന്റെ സഹോദരിയാണെന്നു കേരളിപാണിനിയത്തിന്റെ മുഖവരയിൽ ഗുമകത്താവു് വേണ്ട തെളിവീകരിക്കാനിരിക്കുമ്പോൾ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അഭ്യേഷത്തിന്റെ അഭിപ്രായം അറിയണമെങ്കിൽ മല്ലുമ്പൂരുകരണും നോക്കിയാൽ മതി. “നമ്മുടെ ഭാഷ, ദാവിഡ് ശാഖയിൽപ്പെട്ടതാണു്. ആ ശാഖയിൽ മലയാളത്തിനുപരി, തമിഴ്, തമിലുകൾ, കണ്ണാടകൾ, തുള എന്ന നാലു പ്രധാനഭാഷകൾ കൂടിയുണ്ടു്. ഈവരയ്ക്കും തങ്ങളിൽ സഹോദരസംബന്ധമാണു്. തമിഴ് ജ്ഞാനവും ദാവിഡ് ദാവിഡിലും മലയാളം കന്നുക്കും പുരുഷനും താരിഖിന്റെ പീറ്റകയിൽ യുക്തിയുകയായും ദാവിഡ് ദാവിഡിലും കുളാട്ടുകിയും സഹതമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ രംഭന്തു അഭ്യേഷം മുഖ്യമന്നയും പറയുന്നു:— “മലയാളത്തിന്റെ

പ്രാതൃപം കൊടുന്നമർക്കാണ്.” ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ തമിഴിനു മലയാളത്തിന്റെ മാതൃതപ്രാണം കല്പിക്കുന്നതും ഉള്ളിൽ എസ്. പരമേശ്വരാജുവർക്കറു രാമചരിത ത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ പറയുന്നതിങ്ങിന്നും അംഗം:— “കൈരളിത്തിലും അതിന്റെ കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലും പുരുഷകാലങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഷമാത്രമെ നടപ്പുണ്ടായി തന്നെത്തും വെന്നും, ആ ഭാഷ തമിഴായിരുന്നുവോ, മലയാളത്തെ തമിഴിന്റെ കനിഞ്ഞസംഘാടിയെന്നല്ല എത്തി യെന്നാണ് പറയുന്നതെന്നും, ഇങ്ങന്നും പരഞ്ഞ സമമതമായിട്ടാണ്.” ഇങ്ങനെ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ പ്രമാണികമാരായ പലവുന്നേയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പരസ്യം തീരുകൂടില്ലാതെയാണിപ്പോഴും ഇരിക്കുന്നതെന്നുണ്ടാകുന്നു.

എന്നാൽ മേൽക്കാണിച്ചു അഭിപ്രായങ്ങളും കൂടി സുക്ഷ്മകാരണം എന്നാണെന്നു കണക്കുവിടിക്കാൻ സാധിക്കുന്നപക്ഷം, ഇവരെല്ലാം ഒരു അഭിപ്രായമാണ് എന്നപ്പെടുവിക്കുന്നതെന്നു വിശദമാകും. “ലാവിസ്” ശബ്ദമാണ് തെററില്ലാറുന്നകറകൾക്കും അഭിപ്രായരൂപത്തിനും ഇടയാക്കിട്ടുള്ളതെന്നു ദത്താനുന്നു.

പ്രാചീനകാലത്തു “തമിഴ്” എന്ന പദത്തിനു “ഭാഷ” എന്ന മാത്രം അത്മമുണ്ടായിരുന്നതും. തമിഴ്=തമർ (=സപന്തം) + മൊഴി. ‘ഭാഷ’ എന്ന നാംഭാസ്യാത്മത്തിൽ ഉചയ്യാഗിച്ചിരുന്ന “തമിഴ്” ശബ്ദം കാലാന്തരത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകഭാഷയെ നിംദിച്ചിക്കുന്ന സംജ്ഞാനാം മമായിത്തീറ്റിത്തശാഖാം തെളിയിക്കുന്നതിൽ പെട്ട ലക്ഷ്യങ്ങളുമാണ്. ഭ്രാഹ്മിതിവിശേഷങ്ങൾക്കാണെങ്കിലും ഒരു കാരണം അജൂഡം ഈ “തമിഴ്” പല രോഖകളായി പീരിത്തത്തിനും ശേഖരണം, ദേശനാഭങ്ങളംകൂടി കുട്ടിച്ചേംതു കർന്ന

കൂതമിഴ്, മലനാട്ടമിഴ്, മോളിതമിഴ്, എന്നിങ്ങനെന വു വഹരിക്കണാണോ ചെയ്തിരുന്നാതു്. ആതു് നാമ അതു അതിനാദേശം ഇതു നാമജാലൈപ്പാം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ടുക യും ചുതിയ ഫോരെട്ടത്തു വേഷം മാറുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങു ക്രിതിയ തമിഴ് ദുർബില്യം കിട്ടിന്നു. (തമിഴ് = തമിം = ദമിള = ദമിള = ദുർബില്യ = ദുർബില്യ.)

ഇതിനാദേശം മുലദ്രാവിഡഭാഷയും അതിന്റെ വി ഭാഗങ്ങളിൽ കുന്നായ ദ്രാവിഡഭാഷയും റാലപ്പോഴും അത ദിമാറാട്ടംകൊണ്ട് പലരേയും മെപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാസ്തു വം ആലോച്ചിച്ചാൽ ആപ്രത്യേക തമിഴ് (ശംതായതു മുല ദ്രാവിഡഭാഷ) കാലഭേദം, ഭദ്രഭേദം, ദ്രാവിഡഭേദം, മുതലായ ശംനേകൾ കാരണങ്ങളാൽ തമിഴ്, കണ്ണീടകൾ, തുളി, തെലുങ്ക്, കൊടകൾ എന്നിങ്ങളിൽ അഥവാ പ്രധാനരാഖ്യം വകുളായി പിരിയുകയാണുണ്ടായതു്. മുലദ്രാവിഡഭാഷ യുടെ ശംചത്ത താവഴി, തമിഴ് (ശംപ്ലൈകിൽ സംസ്കൃതിക രിച്ചു ദുർബില്യം) അനുകരിക്കാനുണ്ടായതു്. (=മുൻതമിഴ്). മലബാരത്തിന് നാം ഇപ്പോഴും തെക്കൻ മലയാളം, വടക്കൻമലയാളം, തയ്യർമലയാളം എന്നും മറ്റൊ ചില വകുളേജും കള്ളിക്കാടുള്ളതു തുപോ ലെ, തമിഴിന്ന് ഒരു കാലത്തു്,

‘തെന്തപാണിക്കാടംകാടംകാടാവേണ്ടുചി
പഞ്ചിയഞ്ചവാവതൻവടക്കന്നടായ
ചീതംമലനാട്ടുനന്നാട്ടചെന്തമിഴുചു
രേതമിക്കപ്പറിയന്നാട്ടു്’.

എന്ന വചനപ്രകാരം പറയുണ്ട് നാട്കളിലായിട്ടു പലതരം ഭദ്രഭേദങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. പേശവാളപ്പുംനി മിത്രം, ഇന്നത്തെ മധുരജില്ലയിലെ ഭാഷകൾ ഭാഷകൾ ചെന്തമിഴു് എന്നും ബാക്കി ദിംകളിലേതിനെപ്പാംകുടി കൊടുത്തമിഴു്

എന്നും, അനുകാരമാർ പേര് കല്പിച്ചു. മുലദാവിധിയാം ഷയുടെ കാട്ടതെ രോഖയായ മുതമിഴ് ഇണ്ടിഗേ വീണ്ടും രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു. തമിഴിന്റെ ദേശുദ്ദേശ്യിക്രമവും അ പുവസ്ഥിതപ്രവും കണ്ട് അന്നത്തെ ആചാത്രമാർ നിയമനിമ്മാനംകോണ്ട് “ചൊരുാക്കിയ” തമിഴാണ് ചെത്തെ മിഴ്. കൊടുന്തമിഴ് പലവിധം ദേശുദ്ദേശ്യങ്ങളാട്ടക്കുടിപ്പി എന്നായും നിലനിന്നു. കേരളിലെബണ്ണത്തിൽ പെട്ട കുട്ടം, കട്ടം, കക്ക്, വെൺ, പുഴി, എന്നീ അഞ്ചു നാടകളിലെ കൊടുന്തമിഴാണ് മലയാളമായി ചാർണമിച്ചതു്. മന്ത്രകാല അളളിൽ ഒരേ ഭരണാധികാരിയുടെ കീഴിൽ മുത്തന്നിൽ നാ തമിഴ് രാജ്യവും മലയാളരാജ്യവും. ഭിന്നനേതാക്കമാരാൽ ഭേദപ്പെട്ടതുടങ്ങിയതു്; മലയാളത്തുകാക്ക് ചെ. പ്രഭേദകസംഘമായിപ്പുറിയുന്നതിനു സൗഖ്യത്തുമണ്ഡായതും നന്ദിപ്പിമാരുടെ പ്രാബല്യവും, ആത്മദാവിധിസങ്കരവും അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചതുമാണ് മന്ത്രപരമത പരിണാമത്തെ സഹായിച്ചു പ്രധാന സംഭവങ്ങൾം.

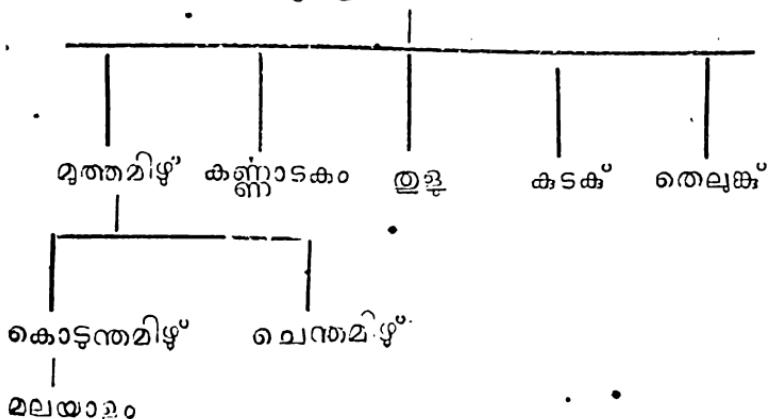
ഇപ്പോൾ ഘഷ്ടപ്രചാരമായി തീനിട്ടിള്ള മുതമിഴി നീൻ രണ്ട് ധാവകളാണ് ഇന്നത്തെ മലയാളവും തമിഴ് മെന്നു ഇതുനേതാളുമാണു വിവരണംകോണ്ട് മനസ്സിലായി. ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യത്തിൽ കുണ്ഠനാ പദങ്ങൾെല്ല ഇയർ ചൊൽ, തിരിചൊൽ, തിരെചെച്ചൊൽ, വടചൊൽ എന്നിങ്ങനെ നാലായി തരം തിരിക്കാമെന്നും, മലനാട്, കംരിനാട് മുതലായ പതിനൊന്നു കൊടുന്തമിഡം നാടകളിൽ എത്തിലെങ്കിലും തന്റെ അതം ശരിയായിവരുന്ന പദങ്ങൾക്കു ‘തിരെചെച്ചൊൽ’ എന്ന പേര് കല്പിക്കാമെന്നും “ചൊല്ലുഡികാരം” എന്ന തമിഴ് പ്രാക്രണ്ണരുമത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. മലനാട്ടമിഴ് (മലയാളം) മെന്തമിഴിൽ ചേരാത്തെ ചെ മുഖവിധിരാവചാണ്ടാണ്, ആതു ഗ

மூத்திலை ஒன்றை இதற்கு ஏதாக வரையுத்து நால் ஸ்ருதங்கள் பூர்வ விவர தீவிடுமான்து. இதின்கிளென்டூபா மங்கிலாக்க நாறு சென்று சிரின்றி வூவாஸ்மிதிகால்த்தினா ஒன்புத் தென், மலயாலை கை பூதேஞ்சுக்கலாபாதபதை சுவாலி தீவிடும் என்னால்⁵. மலயாலை தமிழின்றி ஸஹோ பரிசெய்கை பிலுதங், அதற்கு பூதுகியானையை மரை பிலுதங் வாசிக்காதின காரணம் “புவிலை” மையாத்தமதை பூரியுத்து தெரிவிலூர்க்கானையை ஒலுபுவிலை சூரியன் ரைவகரி என்ன நிலகிற தமிழினா மலயாலை த்தினா தமிழ்த் தமிழ்த் தெய்வையை ஒலுபுவிலை தெவிதுதானைத்து அவாஸமதிற ஜூஜகாக்கலாவடும் ஸிலவர்க்கரிக்காமையை ஹபூட்டு ஸ்ருதமாயி. தமிழ் ஏன் பாத்தினா ஒத்தந்து⁶ ஏன் அதற்கு ஸ்ரீகிரிதூ மலயாலைத்தினா தமிழினா ஸ்ரீவோத்து. நஷ்காந்து என் ஏரோவும் உவிதா.

ମୁଲଭ୍ରାଵିଯକ୍ସନ୍ଦିବାତିଳେ ଏହାରୁଙ୍ଗ ମୁଖମିଶ୍ରି କେବଳ ପୁଅତିରୁଙ୍ଗ ଚହନମିଶ୍ରିକେବା ସଫେହାରିରୁଙ୍ଗ ଅନୁଯିତକୁ ଗୋଟିଏ ମହିଳାଙ୍କ ନିଲାଗିଛୁଣ୍ଟିରେତିବା ପରିଷ୍ଠାରୁ, ଆ ତୁ ହୁଅତିବରେରୁଙ୍ଗ ବିବରଣୀତିକେବଳ ଏଇ ସଂଗ୍ରହମାତ୍ରି.

இல்லோவிடுவது வாய்ப்பாறவுட்கென காளிக்கொடி முறைக்கும் தொடர்பு கூடும்:

ମୁଲଭ୍ୟବିଦ୍ୟାଙ୍କ.

അറഭ്രാജം 2

പുംശിന്മരയാളക്കാലം

(മൊസ്തുക്കം ദിവസം ദിവസം)

എല്ലാ ജാതിക്കാരന്മാരും ഇടയിൽ പദ്ധസാഹിത്യം മാണം ഗല്ലസാഹിത്യത്തോക്കാർ മുമ്പുണ്ടാക്കാത്. പദ്ധ മെന്നാതു സപ്തദ്വാനമായും സപ്തഗ്രഹമായുംജീ മേനാവുത്തി യുടെ ബഹിഗ്രഹവസ്ഥമാക്കാൻ. കന്നകിൽ സ്നേഹാദാദാദാദാ വിഷയങ്ങളാക്കി എടുത്തു പ്രതിപാദിക്കുക; അഞ്ചേരിക്കിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ സ്നേഹാദാദാകമായ നീതിയിൽ പ്രതിപാ ദിക്കുക; ഇതാണ് കാല്പനിക്കിൾന്റെ പ്രധാനമായ ഒരു ധർമ്മം. വികാരങ്ങളാൽ അഭേദക്ഷിച്ചുജീ ഒരു കലയാണ് കാ വ്യുത്സവം, താക്കിക്കുംബിയുടെ വല്ലന്തണ്ടാരിച്ച ഘണ്ട. മാക്കന്നതാണ് ഗല്ലസാഹിത്യമെന്നും പറയേണ്ടതില്ല ശ്രൂ. പ്രശാന്തരമന്നീയങ്ങളായ പ്രാഥമികകാലങ്ങളിൽ പ്രത്തി മഴവനും അത്രഭാഗിത്താന്താനകങ്ങളായ വസ്തുക്ക ഓം പരിപൂർണ്ണമായിത്തോന്നിയിൽനാണ്പും ബുദ്ധിയേ സംഖ്യയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ബാലന്മാരായിരുന്നു. ആദിമമന ഷുർ വികാരവിധേയനാരായിരുന്നതിനാൽ സപ്രാവേന അവരുടെ ആദിസാഹിത്യം പദ്ധതുപങ്ങളിലും കാവും കലങ്ങളായിപ്പറിഞ്ഞാണ്. ആജ്ഞാദിവും മനസ്സുമാഡ്യാനവും സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടും സാഹിത്യശകലങ്ങളും തുല്യ ത്രിതു ആദിക്കരളിയതുടെ വകുത്തങ്ങളിൽനിന്നും സ്രവി ചുത്തങ്ങളിലും സ്ത്രീനായും വിജ്ഞാനംസങ്ങളായ ആ വക പദ്ധങ്ങളെ ശ്രോതാക്കാർ എഴുപ്പുത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നും പാട്ടകളും ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടം മിക്കതും മാത്രത്തിൽക്കുമാം എന്ന മതവിശ്വാസസംഖ്യകാര്യം ഉണ്ടായവയായിരുന്നു

என. பெற்றாளிக்கமாங்கணச்சி, விலங்புரம் பாட்டுக்கரி
க்க விஷயமாகாட்டுவதையித்துவிலையில். ராணுவபூ
க், இருகாலிபூக்க், தொரோபூக், நிழல்க்கற்றுபாக்,
ஸப்புபாக் முதலாய பாட்டுக்கரி க்கூட்டுரை அங்கேகாம் ஏ
அவையாலுக்கீழ் எடுக்கேற்று இக்காலத்திற்குதை மலயால்
திலுவளையித்துவிக்கொண். ஏதாட்டுத்திக்கூடு லோக
புதைத்திலை யிமாங்குவிடுக்கூடுயாக் காதாம். பூர்த்
கவிஸகைத்தனவேலுயும் கவிதானிம்மாளவிஷயத்திலும்
மாநலாநாரங்களுயும் அங்கூலத்தை கவிகரி வழங்க வை
நூமானித்தித்தை. பூஷினமலயாலுகவிக்கூடு ஹூ யா
மாஸ்மிதிக்கப்பாம், ஓங்காரிதுக்கிள்ளுவிஷயத்திற்கு
நை அல்லும் ஸமாகிக்கொள்ளுகிறது மு புதேருகாம் ருவேல்
யமாள்.

• ഒരു ഭാഷയിലേക്ക് മററുതെക്കിലും ഭാഷകളിൽനിന്ന് പദങ്ങൾ കടം വാങ്ങുവോഡി, സ്വപ്നഭാഗിയമഞ്ചാക്ക നസരിച്ച വില തുപാദിജ്ഞാദി വരുത്തുന്നതു്-അല്ലെങ്കിൽ വന്നകുടുന്നതു്-സർവ്സാധാരണമാണെല്ലാ. മലയാളഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചുടനൊളിം നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ തിനു വേറുതോഴക്കാരണംകൂടിയുണ്ട്. ശ്രൂവമണ്ണതരകാർ ആത്മഭാഷയായ സംസ്കാരം ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ശ്രൂവമണ്ണതരകാർ പ്രതിബന്ധം അന്തിംക്കായിരുന്നിരിക്കുണ്ടു് മെന്തുമിക്കണ്ണിയിരിക്കുണ്ടു്. ഇങ്ങും “നാരായണൻ” “മാധവൻ” “സീത്” മുതലായ പേരുകൾ “നാരാണൻ” “മാതൃ” “ചിത്ര” എന്നിങ്ങനെ ശ്രൂവമണ്ണതരകാർ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നതോടുകൂടുവോഡി, ശ്രൂവമണ്ണ ക്രൈവമാരായി വത്തിച്ചിരുന്നു അക്കാലത്തു കേവലം നിത്യജീവനും വിചാരിക്കപ്പെട്ടുവോന്നിരുന്നു കേരളഭാഷയിൽ സംസ്കാരത്തിനും സമാജം ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കുന്നു.

ഗിക്കാതിങ്ങനാതിൽ എറാൻം അതു അത്തലപ്പടംരുളി
തു്? ഭാവിശേഷങ്ങൾക്കു അനേകം ശ്വാസം ഉച്ചാരണം സ്ഥാ
ശൈഖ്ഷിക്കുന്നതിനും അനവധി സംയുക്താ
ക്ഷമാംബോധം കോണ്ട് നിന്തു ആത്മഭാഷ, ഭാവിശേര വ
ശ്വാസം മുഖിപ്പിച്ചിട്ടണായിരിക്കണം. ഇക്കാരണംകൊണ്ട്
അനവധി പദ്ധതി തങ്ക്കുംബോധായി തുപാന്തരപ്പുട്ടിരി
ക്കാൻ എഴുപ്പുമണ്ട്. (ഉം-മിതം=ഇതം; ലക്ഷണം=ഇല
ക്കണം) വിളിക്കുന്നതിലുള്ള സൗഖ്യത്വംകൊണ്ട് ‘ബാമന’
ഖണംകൊണ്ടു ചില ശ്വാസങ്ങൾ ചുത്രാസപ്പുട്ടിരിക്കാൻ
പാടില്ലെന്നില്ല. ജാനകി, “ജാന”വാക്കും നാരാധരി,
“നാനി”യായതും ഇത്തരത്തിലേല്ല എന്ന സംശയിക്കുന്നു.
സംസ്കാരാവദ്ധങ്ങൾക്കു അനേതാത്രവത്തിൽ വേദപ്പുട്ട
ത്തുവാൻ അനാത്രത അക്ഷരമാലയ്ക്കു ശക്തിയില്ലാതിര
നാതുകൊണ്ടു ചില തങ്ക്കുംബോധപദ്ധതി ഭാഷയ്ക്കു ഉത്ത
വിച്ചിട്ടണായിരുന്നിരിക്കാം.

അനാത്രത ഭാഷാനിൽക്കി കാനിക്കവാൻ പദ്ധതാട്ടു
കളിൽനിന്നും ചില വരികൾ താഴെ ഉല്പരിക്കുന്നു:—

ജടിക്കണിന്ത തിക്കളോ മുക്കാളു കൊമ്പു മുന്നിനാൽ . . .
മുക്കിനു കാതമണിക്കളോ ചിലമ്പു മെല്ലും മെല്ലുവെ . . .
നടക്കഡിക്കിളിശാനാനപോലിള കുടിള്ള നന്നനി
നയനമൊന്നാരണ്ടുള്ളി നയനനാൻ മകൻപിള്ള
അഞ്ചുക്കതലിലേറ്റുനാം മുളനില്ലുള്ള പാലിക
മടങ്ങാലിയ ഏറിം വാഴ വിള്ള ചെപ്പു കൃന്മാടി.

ഖുണ്ണം എതാനം പാട്ടുകൾ മാത്രമുാ, അക്കാലത്തെ നീ
തികളായി അറിയപ്പുട്ടിട്ടുള്ളൂ.

പുംബിനമലയാളത്തിന്റെ ഉച്ചാന്തപ്പട്ടമായ കൊ
ല്ലവഷ്ഠം നാലാം നുറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാഠത്തിലുണ്ടായ
തുതിയാന് “രാമ ഘരിതം”. കൊല്ലവഷ്ഠം നാലാം നുറ്റാം
ണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാഠത്തിൽ തിങ്കവിതാക്രമിക്കുന്നതു രാജും

രം ചെറുപ്പിൽനാം ഒരു രാജാവിന്റെ കൃതിയാണെന്ന വിചാരിക്കുമ്പോൾ ഇല്ലാതാവും അനുഭവമില്ലാതാവും എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്.

- i. ஹடயிகயறிகலைக்காரனிக்கூறு மாற்றி விழக்கு அங்கலிடெ வெளிக் கிரஷ்ணாஸ்ரூபக்ரந்தகீர்த்தனையகாலாக சுடகரைலிமாக்ராவ். சுடககிடமாக்கத்தெழிலு மத்துவம் கூறுவது பொதுமை.

- .ii கங்களின்கூண்டுகளிலே நலபொட்டுக்கூடிய கால்களை -
கிளிக்கவனிகியென்று விரைவளவில் கால்களை கூட்டி
ஒத்திலூலி பதால் சொல்லும் மூன்றாவது தன்மைகளை
திகிப்பதற்கும்யாகும். திரிசிரையில் மொழிக்கொட்டு.

ଲିଂଗବୁଦ୍ଧିକାଳି ଫେରଣେଇ କରିକଣ କୁଣ୍ଡଳପ୍ରତ୍ୟୁଷଣଙ୍କରୀ
କୌ ଅନ୍ୟିକଂ ଦେମାନଂ ଘରାତେଯୁଂ, ପଦଣେମାନ ତଥିରୀ
ଲେଖାତ୍ମକାଲେ ଉତ୍ସାହଙ୍କରଣାଳିପ୍ରମାଣଲୈପି କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ
କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ “ରାମଚାରିତ” ଅନ୍ତରୀ ହେଲ୍ପାରି ପ୍ରଚାର
ରତ୍ନିଲିପିଲ୍ଲାରେ ପଲ ବାକକର୍ତ୍ତର ବେଳନମାତ୍ରମିଳି, ହେ
ଲ୍ଲାରି ନନ୍ଦପ୍ରମାଣ ଅନ୍ତରୀତିରୀଙ୍କ ରୂପରୂପମାତ୍ର ଏବଂ
ତମତିଲୁପଦେଶୀ ଶ୍ରୀକୃତିର ପଦଣେମାନରେ ଏବାବୁଦ୍ଧିରେ
ତତ୍ତ୍ଵବସ୍ତୁରେ ଯାରାହି କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ^୫. ପ୍ରସ୍ତୁତରୁତେ
ଯୁଦ୍ଧ ପଣ୍ଡିତରେ, ଭାଷଣିଲେ. ଭାବିଯାପଦବୀହୀଲୁହି,
କଣ୍ଠ ଭେଦିତ୍ତ ବିଲ ତମିର୍ବ ଭାଷାବଳ୍ୟରୀତିରୁଥିରୁ,
ରାମଚାରିତମାନଙ୍କରେ କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ^୬, ରାମଚାରିତମାନଙ୍କରେ
କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ ଶରୀରଲୈପିନଂ ବାଦିକଣଙ୍କ. ମଧ୍ୟରେ
ମଧ୍ୟରେ କାଳରେ ପ୍ରଚାରପ୍ରଚାରମାନ୍ତରୀଙ୍କ ବାଦିକଣଙ୍କ. ମଧ୍ୟରେ
କାଳରେ କାଳରେ କାଳରେ କାଳରେ କାଳରେ କାଳରେ କାଳରେ^୭, ରାମଚାରିତ
ଅନ୍ତରୀ କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ “ବେବନବାଯନମ” “ମାତ୍ରାତ୍ମିକାନବା
ଚି” “ନୀଲଗରେ!” ଏବଂ ତୁଳନାକାରୀ ପ୍ରକାଶରେ
ପଦଣେମାନରେ, “ଅନୁନାନ ପଦିବୁଜୁହୁବାନବକିର୍ବ” ଏବଂ ତୁଳନାକାରୀ
ସଂସ୍କୃତାନକାରୀକିଳାଯ ସମ୍ବନ୍ଧିତୁରେ କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ, କୁଣ୍ଡଳପ୍ରତ୍ୟୁଷଣଙ୍କରୀ
କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ ଏବଂ ପଦଣେମାନରେ ବିଶେଷରୀତିରେ କାଣିପୁଣ୍ୟକାଳେ

ഈ അവുവസ്ഥയം മറ്റൊരു പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ, തമിഴ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ മേൽ കാണിച്ചു അഭിപ്രായം, സപ്ലാഷാലിമാനവിജ്ഞംബിതംകൊണ്ട് മാത്രം പുരപ്പേട്ടിട്ടുണ്ടാണെന്ന മനസ്സിലാക്കാം. ഭാഷ, സംസ്കൃതസംസ്കർഖംകൊണ്ട് ആചാരഭച്ചുഡം വേഷംമാറ്റുന്നതിനു മുൻപ് — എന്നവെള്ളും, മലരാളം തമിഴമായി അകന്ന് ഒരു പ്രത്യേകഭാഷയായിത്തീർന്ന് കാലാന്ത്രം — ഉണ്ടായിട്ടുള്ള തുതിയാക്കാൽ, രാമചരിതം ഭാഷാശാസ്ത്രത്തപാനേപ്പണികളായ പണ്ഡിതന്മാർ “കളഞ്ഞുകീട്ടിയ നിഡി”യായിട്ടുതന്നൊന്നാണ് ഇന്നമിരിക്കുന്നതു്.

പേരുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവിധം രാമായണക്കമ്മ മുഴുവൻ ഇരു പ്രതിയിലടക്കിട്ടില്ല; അടക്കങ്ങൾമുമ്പു താനുവിചാരിക്കുന്നില്ലെന്ന “നിവിചാരാതിപതിയെ ചോംരിതിനീ മട്ടിത്തമരഞ്ഞത്തു പുകഴി”വാൻ ഹോകിപ്പോക്കുവരുന്നു! കവിയെന്നക്കും വെള്ളു് എന്ന ഭാഗത്തിൽ കവി തുറന്ന പരഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. യുദ്ധകാൺഡിലെ കമാഡാമാണ് പ്രതിപാദ്യവിഷയം. തിരുവിതാങ്കൂറിലെ ചൈസ്റ്റുവകുപ്പുകാരുടെ ആവശ്യത്തിലേക്കായി പാടിയ താണു് രാമചരിതമുണ്ട് രണ്ടുതിരും ഉണ്ട്.

കവിത വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധ, ഭൂക്കൾ, രസൾ, ഏച്ചിത്രം മതലായ മുണ്ണങ്ങളുടെ കാല്യംതിൽ ക്രവി വേണ്ടപോലെ ഗ്രാഫിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലീലാത്തിലുകുകാരൻ പാട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യന്തിൽ പെട്ടുതാണും ഒരു കുടുക്ക മേം നും സാമ്പത്തികമായിട്ടില്ലെങ്കിലും സാക്ഷാന്ത്രമായി ചീക്കു ചീട്ടുണ്ട്. “എടക്കപ്പാസം” എന്നംകുടിപ്പുറയാവുന്ന അന്താഭിപ്രാസം സാമ്പത്തികമാണെന്ന പറയാം. കവിതയുടെ ഒരു ഭാതുകയ്ക്കായി ഒരു പാട്ടകുടി ഇവിടെ ഉംബരിക്കാം:—

വേദത്സകാൻനന്ദനയനാകി, വിസ്ത്രവർഷമുതാ, യുദ്ധത്തിൽ—
ഉംഗതിചുപ്പന്മനിവൻ എടും തനിമരശാതലംകി,
പുന്നതഭേദക്ഷണലും ചീരെത പുണ്ണരണിമുലയ്ക്കപ്പുണ്ണാ,—
യാംബന്തമുഹരണനന്നും, യവനവതരിത്തും!

അറില്ലുംയാ 3.

മ ശ്രൂ മ ല റ റ ക റ ല റ .

(എഴുപ്പം ഒ-ം അതുവാൺ മതയു ഏഴുതുന്നുണ്ടെന്നു ശാലംവരം)

।

ആത്മാവാദം ഭ്രാവിഡാനാദം പുരുഷാധികം അടങ്കുന്ന
പെത്രമാരേണ്ട അതുവശ്രൂം ഇംഗാലത്തു നേരിട്ടിട്ടണായിരി
ക്കണ്ണം. തൽപ്പലമായി ഭാഷ ആക്കപ്പാടെ ഓരോ ഗ്രൂപ്പാ
ന്നാപ്പെട്ട്. സംസ്കാരത്തിലേക്കും ധാരാളമായും തത്സമ
ഞ്ചാം അചൂര്വമായും ഉപദേശാഗിച്ചുത്തുടങ്ങി. റാമവരിത
നീലെ തത്സമസ്പദികാരന്മാർ, കണ്ണജൈനതികളിൽകൂടിക
ടന്നു ഒരു ‘സന്ദേശ’വും വഹിച്ചുകാണട ത്രിജ്ഞാനമയിലെ
ത്രിയപ്പോൾ പുണ്ണവിജയത്തെ പ്രാപിച്ചു. ക്രമാഗതമാ
യ ഇം ഭാഷാപാഠിണാമം, അനുകൂലമായ റിതിയിൽ, അ
കാലത്തെ ത്രിക്കലെ പരിശോധിച്ചാൽ കാണാവുന്നതാ
ണ്. സംസ്കാരത്തിലും പ്രാപിച്ചുകാണട അതുമായി
ഉപദേശാഗിച്ചുത്തുടങ്ങിയതും, അതു വിദ്യയിൽക്കൊണ്ടു
ബന്ധമാനം നിന്മിത്തമോ, അതല്ല, അന്നത്തെ സംസാര
ഭാഷതന്നെ അംഗത്വത്തിൽ ഗ്രൂപ്പാന്തരപ്പെട്ടതുകൊണ്ടോ
എന്ന നിണ്ണയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രത്യേകം പ്രത്യേ
കക്കമാണും ഒന്നിച്ചും ഒന്നും എന്നതെ റണ്ട് കാരണങ്ങളിലും കവി
ക്കലെ പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കുന്നതുമുണ്ടും തിന്റെ സംഗ
യന്നില്ല.

മലക്കാളിഡാഹ, കേരളം മുഴവൻ ഹരവിയം രൂപാന്തരപ്പെട്ടതു് ഒരേ അവസ്ഥയിലല്ലെന്ന പ്രത്യേകം ഓഫീസിൽത്താണ്. വടക്കേ മലയാളം ആത്മശംഖസ്റ്റ്രോലും സംസ്കാരപ്പെട്ടു വളരെക്കാലം കഴിത്തിട്ടും, തെക്കൻതിരി ചിതാങ്കുറിൽ തമിഴിന്റെ കൈയേററം അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നില്ല. അന്ന് വടക്കേ മലബാറിലും തെക്കൻ തിരി തുംകുറിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പാട്ടകളെ താരതമ്യേറ പരിശോധിച്ചേനാക്കിയാൽ മുഴ വാസ്തവമിയാം. രാമചരിത്രത്തിന്റെ ഉത്തരവത്തിന്റെശേഷം അധികം കാലം കഴിയുന്നതിനു മുൻപ്—എക്കദേശം കണ്ണറുന്നു കാലത്തൊന്തു അതിനു അല്ലോ മുന്നോ—തിരിവന്നുചൂരത്തിനു തെക്കേ നെൽകുറവികരത്താലുകൾക്കിൽ ‘ഈവാട്ടതു്’ എന്ന സ്ഥലത്തു ജീവിച്ചിരുന്ന ‘അയ്യപ്പിച്ചു ആരാൻ’ ഉണ്ടാക്കിട്ടുള്ള ഒരു തൃതിയാണ് “രാമകമ്പള്ളാട്ടു്”. ചില വടക്കൻപാട്ടകളിൽ ഉത്തരവകാലവും ഇതിനോടട്ടുള്ളതനെയായിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും രണ്ട് പാട്ടകളേയും ഒരു നോക്കനാപക്ഷം, തെക്കൻമലയാളത്തെ തമിഴം വടക്കൻമലയാളത്തെ സംസ്കാരവും ആകുമിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. മുഴ ഭാഷാ ദേശം നിമിത്തം ചിലർ ആ പാട്ടകൾക്കു സമാനകാലീന തപം അനുവദിക്കാൻ മട്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാഷകളിൽ പേരുഭേദങ്ങളുള്ളതിനു പരിപിന്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളവക്കു് ഈ തൃതിയ ഭേദിക്കവാൻ അവകാശമില്ല.

“கார்காடிலும் கார்காலி கார்காடிலும் கனூறைவி கனூறைவி பெரும மக்களைச் சூழலூபா அனையும் ஒடிசெய்து பார்யவரான் கார்காலிலெவரும்களைச் சூழலூபா எதான்று ஏராவதங்லூருளியோதனாக்” இவ்வதை குடகுலட்டங்கிய “‘மாவாரத’” பாகு ஏக்கால ரே ஹ்காலதாயிரி சுருகாம் உள்ளாலிக்குத்தி து.

ഇതിൽ ‘കമ്പുതേവി’ (കന്തിഡൈ) പെറ്റ ഒക്കെ
ഒളിക്കാണ്ട് അതുവഹിച്ച് ‘കാർഡരി (ഗാസ്യാരി) അമ്മ
തന്പരാൻ’ അവരെ അതുള്ളച്ചു വയ്ക്കുന്നതും അവരിൽ
‘ഇളയകമ്പുമീഡൻ’ (ഭീമൻ) ജീവ്യമാരോധനകുടി വിഡ
നാണ്ണവാൻ ഫോകനും, കാറാബിയുടെ ചതിപ്രയോ
ഗസ്സളിയ്ക്കുന്നമെല്ലാം രക്ഷാപ്പെട്ട മട്ടാഡി വയനുത്തം
ണ്ണ് കമാപ്പാരംഭം. പിന്നു ഭാരതത്തിലെത്തു അനേകം
കമകളും പറയുന്നണ്ട്. ഈ “മാവാരതം” (=ഭവാദാ
രതം) തീരവിതാങ്കുറിയ അക്കാലത്തു് വളരെ പ്രധാര
ത്തിലിരുന്നിരുന്നു. നിലാക്ഷ്മിന്ദ്രാം നെല്ലുകളുംനോം
മറ്റ ദിവസരൂപത്തികൾ നടത്തുന്ദ്രാം ഒഴിപ്പാം കേരളി
യർ ശ്രാക്കുപ്പുമേം്പാദേഹാന്തസാരിയായ സ്പരശത്തിൽ
ഇതുകൾ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്നിരിക്കാം.

ഭാവിയപദ്ധതികളും പ്രാഥുര്യപദ്ധതികളും മുഖ്യമായി സൂചിപ്പിച്ചാണ്. ഇതിലെ ഭാഷയ്ക്കും രാമചരിത്രത്തിലെ ഭാഷയ്ക്കും തമ്മിൽ കാണാനാവുന്നതിനും മുമ്പുകാരണം കാലവ്യത്രാസം മാത്രമല്ല. ഏതൊഴിഞ്ഞെന്നറയും കൊടുന്നതി അഭ്യന്തരിക്കിന്നും അനുകരണംകൂടി അതിനും ഒരു കാരണമായി തനിന്നിട്ടിട്ടണായിരിക്കാം.

“രാമചരിത്”ത്തിന്റെയും “മാവാരങ്ങ്” പാട്ടിന്റെയും കാലം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടി, മലയാളഭാഷ സംസ്കരണത്തെ ദ്രുതമായി അവധംവികാസം തുടങ്ങിയെന്നമാത്രമല്ല, അതിൽപ്പിന്നു ഭസ്ത്വം ചില തുടികൾ മാത്രമേ ഒരു ത്രംഖാപിപാതയും കൂടാതെ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടാണെന്നു പറയുവാനും തന്മുള്ളത്. കൊല്ലുവഷ്ടം അഞ്ചും ശതവഷ്ടം മായപ്പോരി, കൈരളിലത, സംസ്കരണഭാഷാവാദസംസ്കർത്താക്കന്ന വസന്തമായത്തന്റെ മന്ദിരമായുള്ളത് ആദ്യാദ്യ നത്താൽ വികസിതഭാഗിത്തടങ്കി

തച്ചശാസ്ത്രം, മുഖ്യിരാസ്ത്രം, ബൗദ്ധതിഖം, വൈദ്യം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളും, വില ആ ട്രാറഗമാങ്കളിൽ ഉണ്ടായതും ഹക്കാലത്തായിരിക്കുന്നും. ഇപ്പോൾ അതുകൂടാടെ അതുകൂടാക്കി സംസ്കാരാഭ്യാപനങ്ങളിൽ ഒരു അഭിരുചി ജീനിച്ചു; തമിഴിന് ബലം കുറത്തു; സംസ്കാരപരാശ്രമയിൽ നിന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്ന അതുകൂടാം പരിപൂർണ്ണമായി ഉണ്ടായതിനാൽ, തത്സമാനങ്ങൾ അംഗങ്ങൾക്കുന്നു ഉപയോഗിക്കവാൻ തുടങ്ങി. വിദ്യപ്രജനപരിശീലനത്താശ്വായ സംസ്കാരത്താട്ടം ശക്കമായിത്തുന്നു കുറയേണ്ടതുണ്ടോ, അപ്പോൾ നിന്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വില തുതികൾ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്.

ഹക്കാലമായപ്പോഴേയും കേരളസാമിത്രത്തിൽ എന്നല്ലാമുണ്ടായിത്തിന്തിനിന്തിനിരിക്കാമെന്ന നോക്കക്ക. മാത്രക്ക് മായും മതസംബന്ധമായുള്ളതു കീത്തനാലിക്കലെപ്പറ്റി മുൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലാ. അതുകൂടാക്കം പുറമേ, ഉല്ലാസഭരിതരായിരുന്ന ആദിക്കേരളീയരുടെ ഹടകയിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഏകദേശം എററിഞ്ഞം.പദ്ധതാളം, കളികൾ കൂടി സമൂഹിതങ്ങളായ ഭലതരം പാട്ടകളിൽ, ഏരെക്കറെ മാലുമലയാളകാലത്തിന്റെ മല്ലുപ്പരുത്തിനു മുൻപുതെന്നു നമ്മുടെ രാജ്യത്തിൽ ഉണ്ടായിക്കഴി എത്തിരുന്നു. അമമാനക്കളി, കോലടിക്കളി, ദാല്ലാണക്കളി, പരിശക്കളി, ഒരു വർക്കളി, മോഹിനിയാദം, കൈകൈപ്പട്ടിക്കളി, തട്ടിനേരുകളി എന്നും മുതലായ അംഗങ്കൾ, അതുകൂടുതലും ഒരു ദാമ്പദ്ധനത്തിനു.. ഏഴാഴ്ചാനി, ശാസ്ത്രക്കളി, (യാത്രക്കളി) തിരുവാതിരക്കളി, പാശാന്തകളി, കോലങ്കളും ഹര്ഷാദികളിൽ അംഗം ധാരാളം നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങിന്നു

ତାଙ୍କ କଳିକଳିଲେଖ୍ଲୁଙ୍କ ପାଦିବଣୀଙ୍କା ପାଟ୍ଟକଳିତ୍ତି ମିଳା
ବୟସ, ପ୍ରସିଦ୍ଧିଲୋକ ରାମାଯଣାରତାତିକଳିଥୁତ୍ତ କ
ମକଳେ ଅର୍ପନାପତ୍ରକର୍ତ୍ତା ଉଣ୍ଡାକଣାପ୍ରକରଣାଯିଙ୍କା . .

କଳ୍ପିତପୁଣିକଣକେଂ ଅଭିଭାବମ ଭାଷାସାହିତ୍ୟ
ପ୍ରଭାତତତ୍ତ୍ଵରେ ଆଜିଲୋକଯଂପୋଲେ କଣାକବାକାଳୀଂ. ଏହି
କବେଶଂ କେବଳୁଂ ୭-୧୦ ଶତବିଷ୍ଟତିତ୍ତିତ୍ତି, ତିରବ୍ଲ୍ଲୁଙ୍କ ନି
ରଣତ୍ତ୍ଵ ଗ୍ରହପାଲୀର୍ପରଶୀବକ୍ଷେତ୍ରତତ୍ତ୍ଵିଙ୍କିଳାଂ “ହେ
ବେବାଟିକଣ୍ଠ ଦୁଇକ୍ଷା ଶେରକୋଲକ୍ଷପତନୀରଟି ଦୁଇପୁରାଲ
ତ୍ରୁ” ତାଙ୍କ କଳ୍ପିତପୁଣିକବିତ୍ତ ଜଗିଥୁ “ଆମରାବତିସମମାତ୍ର,
ଉଠିନରେତ୍ତିବମ୍ଭିଂ ମଲ୍ଲାଯିନ୍କାଫିଶିତ୍ତି” ବାହୁରକବାଲାଂ ତା
ମସିଥୁଁ, ସପଳାଷଧାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରାବିଲ୍ୟତିତ୍ତି ନାହିଁ ପରିଚାଯଂ
ସବ୍ୟାତିଥିଙ୍କିଳାଂ ସଂଗ୍ରହିତବିଭାଗାଯ କଳ୍ପିତପୁଣିକଣ
ଏବଂ ରାମାଯଣାଂ, ଭାରତାଂ, ଶ୍ରୀରାମାଣ୍ୟରାଣାଂ ଦୁତଲାଯ
ତୃତିକଳିତ୍ତି, ପଦକଳେ ଅବେଳାକ୍ଷିତ୍ରୀତେତାତ୍ମିଂ ଗେହବ୍ରା
ଣିକାଣାଂ ପ୍ରାବଲ୍ୟମେକିଲୁଂ, ରୂପାକରଣତତ୍ତ୍ଵିଲୁଂ ଦୁଇ
ତତ୍ତ୍ଵିଲୁଂ ଶ୍ରୁତିଭାବିଦତତ୍ତ୍ଵିକାଣାଂ ଆଯିକଂ ପ୍ରସକତି କା
ଣନ୍ତାରୁଁ.

“ବାହିତ୍ୱର ରାମାଯକଗାକିଯ ବୁଝନାକେବାକେବାକୁବୀଯେମନା,
ଚିନିତିତ୍ୱର ଦୁଇଶବ୍ଦପରାଂବ୍ୟଜାହିରାମଣି ପୁନରତିନନ୍ଦିତ୍ତାଲେ
ମନ୍ଦପୁଞ୍ଜନମାପନ୍ତିବାକାଯ” ମନ୍ଦକଳତିଲବ୍ୟକ୍ଷରଣ ଦୁଇତାନମ୍ରା-
ତଥାକୁ କେବଲ୍ୟାମହିତ୍ତିଲୁବାକାଯ ପ୍ରକାଶ ଚେଷ୍ଟକିଲୁନିପେତନର୍ଥ
ଚେଷ୍ଟାକୁତ୍ତିଯ ବାନୀକିମରାନ୍ତିକି ଚେଷ୍ଟାକୁତ୍ତି ରାମାଯଣମିନିଯେତ୍ରଂ . .

ବ୍ୟାପାରର ତାନିକାରଚେଷ୍ଟାକୁ ମନ୍ଦି ଚେଷ୍ଟାକୁ ମନ୍ଦିଜଗମିଲୁଙ୍କା
ଶ୍ରୀରାମାଯକାର ବିନନ୍ଦାତକାଯନାଂ ପରାମାର୍ବାଦ ମରଦାର
ଚେଷ୍ଟାକୁମାତ୍ରିକରି ତାନାହୁବୁବୁତ୍ତ ଚେଷ୍ଟାକୁତ୍ତି କାହାରେ ଅନ୍ତିମାନ୍ତରୀକ୍ଷଣରେ

[ରାମାଯଣା]

“ଯୁଧିଷ୍ଠିରମନ୍ଦିରତ୍ତକରଣାକରଣକିଯ ଦୟାତରଣକାର୍ଯ୍ୟମରଣାଜଳନ
ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ପୁଣିତ୍ରୀତ୍ୟାରାଜ ଯୁଧମିତରାମାବଳ୍ଲମିତାନାରୁ

അധികിതനാകിയ ഭവകിസ്യനാടൻ ഇച്ചറചനിപ്രായങ്ങൾ ഫുജിസ്റ്റിൽ ചോന്തു കേടു ഒരുപതി ഘുഖാമിതാചകളം ചായൻറാൻ

[ഭാരതം]

ക്ലിനിക്കും “മൺപ്രവാള” ത്തിൽ “പ്രവാളം” (ലീലാതിലകകാരൻറു പക്ഷപ്രകാരമാണെങ്കിൽ ‘മണി’) പ്രാമാഖ്യകാവസ്ഥയിൽനിന്നും വളരെ മിനസ്സേപ്പുച്ച അപ്പേട്ടിക്കില്ലെന്നമാത്രമേ ഉള്ളൂ. “മണി”യാകട്ടെ, വിലപ്പാർഡു കരെ കടന്നും കാണുന്നണ്ട്. വിലപ്പാർഡു മഹിഷമംഗലഭാണ ശ്രദ്ധിലെ ഗാലുതിലുള്ള തിനേനക്കാർഡു നീണ്ട സമസ്യപദ്ധതിലുള്ള പെട്ടുന്ന വായനക്കാരെ ചരിത്രിപ്പിക്കുന്നു. ‘തുംബുതനാരമുഖപദ്ധതേക്കുള്ളിലുള്ളതുപദ്ധതിലും’ എന്നും മറുളുള്ളൂ, പദ്ധതിലോടുകൂടിയ കൃതിയുടെ കര്ത്താവു തന്നെ ‘ശോഭനമായവരെയായു പുക്കനാൻ’ ഈ ത്രാബി ഭാവിയപ്പേരാണുള്ളിലും രസിച്ചിതന്നും കരുച്ചും അത്തലമായിതോന്നമായിരിക്കും.

ശ്രദ്ധിംഗി, തന്ത്രജ്ഞനുള്ള ശ്രദ്ധാസ്വം, അത്മവിജ്ഞി, മുതുകശൈല്പാം ധാരാളമുള്ള ക്ലിനിക്കുത്തി ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ വളരെ പ്രധാനമെന്ന മാത്രമല്ല, കവിതാസാന്തരാജത്തിൽത്തന്നെ അതുകൊണ്ടുള്ളമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അപ്രിക്കന്നതുമണ്ട്.

എന്നാൽ നിന്നന്തും പരിഞ്ഞക്കുന്നാതിൽ ക്ലിനിക്കും സികൾ അല്ലെങ്കിൽ രാമപ്പൻകുർ എററവും ഇളയ ആളായിതന്നു. അവരീൽ ദുന്ത ആരും ‘ഭഗവത്ഗീതാ’ക തന്ത്രവായ മാധവപ്പൻകുർ, രണ്ടാമൻ ‘ഭാരതമാലാ’ക തന്ത്രവായ ശങ്കരപ്പൻകുർക്കുമാകുന്നു.

‘വാനലക്കിന സമാകിയ നിരണമഹാദേശ താൻവന്നുനായാ-
നനമില്ലാത മഹാഗ്രതവർന്നുഡുയേകവീംചരനായ മഹാന്മാ’

ଶ୍ରୀମଦମାଣୁଁ ରାଧ୍ୟୁଣ୍ଡିକଣେତ ମାତାମହନୀଯ
ମାଯବିଷ୍ଣୁଣୀକଣେଣାହୁତ୍ ଉତ୍ତରରାମାଯଣନାନୀର
ଅରୁଙ୍ଗନେଶ୍ୱରକେଣଣ୍ଠ୍ ନାମକ ଏଣ ଲ୍ପିଲାକଣ.

‘କଳିବାନ୍ତି ପାପଂ ଦୁଃଖ ରାମକମାମାଟାଯାପୁକାର’

ଚୋଲ୍ଲିଯତିନାଶଶେଷଂ, ଶକରିଷ୍ଣୁଣୀକଣେତ ‘ଆରତମାଲ’
ଦେବକାଳ ବିଷ୍ଣୁରିଶ୍ରୀଭାଷ୍ୱତ୍ସ୍ଵପ୍ନିକୁଞ୍ଜିତ୍ ‘ଭାଦ୍ରତା’ ନିମ୍ନିଶ୍ଚ;
ତଥନନ୍ତରଂ,

“ଆରଣୀରାତି ସମସ୍ତପ୍ରାଣିକିଛିମେବନ୍ଦରିଷ୍ଣଂ ପାପଂ କିଛିବାନ୍ତ
କାରଣମାନ୍ତିକିଯ ବିରାଗରେତ ପ୍ରତକ ମଧ୍ୟ ତାଣାଃଲାଭ୍ୟାସାଂଗଂ
ସାରତାନ୍ତିଲ୍ଲାଭେ ତୃତୀ ରାତରେଣର ନିର୍ମଣ ଅନ୍ତର ପାଦପରାମର
‘ଚରତ୍ରମାପତିତାନ୍ତରାତ୍ମାବାନ ବନ୍ଦାନ୍ତିରାମାଲ’”.

ମାଯବିଷ୍ଣୁଣୀକଣେତ ପ୍ରଯାନରୁତିଯାଣ୍ଠୁ ଭାବେତୁ
ଶୀତ. ହୁତିତ ଅନ୍ତେହତତିନୀର ଯମାତମ୍ବକବିତାରାମ
ନୟଂ ପାଣ୍ଯିତ୍ରୁପୁଂ ଏହୁତୁ ଲାଙ୍କତିଲୁଂ ଲ୍ଲୁରିକଣଣଣ୍ଠ୍.
ସାପିଯଣ୍ଡାଯ ବଣ୍ଣନାଣାହିତ ନଳ୍ପ କଳ୍ପନାଶକତିଯୁଂ ପ୍ର
ତିପଲିଶ୍ରୁକାଣାନ୍ତଣ୍ଠ୍. ଶର୍ମ୍ଭାବୀରିଷ୍ଟିକଂ ଆତମ୍ଭାବି
ଯୁକ୍ତଂ କହାମମିଲ୍ଲାତତ ହୁଏ ଫୁତିଯିତିନିନ୍ଦା ଉଭାହରଣ
ତତିନ୍ତୁ ଏଇ ଭାଗଂ ତାଣେ ତ୍ରେତାନ୍ତିଃ—

“ଆରତିରେ କଣ୍ଠୀକ ମେଯଂମାତ୍ରିଲାତିବ ପୋତି ଶର୍ମକର ହୁଏନ୍ତରାଯ
ଦୁଃଖରେତ୍ତମଦ୍ଵାଂ ଦେଶକାଶି ଦମିକା ଦୁଃଖଲେଖନେରେଯଂ ଅନ୍ତିରେ
ଅଶକିଯ ରଙ୍ଗନ୍ତିତମିଳାଦମନ୍ତରରେ ଚେତ୍ୟାରକଭୋକଂ .
ପାଦିଦେଇଯାନ୍ତରାମାତ୍ମମତରେ ବନ୍ଦିପ୍ରାଣ ବନ୍ଦିବେଳାଟ ନିରାଗିଗାନ୍ତି”.

ଆକପ୍ତାର ମାଯବିଷ୍ଣୁଣୀକଣେତ ଫୁତିଯେଷ୍ଟିରି
ଯୁଦ୍ଧ ହରମାତ୍ରମେ ପରିବାରିତିଃ—

“ଆନନ୍ଦାଜନାମ ବିରିତନାମାଲାଯାପିଲାତରଂ ପାପିରିଦା ଦେଶିକଂ;
କ୍ଷୁଦ୍ରାଦ୍ୟାକାଶ ଯନ୍ତରିଷ୍ଟିଯୁଂ ଦୋଷିକଂ ଶୁରକାନ୍ତିକିନ ମରଜିଲାତାନ୍ତ;
ପୋନ୍ତରୁକୁଣ୍ଡଳ ତିର ମଣିଲୋଭିକଂ; ଦେବନାମ ଦୋଷିକଂ ଭାଗ୍ୟରାମାତ;
ଅନୁଷ୍ଠାନିକିନ ଭାବରୁତ୍ତରିତରୁମିଵେଳାନ୍ତିକାଳି ଦୋଷିକଂ ”

கள்ளிழப்புளிக்கிடைத் துதிக்குடி நூற் ரூபகர்ம ஞாகிகவுள்ளிடுவெள்ளுள்ளூப்பு ஸாயாரை பராயாஷாத் து. ஏனால் வாஸுவமாலோடு சித்தால் ஏதாடுகவி கரு பூரியன் தாபரி ஸங்ஸ்ரிக்கன ரூபகிலுளை சூதுநைதைன், ஸ்பாத்து, திறை சௌகந்தினை வே ளடி விப்பத்ரூபது ஞாகி அவர் காதினோடு ஞாகிதே ஸ்காதாவைனை, மூலிகையாயிரி களை கள்ளிழங்கி ரூபத்துமே உத்திரவை நூற் ஸ்பாதுமாக்காதான். அஒழுஷத்தின்றி பேசுகாலாநஸாரியாய ரூப தமிழி கீர்த்தமாய பூபக்கியாரதால், உறைரங்கரை ரூபத்தோலதை அது அலிருப்பியை பூபித்து ஸ்காயித்துப்பு. தமிழின்றி பூபவழுத்தால் கூஷிளை கேரஹ்திலை ரூபத்தை வாட்டி வாழுரை பினோக்கும் வ லிக்கைப்புக்கிணாக்கித்துக்களை. கள்ளிழங்கி ரூப யூ ‘நாதம்’ ஏன் ஸாயாரை பராத்துவத்தாது அ பூம் தெரிவில்லாரன்று, வாடிகொட்டுத்தைக்கால். ஏனை நால் குவை ‘ஹ’ பதம் அதுபூம் கேருக்குத்தை போல் போல் நோ நான்று, அதில் நூற் ரூபக்குத்தெள்ளாளர்லூ. வாஸு வத்தில் ரள்ளி ரூபக்கூடு உத்தி. தமிழ்ப்பண்ணதை நோ நாவுவ அக்காலத்தை மல்யாலுப்பண்ணத் தெள்ளாலோ. விஶேஷத்து, விலாதிலக்குத்தின்றி காலங்வர்க், ஸ.பா ஷ்ய கேரஹ்தியர் தமிழை பராத்துவத்துக்கீதை ஏன், ராமபூளிக்கிடைத் தெள்ளுத்தியாய ‘ஞாவமாஸயபுராந’ த்தில்,

“தீவேதபூராஸ்மஹங்கி அக்குவிசுஷீல நூஜி மூஜி ஞாவமாஸய பூராநத்தில் மலப்பாரதை ஹதா தொக் தமிழாய் கூங்கியிக்கீனால்”

ஏன் பராத்திரிக்கைந்திற்கின்றுக்கொல்.

അടങ്കുമ്പോൾ, തന്റെ കൃതികൾ എഴുതിയതു് അക്കാ വരുത്തു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതും ‘തമിഴ്’നു പറഞ്ഞുവന്നിരുന്നതുമായ യഥാർത്ഥമലയാളഭാഷയിലാണെന്ന സുവർക്കത മാണോ’. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലമായ തിരുവല്ലാളി ലും ചിരംബാസസ്ഥലമായ ‘മലയിൻകീഴി’ലും സംസാരിച്ചു വന്നിരുന്ന ഭാഷയായിരിക്കും അതു്. ആ ഭാഷ, തമിഴ് മലയാളവും കുടിയതാണെന്ന പറയുന്നതിനേക്കാൾ ദുഃഖിയസ്തതവും പറയിന്നുമെന്നിൽ വളരെ പടി കയറിട്ടില്ലോ തു സപ്രത്രാവിധിയശാഖാഭാഷയായ മലയാളമാണെന്ന പറയുന്നതായിരിക്കു അധികം ശരിയായ്ക്കിരിക്കുക. അതിനാൽ കണ്ണൂരുന്നു രിതിയും ഒരത്തും ‘മൺപ്പുവാളു്’ തന്നൊയാണോ.

നിരണംകുവികളുടെ വൃത്തജ്ഞഭേദല്ലാം മുല്ലുറാവി ഡുരുത്തജ്ഞഭൂണം’. ഭാഷാവൃത്തജ്ഞഭേദക്കരിച്ചു് സാഡാന്നേന്ന നാഥതാനും പറയാതിരുന്നാൽ നിരണംകുവികളുടെ വൃത്തജ്ഞഭേദപ്പറിയും നിത്രപ്പണം രഹിക്കലും പുത്തിയാക്ക മെന്ന തോന്നനില്ല. അതിനാൽ മുഴുവിഷയമാണോ ഈ തിന്നപരി ചിന്തനിയമായിട്ടുള്ളതു്.

ആദികാലങ്ങളിൽ കവിതയ്ക്കും പ്രഹംഗംവാദിസ്സു വണ്ണാതുപരമായ നടനാഡികൾക്കും പരസ്പരസംബന്ധം ദിംഗമായിരുന്നിരിക്കേണമെന്നും, മതവിശ്വാസസംബന്ധം ജൈവജ്ഞാനം കുറഞ്ഞും പരിപൂരിച്ചും പരിപൂരിച്ചും വരുന്നും, മതവിശ്വാസം ഉത്തരവാഹിത്രജ്ഞാനം താരതമ്യപ്പെട്ടതിനു പ്രത്യേകം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവയോട് പറഞ്ഞതിനിരിക്കേണാണ്ടില്ല. അതിനാൽ ആദികാലികൾ എറുക്കരുതും താളുപ്പാനജ്ഞാനം വരുത്താൻ തന്മുള്ളൂ.

നമ്മുടെ പുണ്ടിക്കൂറായ ആദിത്രാവിധക്കും പ്രത്യേകം പ്രഭാവം താഴീസായ ക്ഷേമങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നതാണ്. ശാന്തിപരം പാട്ടിനും താഴീതിനാം നോക്കേണ്ടതോളം വേണ്ടിവരുമെന്ന് സ്വന്തമായി ഒരു ശബ്ദമായി അവന്തിക്കുകയും, ഇതു ശക്തി വല്ലപ്പും ക്ഷാമിനായി ഒരു ശബ്ദമായി അവന്തിക്കുകയുമായിരുന്നു. ആപ്പോൾ, ആദികാലങ്ങളിലെ മുത്തുക്കൾ മാത്രമല്ല, അവന്തിക്കുകയുമായിരുന്നു. പ്രാചീനമായെന്ന പതിവും. അപ്പോൾ, ആദികാലങ്ങളിലെ മാത്രമല്ല, അവന്തിക്കുകയുമായിരുന്നു. അവന്തിക്കുകയുമായിരുന്നു. അവന്തിക്കുകയുമായിരുന്നു.

മുത്തരം വുത്തങ്ങളിൽ വാങ്ങോ പദം ഓരോ മുഖരി യാഗിക്കണമാക്കാവുന്നതും, മധ്യത്തിൽ ഓല്ലും ഒരു വിരാമമുള്ളതിനാൽ രണ്ട് ആല്ലങ്ങളായി വിജ്ഞിക്കാവുന്നതുമാണ്. മുത്തകലെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു കൈയ്ക്കു മനുഷ്ഠിത്തും ശബ്ദവാതത്താം, അമവാ, അനന്തപ്രാസമാണ്. മുഖനെന്നയുള്ള മുഖരികൾ ധാര മറിയാതെ എത്രയെങ്കിലും ഒഴുകിടക്കാണ്ടിരിക്കാം. പക്ഷേ, നടന്നസമയത്തിലായിരുന്നവല്ലോ മുഖ കവിതാരിതി ആലുമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതും. ആക്കരാൽ നടന്നാക്ക് മുട്ടും കുത്തും നാ വിത്രുമിക്കുവാൻ തരം കൊടുക്കുന്നതിനായി ശീലകൾ മറിയേണ്ടതും അവലും തന്നെ. സംസ്കാരങ്ങ്രാക്കന്തിലെ നാപോലെ സ്ഥിപ്പിച്ചാണെല്ലാടക്കുടിയ പ്രത്യേകവശം അല്ലെങ്കിൽ ശീലകൾ ഇതു വുത്തത്തിലില്ലാതിരുന്ന തിനാൽ മഹ സമഖ്യവച്ചു മറിക്കുക എന്ന നിയമമില്ലായിരുന്നു. മുഖരിയുടെ മധ്യത്തിൽവച്ചു നിന്ത്തുന്നതിൽ യാതാം വിരോധാവൃത്തായിരുന്നില്ല.

മറ്റ് രാജുങ്ങളിൽ പണ്ടുനായിരുന്നതുപോലെ തന്നെ കേരളത്തിലും “കള്ളു്, നാഡാൾ” മഹാദിക്കൂട്ടായ അന്യവിശ്വാസങ്ങൾക്കും ഒരുവികോതുവം ദിക്കരംകും

മാത്രികവുത്തികൾക്കും മറ്റൊരുപട്ടം മനസ്സാന്തരിം ഉപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നാവയിലും ഒന്തൽ വിവരിച്ചു ലക്ഷ്യണം അഭേദ്യം കാണാനാണ്². താഴെ ശഡിന സ്പരം വീഴ്വാൻ വേണ്ടി ഉച്ചാരണബലം, അവാപ്പാസവില്ല, എന്നിതുകൾ ക്കും ചുറ്റേം അതു സ്പരഞ്ഞരു ചുറപ്പുട്ടവിക്കനാതിനൊപ്പും നന്ത്രണി, വീണ മുതലായ ഏതെങ്കിലും മൊന്തു ശക്തിയോടെ ഒരു ശാഖകപ്പനന്നവും അവർ ചുരപ്പുട്ടവിച്ചിരിക്കുണ്ടോ.

നന്ത്രകമാരം ദിന്മുഖത്തിനവേണ്ടി ഇടയ്ക്കിടെ “ഇംരട്ടി”ക്കും മറ്റ് ചുരിച്ചു നിന്താടുണ്ടായിരുന്നതിനും അവ ശിശുമായിരിക്കും, ഇപ്പോഴിനും വാട്ടം തുട്ടു ലക്ഷ്യിലും മറ്റും ആവിധവും താഴെപ്പറ്റിയാണ് കാണപ്പെടുന്ന പാദാലംവിരാമം അണം.

“അഭേദ്യം ബോധിക്കണംമാക്കിവാഴിപ്പായാം

ആക്കം വയന്തല്ല പാർശ്വതവാശാട്ടി-

മാക്കാനുള്ളപ്പെടുമാണും മാത്രമല്ലോ-

താക്കാനംസാധിക്കണമാ?

[ശ്രൂ. യാ.]

ഈ വരികളിലേ വിരാമങ്കുമാം നോക്കുക.

അപ്പോൾ, ഒക്കരുളാഷയിൽ താഴവുത്തം അണ്ണുക്കിൽ മാത്രാവുത്തം വളരെ പണ്ടതന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നവും അതിനു ചുവില പ്രത്യേകലക്ഷ്യണം അഭേദ്യം മാത്രം അഡികപാട്ടം വുത്തെമ്പു തിരുപ്പ് പായുവാൻ പ്രയാസമാണെങ്കിലും, ഇപ്പോൾ തദ്ദേശ ഉദ്ദേശ്യിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന സാധാരണാശിനി പരിശോധിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അങ്ങനെപ്പറ്റാറി കൂടാതുവിച്ചു നമ്മുടെ കിട്ടി ഒഴുക്കുവാഹനംബാഡ് തോന്നുവാതു് :

“കൊപ്പെമ്പ്രോട്ടി പെട്ടുകും ചാത്തി-
കേംപ്പൂട്ടു നല്ല കുറിഞ്ഞാൽ ചുറി-
കുടയമിൽനാളു നാഗമൺ ഞഞ്ചം
കരമതിൽ മേവിനൊരായുധപംക്രതികും
കുങ്ഠിതെയ്ക്കുള്ള സന്തതി ഒ ഭക്തിശ്ശം
അത്തെതന്നുകുറ്റുശ്ശയ്ക്കി”

ഈ റിതിയിലുള്ള പാട്ടുകളാണ്, സാധാരണയായി ഇക്കാലത്തും മാത്രികമായും മറുമുള്ള കമ്മണ്ണളിൽ പ്രച
രപ്പുവാരങ്ങളാണുക്കാണം, തു് മേലെഴുതിയ പാട്ട് വള്ള
രെ പഴയതല്ലെങ്കിലും, വൃത്തത്തിൽ പഴയതിൽനിന്നും വള്ള
രെ ഭിന്നമല്ലെന്ന പിശേഷിക്കാം. പിന്നൊയും വള്ളരെ വ
ള്ളരെ പഴക്കുമ്പുള്ള ഓരോരോ കമ്മണ്ണളിൽ ഇത്തരം വൃത്ത
ഞ്ചിലുള്ള പാട്ടുകൾ സാധാരണങ്ങളായിക്കാണം. അതി
നാൽ ഈ വൃത്തം ഒരു പുരാതനവൃത്തത്തെന്ന ആര്യിരിക്കു
ണമെന്നാണ് പിചാരിക്കേണ്ടതു്.

ഈ വൃത്തവും കണ്ണഡപ്പനിക്കയെട രാമാധനാത്തി
ഖം, ശിവപുരാണത്തിലും ഉള്ള ചില വൃത്തവും താരതമ്പ്ര
പ്രസ്തുതി നോക്കു:—

“അഴിവതു വേണാ മമ ഭാവിനി ചൊല്ലാകലമെന്തെയന്നതിനവും
ഇഴുമവനനിയിച്ചാണ വാഞ്ച മുള്ളുള്ളാവൻ വികുദ്ധേന്നാടെ
പഴു വാം രാമൻകണ്ണപട്ട പതിനൂർജ്ജമാതകവും പുക്കാ-
രംവില്ലോ രാക്ഷാസരാമവർക്കുമ്പുള്ള കണ്ണ ഭഞ്ചായിരെന്നിണ്ണോ.

എന്തിനി നിരുദ്യാകിലെശിക്ക പരാക്രമഭക്തയവിശ മാനസങ്കാരം
നായമാട ബലവും വിഞ്ഞുമറിവും നാബാവമില്ലാതവന്നല്ലോ നീ
വയനിനിയിവിട നാബിച്ചാമനനി വഹു പുക്കന ഗ്രപാരംജരാശല
കയവരിൽമുഖപുട്ടുംയുണ്ട! കാണായു് കുതലപ്പ ചെയ്തു പരാഭവമെന്നും.
എന്തെലിതുവെള്ളു .....”

ഈ ത്രം വൃത്തിനുന്നാണ് നാര സാധാരണയായി “നീര
ണവുതു”മെന്നു് പറാത്തുവരാറിള്ളതു്. “നിരന്നവുതും”

നിരണംകവികളുള്ളതുവാൻ. തൃട്ടിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന
ഘോട്ടിപ്പറപ്പുടിംബായ നീഡലുന്ന് മലപ്പോൾ സ്വർജ്ജമാക്കു
ന്നു. എന്നാൽ ശരിയായ പ്രാസവും, ക്രമത്തിൽ നാലു പാ-
ദങ്ങൾ (ഇതരടക്കിൾ) ചേറ്റ് വണ്ണിക്കുന്നുള്ളായുള്ള വിഭജന
വും നിരണം കവികളിൽ സ്വന്തങ്ങൾ തന്നെയായിരിക്കും.
ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവും. സ്ക്രിപ്റ്റപാദങ്ങളുടെക്കുടിയ പലു
ങ്ങളായുള്ള വിഭജനവും മാത്രമല്ല നിരണം കവികളിൽ
നബികരണപ്പലം. ധാരമുറിയാതെ പാദങ്ങൾ ഒഴുകിയിരിക്കു
ന്നതു് അവർ മറിച്ചതിനശ്രേഷ്ഠം മറിക്കുളേ തമിൽ കുട്ടി
ചേരേക്കണമെന്നും അവർക്ക് തോന്തി. അച്ചടിയും മറ്റൊരു വ
ന്നകുടി, ഓമ്മശൈക്തിക്ക് പകരം ചുസ്തുക്കങ്ങളേ അതുയി
ക്കവാൻ കേരളീയരു ആപ്രഹിപ്പിച്ചതിനു മധ്യാസ്ഥാപ്പാ അ
വർ ഇതെല്ലാം ഏഴുതിയതു്..തലമുറയ്ക്ക് ചായ്യാംമായി പാ-
ട്ടകൾ ചാട്ടിവന്നിരിക്കുന്ന അക്കാലത്തു് ഏഴുപ്പത്തിൽ അതു
കുളേ ഓമ്മവൈക്കവാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളും അതുവല്ലുങ്ങളാ
യിരുന്നു. അവയിൽ നോന്ന് ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവും. ഇതിനും
പുറമേ നിരണം കവികൾ ഒരു കൂറലും കുടി ഉപ
യോഗിച്ചു്. ഇടയിൽനിന്നും ഒരു ട്രിം പോയ്യുായാൽ
ഉടുന്ന അറിയവാൻ സഹായിക്കുന്നവെന്നു് “എടക്കപ്പ
സ്” എന്ന നേരം കുടി അവർ കണ്ണുപിടിച്ചു്. ഒരു പല
തത്തിൽനിന്നും ഒരു ടെച്ചിലത്തെ പദമായിരിക്കും അടക്കത പലത്തിൽ
നിന്നും അതും വരുന്നതു്. മനോഭ്രതിയ പലുങ്ങളിൽ നോന്നു
തേരതു് “ഭയമായിതെന്നിക്കോ” എന്ന അവസ്ഥയിലും
പ്രൂഢാശക്കം റോമതേരതു് “ഭയമിന്നിയേ” എന്ന തൃട്ടി
അക്കിഴിതു്. കൂതിനിന്നും അന്തുമായ “എന്നേൽ” എന്നാലു
മുന്നാടു് താഴെപ്പറയിരിക്കുന്ന അതുമായും വരുന്നു. ഇതിനു്
ചുംപിച്ച് “അതാഡിപ്രാസ്” എന്നും ചരയുന്നു. “എടക്കപ്പ
സ്” ക്രീം പോരായ്യുമില്ലനും തോന്തനും.

ഈ വിധത്തിൽ കണ്ണുപബ്ലേതെ ആവത്തിച്ചു് അം ട്രി പല്ലത്തിന്റെ ആളും ഉപാധാരിക്കുന്നതിനാൽ ഒരു പ്രത്യേകതയും സുഖവും ഇല്ലെന്നില്ല. അലേത്തുലു തോ് അടിച്ചുകൂടുന്ന ഒരു തിരമാലയുടെ ശ്രദ്ധയിന്റെ തെന്നാപോലെയായിരിക്കും, ഈ വൃത്തത്തിലെ പല്ലങ്ങൾ വായിക്കുന്നോടും സ്വർത്തന്തിന്റെ ഉച്ചത്തിലും താഴ്ത്തിലും. പാട്ടം അവസാനിക്കാറാക്കുന്നാണെങ്കിലും സാവധാനത്തിൽ സ്വർത്തം ലഭിച്ചുവരുന്നു. ലഭിച്ചുവരിച്ചു മുഴവൻ ഇല്ലാതെ കുണ്ണും അവസാനത്തിലെ സ്വർംതന്നെ ഉയൻ തായി ഉടനെ പൊങ്കുന്നു. തിരമാല കരയിൽ പന്ദിക്കും നാശപ്പും മുറയ്ക്കും താണാതാണ് കേരിക്കാതാക്കുന്നാണെങ്കിലും അതുപോലെതന്നു് ഒരു ശ്രദ്ധം ഉച്ചത്തിൽ പൊങ്കുന്നു. ആളുതെതെ തിരമാല അടിച്ചു കഴിഞ്ഞോ് പിന്തിരി യുന്നും അടിച്ചു പിന്നിൽ വരുന്ന തിരമാലയുടെ ശ്രദ്ധം പൊണ്ടി വരുന്നു. ഏകദേശം ഈ മാതിരി ഒരു സ്വർഭവിശേഷം നിരണംകുവികളുടെ ഘടകപ്രാസത്താൽ ലഭ്യമാകുന്നു.

നിരണംകുവികൾ ഹരിജ്ഞരിച്ച പ്രചർപ്പിച്ച ഈ വൃത്തത്തിനാണ് “നിരണവൃത്തം” എന്ന പരയുന്നതെന്നും അതു് അവയുടെ അഭിനവമായ ഒരു “കണ്ടുപിടിൽ”മല്ല എന്നും, വീണ്ടും പറയുംതില്ലല്ലോ. “നിരണവൃത്തത്തി”നു്. ചീല അഞ്ചാന്നരഹിഭാഗങ്ങളില്ലെന്നില്ല.

ഒരു പല്ലത്തിൽ നാലു “ഖൂർട്ടി”കളും ഒരു ഇംഗ്രീ കും രണ്ട് ബണ്ണങ്ങളും, ഒരു വണ്ണത്തിൽ മന്ത്ര മാതുകളും; ഇങ്ങനെ ആകെ മൂ-വു മാതുകൾ അടങ്കിയ വൃത്തമാണ് “ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യ”ത്തിൽ മുഴവൻ രാമാധനത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും കാണാതു്. ഇതു തന്നെ

അബന്ന് സപ്പള്ളം വേഷിംമാറി ചാന്തുഗുഡണ്ണളിൽ ടിനീ
ചുന്ന കളിക്കനാത്ത്.

“മിത്രാഹായ എത്തു കഴുദം ചിത്താനം വന്നിലാർജം

ശോകാരമനെ ഒരധനേന്നു ദാക്ഷം കണ്ണിലാർജ്ജമാരാം”

(ഭാഷ്യമന്ത്രാലം)

“ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്” മുതലായതിലെ തിരിയും ഇതുതന്നു.

“നിലക്കാർഡുകിൽമാലയതനും നിരവധിജനങ്ങൾക്കുതമനും

നിലിമ കോലി ന ശൈവലമനും വിഷമണ്ണസ്താപ്പണം:ശയനം”

ശിവരാത്രിമാഹാത്മ്യത്തിൽനിന്നും ഒരു ഉദാഹരണംകൂടി
എഴുക്കാം.

1	2	3	4	5	6	7	8
അം	ബര	കേ	ശ്രി	നം	ബര	ജയ	വിഷ-
മാം	ബക	ഹര	ഹര	ബിംബഹ	ലാ	യര	
അം	ബുജ	ബക	ഉട	ഉാ	ലം	കാ	ര വി-
ദം	ബര	സ	ച്ചി	നയ	പര	നേ	ജയ

തുംബുതന്നാരദ്ധുവഭക്താശല-

സ്ത്രപദകമല!മഹേശ്വര!ജയ ജയ

കിം ബഹു നീതാനേന ഞാനായും

കേരം നിന്നെപ്പുകഴിഞ്ഞതുമിപ്പാം.

കൂദ്ദുഗാമയിലെ സപ്രാഞ്ചാഹണാലട്ടത്തിൽനിന്നും
ഉരിച്ചു താഴേ ചേത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗം നോക്കുക:—

1	2	3	4	5	6	7	8
ഉ	തതമ	രാ	യു	ഇള	ശ്രീക	ശ്രേ	ററം
ഭ	കതിപൊ	ശി	തതുപ്പ	ക	ബ്രഹ്മത	ളി	തതു
അ	മൃത	പാ	ഭസ	രാ	രാഹ	യ	ഗമം
നി	ശ്വല	രാ	യിവി	നാ	ഞദിന	നേ	രം.

ഇതുപോലെതന്നു പതിനാാലുപ്പത്തിൽ നേന്നാം ദു
ഞ്ഞവും,

1   2   3   4   5   6   7   8

“മുണ | ഗണ | മിയ് | ലും | ഗണ | നാ | യക | സം
സുണ | തഗി | വൻ | കഹി | കഹി | മാ | താ | വും
ഡാഹാവതം ഇങ്ങപത്തിനാലു ദൃശ്യത്തിൽ ഫവ-ം വു
ത്തവും,

“വി | ട്രാ | വിന | അവി | ശി | ഷ്ടൂ | നാ | റാം...”
മറദം നിരണവുത്തത്തിനേരു തുടച്ചുകളാണ്.

ഈ ശിതി സ്വകാര്യിച്ചുനാക്കിയാൽ ‘ബാട്ടുന്തരജ്ഞ’ലും
വലിയോരു കള്ളുനാശക്കിയുടെ ഫലമായ പുതിയ സ്വഷ്ടി
യഘ്യനും ഉടനെ അറിയാറാകും.

അണ്ണി | മതി | കല | യും | സുര | വാ | എന്നി | യും
ഫണി | പതി | ഗണ|ഫണ|മണി | കള്ളി | മണി | യും

(ശാഖാ. യാ. 2)

പുരി | കഴക്ക് | നീര | കള്ളി | ലെംഗി | കൈവാ | യു | നാം
പര | മൊത്തി | കട്ടി | ലതി | രേനെ | പയ | റാ | യാം

(ഭാ. രേനെ ചം)

നിരണവുത്തത്തിനും ചീല അവാന്തരവിഭാഗം അംഗീക്ഷി
ച്ചു തും മാത്രാദേശമനസ്സിലുംണും. ദേവാംഗരീത ദിന-ം
അന്യൂഢ്യത്തിലും, രാമാധനം ആത്രണ്ണകാണ്ണം തും പല
യിടങ്ങളിലും, ഒം മാത്രയുള്ള വേറെ ദേഹരം ദൃശ്യം കാ
ണാനാണും.

“എന്നമരീവ ദിവ്യസൂഖ്യാധികാരിയാണെന്നെന്നും -

ററിയമിയന്ന മാലും മാടം ബാണം ദരിച്ച ദാഖലം,”

(ഭാവകൾനീത)

“താനീശമഹാൻ ഇംഗ്രാമിയിയ താൻ. ഓ. ശലുഷു. ദി. സ-
സംപരമകാന ശുശ്രൂ. ദി. ശ. നു. ദി. നാജു. ലുമി. നു. -

സുന ... :.... ....”

(ശാഖാധനം,

③ *

ഈ രൂത്തം തന്നെ ശ്രീജിഗാടയിലും ഉപരിയാഗിക്കെ
പ്പെട്ടിട്ടണ്ട്.

“ഉ അരക്കാൻി മെത്തി യ തന എ തുനെ ഏതിയേണ
കൊണി പോഴി ഞങ്ങ ചി അടച്ചി ഞങ്ങ തന്റെ ഒക്കെ
അംഗവിക്രൈനം വിശ്രൂതരഹായി ദിശ്രൂതരഹായ വാദനാൻ
അച്ചുതനേസവ ചെള്ളുതിനായി നിശ്ചാലരായ് എക്കല്ലാൻ”

നിരന്നവുത്താതിനിന്നു മുന്നാമത്തേത വിഭാഗം “ഒര
വയ്ക്കീത്” സ്നാഹധ്യായത്തിൽ കാണിന്നാണ്.

“ഇതമെംട്ട് തെളി തെള്ളടക്കൻ തന്നെന്നയല്ലാവരുമി-
ക്കിടക്കുന്നയിരാക്കയും പാടതനാളും ലും
സത്തമഴുകാട്ട കണ്ണാനു കുടാശയും
ചരതമര്മ്മാട്ട എം നിന്നുംലുംമാന്നാവരുമാ?”

ഈ പത്തിനാലുവുത്താതിലേ “അതിന്മത്താ” രൂ
ത്തവും, കു കു പ്പും കിലേ “ഉണികാബും” രൂത്തവും, ശ്രീതങ്കൻ
തുള്ളിലിലേ “കളകാബും” രൂത്തവും ഇത്തന്നേന്നയാണെ
നും ഈ ഉഭാവഹരണാംശം വായിക്കുന്നവർക്ക് തൃടനു ഗ്ര
ഹിക്കാം:—

1. “ഛിവനമഹി ചുറയാമാസ ഒഴിംരബവ-
രവനതസ്ത്രംഗനാനദ്ദോന്നാഞ്ചും
സവിയഴിവി നാശൻ വിജ വായിക്കയു,
നവാസദമാടവും എഞ്ചി നുായണാം”
2. “പരമപുരുഷകൾമഹാമായതന്നുവരവും
പരക്കയുമനാരതം ഒക്കുകയും ചെള്ളിരലും”
3. “അതികടിലാംവനസ്ത്രംനിന്മടകയ ദിവണിയും
അത്തമാക്കാ നിടിലപ്രാംശവും”.

ഒരവയ്ക്കീത് സ്നാഹധ്യായത്തിൽ പില പല്ലഞ്ചുളിൽ
പാദംഭോദം റം-മാത്രകളിലും കാണമാനാണ്. പരാക്രിയ ഈ
തും നാലുമുഖത്താൽ പിഭാഗമായെടുക്കാം.

“യോഗമതിയറദമളവേഴുടലിങ്കവലു-
ബുച്ചതവദവായാതവു ചുട്ടകിലു നീടാർ
നാഡണ്ണളാത്തിന് ചെയ്തിട്ടകിലു മെയ് മെൽ
നാടിയന്ത്ര ഭുടകിലു നിംബമക്കനേ.”

ഖുണ്ടെന ചില അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളാട്ടക്കുടിയ “നിര
സാവുത്തം” ശ്രദ്ധാവിധിയാത്തവും, നിരണംകവികളും
ടെ കുതികളിൽ പദ്മരാഗങ്ങളേ വിനിയമനം ചെയ്യു
ന്ന വ്യാകരണം ശ്രദ്ധാവിധവ്യാകരണവും, സപരവും
സാത്തിനായി “ആദ്യ” എന്നും മററമുഖ്യം ടത്തു “എ”
പ്രത്യയം വെറുതേ നീട്ടന്തു് ശ്രദ്ധാവിധപ്രയോഗവി
ശ്രേഷ്ഠവും അത്തോക്കിലും വാക്കക്കൈ അദ്ദോക്കിച്ചിട്ട
ഉത്താളം ഈ കവികൾക്ക് ഒഹര്ത്താനിയോട്ടാണ് കൂടം
ഞേതാൽ പക്ഷിജിലം കാണാൻതു്.

“എന്നാൽ ഗ്രായമായി ഇവിടെ ഒരു സംശയം ജനി
ക്കുന്നതു് നായന്മാരായ നിരണ്ണത്തു് പണിക്കുന്നാർ എങ്കിലും
നേരു സംസ്തുപദങ്കാനും സന്ധാരിച്ചു എന്നായിരിക്കാം.
നിരണംകവികളും ഭഗവത്യീതാലുസാധകൻ ഇതി
നെപ്പറ്റി ഇപ്പുകാരം പറയുന്നു:—

“ഉഴറിയങ്ങളിനാം മൊഴികളും പനിശ്ചത്താകയാ-
ലോതിനാർ ഗീതയെന്നാഭരാൽ ഇതാനികൾ”

എന്ന മാത്രം ഭഗവത്യീതയെപ്പറ്റി എഴുതി രക്ഷം
മിണ്ണാതെ തുഞ്ചെത്തുള്ളുന്ന അപ്പുറതേക്ക് കടന്ന
തു് മലയാളഭ്രാഹ്മന്മാരെക്കിള്ളുള്ള ദേശനിമിത്തമാണെന്ന
നു് ചിലക്കുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും പ്രബലമായ ഒരു അന്യ
വിശ്വാസമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലശ്രീനു് എക്കു
ദേശേ, ഇംഗ്ലൈം കൊല്ലുംപിംകു് മനുഷ്യനു “കൊല്ലും
കൊല്ലും” നടത്തി രാജുപരിപാലനം ചെയ്തുവന്ന ഒക്കു
ടും മലയാളഭ്രാഹ്മന്മാരുടെ—പണ്ടില്ലത്തിൽ ചുവാറിമു

അടു—കൊഴിവനായ മരഹാത ചക്രാലനായക്ക് ശോക റാജുദേഹാട്ടകുടി ഭഗവത്ഗീത വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി നാതിനം അതു ലോകാനന്തരമാത്മം മലയാളത്തിൽ ത ആജുമ ചെയ്യുന്നതിനം ആഞ്ചേരി സാധിച്ചു ദ്രുനാളി ചോ ഭ്രതത്തിനത്തരം പറവാൻ ഇപ്പോൾ വിശ്വാസം നമെ സ്ഥാ യിക്കുന്നില്ല. എഴുത്തുപ്പൻ ഭഗവത്ഗീത ഭാഷാന്തരപ്പേപ്പ് ടത്താഞ്ചത്തു് തന്നെപ്പോലെ ഒരു മഹാകവി ആ പണി അതിനു മുൻപുതന്നു കഴിച്ചിരുത്താതിനാലാണെന്നു് ധാരാളം സ്ത്രീമാക്കന്നുണ്ട്. ഇതിൽ ഒരു പാശ്ചാന്തരമുണ്ട്.

കിരുവല്ലായിൽ രിടത്രു് പത്തില്ലത്തിൽ പോറി മാതൃട പ്രാബല്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് തക്കമില്ല. പക്ഷേ, നിരണം കവികൾ. സംസ്കൃതചില്ലാമാരകനാ തിനു് ഒരു തടസ്സഭായിരുന്നവോ അതു്, എന്ന സംശയി ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ പ്രഭേദങ്ങളിൽ ആധിപത്രം ഒരു ബ്രാഹ്മണനുത്തരമാണുായിരുന്നുവിക്കേണ്ടെന്നുണ്ടാണു് ന മുക്ക് ആക്കപ്പോടെ വിശ്വസിക്കുവാൻ സ്വായമധികമുള്ളതു്. അവിടത്തിൽ പ്രമാണികളായ പില മാടവിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നവുന്നുള്ളതിനു് പല ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. മുക്കുപാലീ ശ്രദ്ധക്കേതുത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാരായി ഇന്നും നിലനിന്ന പോതുന്ന നിരണംപെട്ടിക്കയ്ക്കുംമാറ്റാട അധിനിതില്ലായിരുന്ന നിരണംകവികളെന്നുള്ളതിനു് എന്താണു് ല ക്കും? എക്കേലേം കൊല്ലും നൃംഖാവഷ്ടിത്തിൽ—അതാ യതു നിരണംകവികളുടെ കാലം കൂടിഞ്ഞതു് ഒരുപ്പുകൊ സ്വത്തിനിടയു്—ആയിരിക്കുന്നും “ഉണ്ണനിലിസംഗമം” രഹിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെന്ന പല തെളിവുകളും വിശ്വസി ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ സദ്ഗുഹാരിക്കു പറഞ്ഞുകൊ ടക്കനു മാറ്റുതെ പ്രഭേദുകൾ ചരിഞ്ഞായിച്ചുനോക്കിയ തിൽ നിരണം പെട്ടിക്കയ്ക്കും ഫേഡിം മറ്റു വഴി പ്രഖ്യാപി

മാരായ മാട്ടിപ്പികളുടെയോ വസതിയായിരിക്കണം. താ. ചിപ്പറയ്ക്കാ ഫ്ലോക്കുങ്ങിൽ നിശ്ചിക്കേപ്പുട്ടിരിക്കനാൽ നീ തോന്നാൻ.

“വിച്ചാഴ്ലു തദ്ദ ഭാവതു ശ്വസിയായാണ് ചൂഡാൻ
മാടവിനാമവിട വസതാം ധന്യമാകം നിവാസം
മാട ചെന്നഞ്ചേടുപതികലും ചൂടി മാംതവാബാൻ
തെടിനേടം പുനാധിക്കും ചെൽക പോഡാദായാം.”

[ഉള്ളംഗിലീസിക്കണം ഫ്ലോ. മഹമ്പ്]

അതിനാൽ നിരണം കവികൾ സംസ്കാരപ്രപാദാ
രാധിതനാവന്നാളും എകകാരണം താം നായമാരുടെ
വില്ലാഞ്ചാസത്തിനും കേരളാമന്നർ രഹികലും പ്രതിബാ
സികളായിത്തനില്ലെന്നും തീരുച്ചയാക്കാൻ തരുംലും. നാ
യമാരുടെ വില്ലാഞ്ചാസത്തിനും സൗകര്യമാക്കരുകവെ
ണ്ണം നായമാരുടെ ആധിപത്യമണിക്കിയെന്ന രഹി
ത്തിൽ—നമ്മുടെ ഭാഗ്യംതന്നേ!—നിരണം കവികൾക്ക്
ജീവിപ്പാൻ സംഗതി വന്നതായിരിക്കണം അവരുടെ സം
സ്കാരഹാണ്ണിതൃത്തിനാളും കൂലമെന്നാണും വിചാരിക്കേ
ണ്ണതും.

II

നിരണം കവികളുടെ കാവത്തിനാട്ടത്തുതന്ന കേരളീ
യക്ഷീ സംസ്കാരപരിചയം മറയ്ക്കുന്നുട്ടി വന്നു. സം
സ്കാരവുത്തുത്തിൽതന്നു കവിത ചുള്ളം അടയ്ക്കിയായി വ
ല്പിച്ചു. എക്കേൾം ഒരു ശത്രുവാന്തിനാളുള്ളിൽ ഉലക്കാട്ടു
ത്തിൽ ചെന്നോറുത്തങ്ങളും ധ കൂമാഴിക്കുമിന്ത്യ. മുള്ളി
ടയ്ക്കു മുമ്പുതന്ന ഏ ചില്ലം, ചുള്ളുവിഷം, തച്ചു്, മുഖവാ
രം, ആരശൈമം മുതലായവയെക്കാവിച്ചുള്ള ശാരൂഹനുമ
അഞ്ചം സംസ്കാരവക്കാഡിരുലിടും വിളിച്ചു പറഞ്ഞാൻ
തുടങ്ങിയിരിക്കണും. എക്കേൾം മുക്കാലവത്തുനാഡിട്ടുക്കു

· ஒன்றை விஶிஷ்டவாக கள்ளுமென்றால் லீலாத்திலக்கம். கேட்கி என்றாலோன்று பிசையக்கூடிய ஸங்கூததொசையில் நிம்மி அதிகாக இது ருமத்தை 'ஸ்ரீ' என்று பேசுகிற ஏது ஓரளவுமிகு விஜேதித்திரிசென். என்றால் ஸ்ரீத்திலும் ஏ ஸ்ரீபுவாழ்வாக்கெனவும் அதிகென்ற அவாந்தரவினாக்கை தீடு, தோற்றுக்கொண்டு பால்கூட்டு நெ அப்புக்கிழுத்தியும், ஸ ஸிபுக்கரைம், காருஷ்தோஷப்பைம், முள்ளைப்பு, ரைபூல கூரளைப்பு, அந்தமாலக்காரன்கை, ரைக் அப்பைம், என்னி விசையக்கைப்பூரித், குமத்தியில் புதியால்கிசென். 'பா ஸினிய' தை அநகரித்து பூதுவும் பூத்தியுமாகிடுவால் பூத்துக்குத்தின்ற போக்கு. ரெஞ்சும் ஸங்கூதத்தென். உ தோற்றுக்கொண்டு பல பால தோற்றுக்கொண்டு உ ஸுரித்து காலாந்தெந்து. அவரைப்பால் வெடும் கெருப்போக்கு கைப்பூத்தென்ற விஹாரிக்கால் நிருத்தியிலீடு. அநை பூஷா ரத்திலித்தெனவும், மூநியும் நழகை லலித்திக்கிழுப்பாத்தெவா மாய பில வன்யத்திக்கூடியில்லை நினைலைத்து பல பழுப்பு தீடு அரக்குத்திலுங்கூடியிரிசென். அநை மலதைம் ஸர்ஜ நினமாய ஒன்றை விபெற்றுதொய்யாகித்தீர்த்தைகா எஞ்சும் ஸங்கூதத்தைச் சூக்குத்தெர்க்கும் அது நில உள்ளையின் நைதைகொஷாஷ்வாயிரிசென்று, தோற்றுப்பூரித் தூஷ்தியில் பீ லாதிலக்கம் ஸங்கூதத்துப் புதியிழப்புாகுதல். என்னமா தமிழ்,

தோற்றுக்கொண்டு வீரமாயம் கூறுகூகுரவுடுதை ரைக்குதை

பூஷாயை பூத்தைக்கொண்டு, தோற்றுப்பூரித் தூஷ்தியில் பீ

என்ற யலைத்து,

· “பல பூடு பாலாயலுடு

ரே! சூதுவிக்கொலை!

ஹ சூதுவிக்கொலை பாலாயலுடு பூடுத்துத்துடி “கவுதாநு வர்ணன்று

ரி”யாத “உடுளையக்கூரி” கேரல்திற்கு உலாவுவான் நுட்ணியது மூலம்தாழ்வாயாளார். அது படிமொத்தம் செய்து பொழிய,

“ஸாலிதாரிதுபமங்கு! ஞானமங் ஞானம் சிரந்தமிகு தவ மாரா:”

எனும் டோகால்தேத் பெட்டுத்தனை,

‘ஙாலிவுாலிவாகானமூடும்-
ஸூங்கிகாகங்காரிரங்காரங்கு’

எனினும்பெற்று பூரிப்பிக்காவான் தூங்கியுள்ளாயின்கை “து ஸ்த்ரியை”க்குத்தாவாது ஏதோன்றால் நுட்ணியது பஸ்யி தகவிக்கது மூலம்தாழ்வாயார் சுங்குத்தாவில் கவனம் வெழி ஈனுவென்று தின்,

“ஓஷ்டா ஜெவா பலிஸாந்தான் ஜெவீர் காலப்பூஷீ
சுலாபாந்தாஸாந்திலக்கித, கிள்டாந் துங்கயிழூந்
காலாநலாவாநாந்திலாந் யார்; யது பூமாந
ஒவ்வாதிதபூமிதவசாந்தாந்து: காவிழுங்”.

எனும் டோகாந்தனை ஒன்று வகுப்பும்தெரு. “யுயிழிரவி ஜ
ய”வும், “மேற்கூண்டை”வும் உள்ளாயது, .

“வகுப்பு ரங்கை காலி காலிக்கால்பூந்தோநா காலயுவித
பூவ்ளா ஜீகால்பூவ விவரதை: கோரலூாலி: கலூாலி:
பொாங்கலை: கப்பல் காத விழுப்புத்தாவித்தலை: தபூ :
ஞான்பூங்கு.ஞாகநிதி கிளா ஞாவுவை ஸாங்கை.”

எனும் நுட்ணியா “நுக்காங்கை” வகுப்பிலோபான் ரவி து
து எடுக்கேலை மூலமத்தாயினிக்கையா. கால்க்காலம் வ
ஞிக்குதை பூதேக்கரமான்கீயகம் வெளிப்பூத்து விரைவி
ஏத பூமாயிக்குத்தை ஸுவர்ப்புப்போன்றை உடேஶத்தை
நினைக்குத் “ஶாரி” எனும் காவி உடைஞாகி தூதிகால் “வ
க்குப்பாரங்கைஶாரி” எனும் மாறுதல் கலிஸங்கு கிளாக்கா

ക്കവാൻ ചൊട്ടള്ളിച്ചെവണ്ട് പറയുന്നതു് സിരെ കുട്ടപ്പരെ എന്നായാണ്. ആകള്ളാടെ തെളിവുകൾല്ലോ എന്നാക്ക ഭവാദി ശാധികം വിശ്രേഷണിയമാകിട്ടും തു് “മുരനിൽ സ്പതപ്പു” എന്നതിനാൽ കിട്ടുന്ന കലിവാൻം ദഭന്റെ (കൊല്ലവാൻം നുന്നുന്ന) ആണ് ശ്രൂകാസരേഖയ്ക്കു നിന്നു കാലബഹനം ദോന്നു ഉണ്ടു്. “അകാകിലന്മേഘം”വും വളരെതാമസിയ്ക്കും ഉണ്ടുണ്ടി. വാത്തീകിരാമായണ്ണത്തിലെ റഹതുമര്ക്കിതാക്കന്ന വിത്തോട്ടതു് നെട്ട്, കാളിഭാസ മഹാകവി മുള്ളപ്പിച്ചു “മേഘസരേഘം”നെയു് ഫകർമ്മിയിൽ പറിച്ചുനടത്തും താമസമെ ഉണ്ടായുള്ളൂ, അതുയരു ചൊട്ടിത്തും പരിപ്പന്നും പിടിച്ചു് നാട്ടങ്ങളം നിറയുവാൻ മന്ദാക്രമാന്തരവുത്താതിൽ ശ്രൂംഗാരമയമായ പല ദ്രോക്കങ്ങളും ലീലാതിലകക്കാരൻ ഉല്ലരിച്ചുകാണുന്നതിൽനിന്നു് ഈ ശാലത്തു് വിശ്രീജ്ഞാനായ പല സരങ്ങൾക്കാവുണ്ടും ഭാഷയിലുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞതിനുവെന്നതുഡിക്കാം. ഇവയുടെ ആകാശക്കപ്പെം കാൺപ്പാൻ ചില ദ്രോക്കങ്ങൾം താഴെ ചെക്കുന്നു:—

- എ. ‘നിംബക്കും! നിവസനമിലും ചാത്തു ദേഹാച്ചന്നായാ-
വെട്ടപ്പുറം നി തുതക്കിന്ത്തു, മുട്ടമായിതെല്ലാം’
എന്നിവയ്ക്കു, നിജപരിജനപ്രായ്മനു, കത്തുകാം-
ക്രാശനി വാ രാഹസി വിരാദവ്യുതലാ വല്ലുണ്ടാം.
- ഒ. അംഗ്രൂ! ചിലു, നിറമടക്കത്തിലും കുന്താൻ, സ്ഥൂഡിന്തം പൊന്നംചെച്ചാ,-
ഡിംഗ്രാഡാസം മോട്ടിയിട, തുക്കവേപമത്രുന്നതാലും,
കാസ്സുപൊന്നാലുവച്ചപി സജുവ! ചൊല്ലിനാലുല്ലുസിക്കം
വാത്രാ ദാഡി ചില സംഖിലവും ചെങ്കുമെൻ വല്ലുണ്ടായാം.
- എ. ധാരാരാബന്നാട്ട ശ്രീതാളിക്കത്തൻ കല്ലുനിത്തപ്പാര ടീ
മാഡ്രിഡവുംയുപവിത്തും ഏകാണ വാദമാക്കി നിന്റെ
എന്നുംകാഡിട്ടിക്കുത്തായായു വരാതി! പൂരണാത്മു ചോലു,
ഈകാടി കാണാം കുവലയദ്ദുപാംഗി കേഴ്ചിന്റെ വാദം.

ര. കാറാളംകൊന്തണിമുലയും കാതമെയ്‌പ്പട്ടണമേൽ
കോറോത്തളിപ്പാതി കെഴീകൊഴിക്കാതെ സീതകാരനാഡം
കാറരാട്ടം നടവു അലയക്കാശമേണ്ടു കണ്ണമുന്നുജ്ഞതും
• കുറവിൽ ചെന്നറാളിയിലിളിച്ചിട്ടീ വിലാസാഭ്യം തോന്.

മലയാളാഷയിൽ എഴ്തീട്ടിലുള്ള സദ്ദൈജ്ഞാദിൽ
എറവും ചുക്കമുള്ളതായി നന്ദക്ക് അറിവു കിട്ടിട്ട
ഈ ഗമം “ഉള്ളനീലിസദ്ദൈ”മാണ്. കോഴിക്കോട്ട്
സാമുതിരി കോവിലകത്തുനിന്നും സവാലിക്കപ്പെട്ടു ഈ
തൃതി “സമികരജിനി” മാസികയിൽ ഫ്രെ-ഫിങ്ങം മുതൽ
മിട്ടുനവരെ ഫ്രെ-ലക്ഷ്മണാളിലായി ഇസിലപ്പെട്ടുത്തിയ
മാസികാപ്രവർത്തകന്മാരോട് നാം എന്നും മുതജ്ഞമാ
രാഹിലിക്കൊമക്കിലും, എപ്പോം കുടി നീരിച്ചെടുത്തു് ഒരു
ചുമ്പുകമംഗലി വോരെ അംബുട്ടിപ്പിച്ചു് അവതാരികയും, സ്ഥാ
ലക്കാലാഡിവിവരണാജോഡുകുടിയും ഒരു ടിപ്പുന്നറു് ചു
ത്രു് പൊതുജനങ്ങൾക്ക് ഉപകാരപ്രദമാക്കിത്തീരുന്നു
കാലം സാതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നവുന്ന പരബ്രഹ്മത തീരു

ഉള്ളനീലി സദ്ദൈത്തിനെന്ന് നിമ്മാണകാലം നിന്ന്
യിക്കാൻ ഇനിയും പ്രധാനമായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. ഒന്ന്
തീച്ചതെന്ന. അതുരാജാളായ പ്രയോഗസാദ്ധ്യാലില
ക്ഷുദ്രാം ഗ്രൂക്കസദ്ദൈത്തിനേംശമായിരിക്കുന്നും, ഉ
ള്ളനീലിസദ്ദൈത്തിനെന്ന് അവിഭാവം എന്ന വിചാരി
ക്കാം. ലുഘ്തപ്രചാരങ്ങളായ, റില പഴയ ഭ്രാവിഡഗ്രൂ
ഡിളും അപ്രസിലാജായ ഭ്രാവിഡപദ്ധതിളും കാണുന്ന
ഒഭക്കിൽ അവ സ്ഥലത്തിനെന്ന് വിശ്രേഷണാലയിരി
ക്കുന്നും. ഈ കാണനംകൊണ്ട് മാത്രം അ ചുമ്പുകം അതി
പ്രധാവിനമാണുന്ന വിശ്രസിപ്പാൻ പാടില്ല

സംസ്കൃതഭാഷാപരിവയവും സംസ്കൃതവുതരാജിലുള്ള
കവനവും കേരളീയക്ക് ഇക്കാലഭാഷയ്ക്കും ധാരാളം

പരിചയപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഗമഗനിക്കിസ്ഥലമായ കെട്ടിണങ്ങേക്കരിക്കേണ്ടതായിരുന്നു അപ്പും നടപ്പുണ്ടായി അനിരിക്കാവുന്ന ഭേദപ്രയോഗങ്ങളിൽ മറ്റൊരു തജ്ജികളും എന്താൽ ബാക്കിയുള്ള ഭാഷ പ്രാചീനമനുകരംതായോന്നും ഒരു ഭാഷയിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നനില്ല സാഹിത്യത്തിലും പരമായ കാഴ്ചക്കോട്ട് മാനവേദൻ സാമുതിരിപ്പാടു തന്നുംരാഞ്ഞരയും ചുന്നതുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭസ്വയന്ത്രണയും കാലത്തു് — ദത്സം വക്കം വനിച്ചു ചെന്നിരുന്നു ആ കാലത്തു് — ഈ കൂതി സാമുതിരിക്കോണിലക്കുത്തു ചൊന്നതുടക്കിയതായിരിക്കാം. “ആപ്പാട്ടുൻ (തിരുവിതാംകൂർ) ദപ്പാ”യും “ഈവിവമ്മൻ രണ്ടാമനായു്”മുജു ആതിച്ചുവമ്മൻ (ശ്രദ്ധിത്യവമ്മൻ) ജീവിച്ചിരുന്നതുനായിരിക്കം? “വേശാടൻകോൺ” സദേശമാരിയും രണ്ടുപേക്കിം രാജുഭേണ്ടുതുന്നുണ്ടെന്നു താഴേപ്പറയുന്ന ദ്രോക്കത്താൽ തെളിയുന്നു:—

“എങ്കാ ത്രിക്കാമനിരിവ ക്ഷേവാ ഹന! വേശാടൻകോൺ,
നീയും പാലിച്ചുപറത്തുയും വദ്ധിതാ സാളിൽ നാളിൽ
ഇഞ്ചോച്ചപ്പറക്കുപിതിപിജാപ്പറവാമല്ല മജ്ജു
നാണിക്കിന്നോളമാനന്നി, നാമമാത്രാവജ്ജണംം.”

അതിനു പുറമേ, വൈരിക്കുംബയ തുലക്കൻ പടക്കളുടിച്ചും ഗമകത്താവിനും നല്ല പരിചയമുണ്ടെന്നു്,

“റൂപായാമംകാണ്ഡകിലുടിതാമോദ്ധരാചുംനുവാവി -
നാധാരം ചെപ്പുമലതുരം നീ കരുദംദാഹായാം
ആണാപായം കത്തിന തുലാശൻപടകിഷാപ്പിനന്നും
ചൊരുപുണ്ഡരിപ്പും ഗുരുപാരിഷാമപ്പുടി ത്രാന്തുരചൻഡിം.”

എന്ന ദ്രോക്കത്തിൽനിന്നും തെളിയുന്നണിക്കും.

“സിസ്യു വിപ്പരന്നാൽ ദുരഖം വിംബലിപാലകാനാ
കേരംപുണ്ഡരിപ്പും ജീതി വിഭിന്നം മേഘനിസ്പർശവണ്ണം,

ତ୍ୟାଗ ମାରନିଗିଯ ପଦବୀରେ ଥିଲେଇସହେ-
ରିଲ୍ୟୁ ମଧ୍ୟକଷେତ୍ରରେ ପାରିଲାଗୁଣ୍ୟକିରଣୀ”

ବିଂବଲୀପାଲକଙ୍କାର (ପଦକଷଙ୍କୁର ରାଜ୍ଞୀକରନାର) ଆ
କାଳରୁତ୍ତ ଅଧିପତୀରାଯିକା “ସିନ୍ୟାପ୍ରୀଏସ୍” (କିନ୍ତୁ
ତୁତିତି) ଏକା ପ୍ରଦେଶରେ ଥିଲେ ହୈଲୁ” ଅତିର,
‘ପୁରୁଷରିକ ନୟକାରିତକାଳିକା, ଶ୍ରେଷ୍ଠୀୟାଲୀପିକା,
ପୁଣୀରଂ ମଣିକଣ୍ଠାବେଳୀପଲମହିପାଲେକଚୁଣୀମଣେଃ

ପୁରୁଷ ପାରେବେତ” ଯାହି ବାସିକକା “ପୁରୁଷାକଣ୍ଠିଲାକ୍ଷା
ଯ ଉଣ୍ଟାନୀଲି— ଅତିରିତ୍ୟବନ୍ଧମହାରାଜୀବାଯ ସନ୍ଦେଶ
ମାରିଯେ ଯଦୋଚିତଂ ଏତିରେତ୍କଷକବାନ୍ ଯୋଗ୍ୟତରୁ
ଅତ ଉଣ୍ଟାନୀଲି—ଅତରାଯିରିକବାଂ?

“ଗଣ୍ୟାଳର୍ଥ ଧୂରବଲରିଷ୍ଟ କେବଳୀଯାଂ ରହିପୁରମାପୁଂ
କେବଳକାଣିକଷକଷମତିଲକମାଂ ନୟ ଯିନ୍ତିକା ଭୟକା
ଆଛୁପୁରୀ ଦୁର୍ଘ୍ରାମ ପକିବ୍ୟାତ୍ମ ବାନ୍ ଥିଲେଇସହେବୁ
ପୋତପ୍ରମାତାଂ ଚେରିଯାତିରେରିଥମନ୍ତପୋତକିମେନ୍”

“ବେଳୀପଲମହାପାଲେକଚୁଣୀ” ଯୁଦ୍ଧ ପୁଣୀରଂ
ଅତେଣକିଲୁ ସପ୍ରଗତମାଯ ଥିଲେଇସହେ ତେଣା ନିବାସି
କକା “ଉଣ୍ଟାନୀଲି” କେବଲଂ ତେ ନାଯକୁଣ୍ଠିଯାକାନ୍ ର
ମିଲ୍ଲ. ଅଭେଦମାକଟ୍ଟ, ଯକ୍ଷିଯାତ ନୀତକାଯତ୍ରୁ” ଉଠିଲେ
ନା ନେବରତାଣ୍ଠ. ଅତୁ ଭାର୍ତ୍ତୁଗ୍ରହତିରୁଣିନ୍ଦର.

“ତଙ୍କାରମାତାଣଙ୍କାଯ ମତଵୁଂ ମିଳି ଥିଲେଇସହେ ମେଲୁ
ଯ କାଣାରେକାଲକଷତିଲିକରାଲିବ୍ୟାଦୁଣ୍ଟାନୀଲିଭିଦୁରାରା
କେବଳାକି କେବଳାକି ନାମଗାନ୍ କେବଳାକି ନାମଗାନ୍
ପାଣିପ୍ରମାଲେପରମନନ୍ଦବା କୋପିକାମି ଇତ୍ୟାପି”

“ବିଂବଲୀପାଲକ” ନାଯ ହୁଣ୍ଟ ମହାରାଜାବୁ” ଭାର୍ତ୍ତୁ
ତେ ତରେର କୋଟାରତିର ତାମସିପ୍ରିକାରେ, କିଟକି
ବାନ୍ ଭାର୍ତ୍ତୁଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରହତିଲେକଷି ତାନ୍ତରକା ପୋକେ
ଶମନାଶକିରି, ଅଧ୍ୟାତ୍ମ ତେ ବେଦଂ ସାଧାରଣାନ୍ତିରୁ

യായാൽ മതിയോ? സ്ഥാനികാൽ നായികയും ജനനാരാ അതീതപ്രഭാഗനാലു വിചാരിക്കേണ്ടതു്?

“വിരദ്ധവസാട്ടകോ”നായ ആഭിത്രവമ്മനാണ് സ അംഗമാർ. “കാമാത്താ ഹി പ്രഫതിപ്പുപണാശ്വരതനാ ചേതനേഷ്യു”എന്നശാക്കിലും, ഇതും വലിയ ഒരു രാജാ വിശ്വരവപക്കൽ സങ്ഗരേം കൊടുത്തയും നാതു് വേരെ ഒരു രാജാവു തന്നൊയാണല്ലോ. അതുകൂടും ഉണ്ണനിലിസ ദേശത്തെക്കറിച്ചു തയ്ക്കാലം തോന്നനാ അംഗിപ്പായങ്ങ ഒളി വാളിരെ സംക്ഷേപിച്ചു സുവിപ്പിക്കാം—

ഉണ്ണനിലിസദേശത്തിന്റെ കാലം എക്കേണ്ഠേം കൊ പ്പം നൃ-ബാംഗതവപ്പം ദായിരിക്കാം. നായകനം കവിയും ദനാ ശാക്കിൽ അന്തു് ഒരു രാജാവും, നായിക ഒരു രാജതിയമാ കാം. തിങ്കവന്നതുരത്തുനിന്ന് തിങ്കവല്ലായാലേക്കു് അ കാലത്തുനായിരുന്ന മാർമ്മാണം മുതനായ ആഭിത്രവമ്മ മമ്മാരാജാവിന്നു് നായകൻ ഉപദേശിച്ചുകൊടുക്കുന്നതു്. ചിലേടങ്ങളിൽ പ്രധാനസ്ഥാപ്തിലേയും ക്ഷേത്രങ്ങളിലേ യും മറ്റൊ മുതനെ ദോർഖാവിട്ടു് നയിക്കുന്നതുമില്ലെന്നി പ്പി. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു് ഉണ്ണനിലിസദേശം ഒരു ഉയ സ്വപ്നിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. ഭർഖം ചില പഴയ സ്വപ്നങ്ങൾ കാണുന്നതിനിന്നു് വാളിരെ പഴയ ഒരു തി ആത്മിയിലായിരിക്കുന്നു ഇല കുതി ഏഴുതിയിട്ടുള്ളതുനു വാദിക്കുന്നവർ വെറ്റും റൂപമാഹവിധേയനൂരായും പാർ നേരിക്കുന്നവുമുണ്ടു്. കത്താവു് ഒരു ചർക്കുരാധിക്കു സാഹേനു വാദിക്കുന്നവുമുണ്ടു് ലക്ഷ്യം,

“കണ്ണാമല്ലോ തളിയിലിതവം ആളു നാമബന്ധാരിംശാൽ
തെവം കെട്ടാക്കിയ തപതിയാർ നദിയാശരനു നോക്കി
അന്നുംസംഭാവം കിമുട്ടി കബുന്ന ശ്രൂപതംബുംബുംവാദിൽ
പിന്നുക്കുണ്ടില്ലെന്ന വിവാദം വിന്തു് മണിന്റു നിന്നു”

എന്ന ദ്രോകമാണ്.കിൽ ആ ലക്ഷ്യം നേരംതാതും വില പിടിച്ചു ഒരു തെളിവായിരിക്കുമെന്ന് തോന്നനില്ല.

സാധാരണ സദ്ഗ്രാജങ്ങളുടെ മട്ടൻസരിച്ച് മറാക്കു എഞ്ചുത്തതിലെഴുതപ്പെട്ടിട്ടിള്ള ഉള്ളവിലീസദ്ഗ്രാഡവും “പുത്രാലംം” “ഉത്തരാലംം” എന്ന രണ്ടായി .വിഭജിക്കു പ്പെട്ടിട്ടിള്ള ഇം, അതുതേത്തതിൽ മാർഗ്ഗം, രണ്ടാമതേതതിൽ സദ്ഗ്രാഡവും ആനിതുകൾ,

“മാർഗ്ഗം താവഴ്ത്തിനു കുമയതസ്ത്രപ്രശ്നപ്രയാണാനത്രവം
സദ്ഗ്രാഡവും എ തദ്ദ ഇലബ! അഞ്ചുജുസി ഫ്രോത്രപേയാ”

എന്നുള്ള കാളിഭാസനിയമേന അടങ്കിയിരിക്കുന്നതു മാണം.

നായകനും സദ്ഗ്രാഡഹാരിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പിബെട്ടത്തു് കുറേ അത്രംതകരമായിരുത്താനനില്ലെനില്ല.

“ഒങ്ങുംപാണേ സല്ലിതമിതന്നുണ്ടുനിലീമിംത്തി -
കരുകാരേ നിജകരത്തിലു കാണത്തൻ കയ്യുമേനി
അന്ത്യാമോഡായ പുളകമിളകിക്കാക്കുമെന്നപ്പുംഞ്ചമാറ -
ഞ്ഞുല്പ്രാത്താമവഹോടിയിപ്പിക്ക നി പിന്ന മുനിൽ”

എന്ന പറവരതു കൊടുക്കുന്നതിനെന്ന് സാരമെന്നോ? സ ദേശമാരിയെക്കാണ്ടു് ഉള്ളവിലിയുടെ അടക്കാൽ ഉട ദേശ തന്നെ ഇങ്ങനെ പറയിക്കാനും നായകൻ ഉസാഹി ക്കുന്നണ്ടു്:—

“ആത്തത്താണാൽ പരമായ തുംബം പണ്ടിമന്ത്രകലത്തി -
നോത്താലില്ലെന്നിലാലുജ്ജവനേ! തെറിവെവക്കാതവാദ്
വാത്താമാത്രം തവ സുവാദനേ! ചൊല്ലുവാനാഗ്രാഹി തോന്ന
ചീഞ്ഞാരാപഞ്ചം പണയസ്തും ചാത്രംമുണ്ടുണ്ടുവായിരു”

പക്ഷേ, ഈ സപ്തഭാവം നായകനു് നല്ല നിയുരയു ണായിതന്നാർന്നാലായിരിക്കാം ആതിച്ചുവമ്പനോട് മടി വിട്ടു സദ്ഗ്രാഡവും വധിക്കുപാഠം അപേക്ഷിച്ചതും.

പുവ്സങ്കേതങ്ങളിാണോ രാനൊ കവി വിച്ചകളഞ്ചി
ടിപ്പി.

“എത്തോവിരേഖ പരഭ്രതകാലം, ദിംബമാലാ പലാഡശ,
മാജൻ കുറയുള്ള ചുഴലാപം ചെഹരകക്കാവുംതാടം,
തെന്നുത്താൻ ഒൻ്റെണ്ടിനിയ ബഹാദുൾ കിംഗ്രൂകേ കിംഗ്രൂകാളി,
നാളിക്കാതാർ നലിനിയിലവകന്നു നോക്കാവുതന്നു”

ഇങ്ങനേയുള്ള സാങ്കേതികവസ്ത്രനകൾ പിന്നൈയും പി
നൊയും കാബിലാറണ്ടി.

നാളികരയ വസ്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു് എററവും മണോ
ഹരമായിരിക്കുന്ന.

“നൽകചൊൽ കേരംകിം തബന കൊടി വെപ്പിക്കുമോഹം നിമിത്തം-
സ്വരൂപവഡാക്ക പണവുമരിയും നിക്കി നിത്യം തൊട്ടിക്കം
ഇപ്പുവാൻ വിഹിവിവസാനേഫ്ലൂമിച്ചുഫ്ലൂമല്ലു—
മല്ലു മല്ലുക്കാലികളുടെ വേല കണ്ണൻ പിരിഞ്ഞാൻ”.

ഉണ്ണനീലിയാകട്ട,

എവിം നില്ലാമലിമതമഹലപ്പണ കല്പവല്ലീ-
മാവാമ്പിപ്പാൻ വദനകമഴല പീംപുജാം നിഡായ
സേവാവിനാ നാഡപരിജനം പോയ്ക്കിടക്കാൻഡണത്തി-
പുച്ചുംകാലക്കാലി വെള്ളതേ മീലയന്തി ഭാഗം റാ”

ര “എവിം നില്ലാമുപഗതവത്തി ചാലനാം വെറിത്തേനാ-
രാനൊഅഞ്ചിട്ടുപഗതമഹാനാഡസായിവേഗാക
അംപ്പാദ്രൂഷ നാരഭാമാനന്നാകലു ശോകസിനേയം
പാടനടത്തിക്കാം മുഴക്കി മുരയിട്ടുണ്ടുന സംസമിതാ വാ!”

രാ. “നീട്ടംനീലക്കയറ്റിരകളിൽനാണുള്ളരുളാകലാളും
പാളുന്നി സാ രഘുപതികമാം വിത്തു വിത്തനരാളു
ബാപ്പാലുംകാമണിമിച്ചികളാലുപേസന്തി ക്ഷണം വാ”

ഇങ്ങനേയാണു് നാൽ കഴിക്കുന്നതു്. അമവാ,
എന്നണംപല്ലും.

ഇങ്ങനെ ഉള്ളനീലിസദ്വക്താവിന്റെ ദ്രുതി ഓവിച്ചാസത്തോടൊപ്പിക്കിനാതിനായി ദ്രോക്കങ്ങൾ ഉല്ല തിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാൽ ചുമ്പുകും മുഴവൻ എക്കുത്തണ്ണിരുത്തെന്ന് ഭേദപൂർവ്വം ഇവിടെ നിത്തുന്നു. ഉത്തരാല്പം മുഴവന്നും ശ്രൂംഗാരസപ്രധാനമായ അനേകകൂടം വള്ളനക്കൂരും സാലം തുതമാണ്. നായികയെ വള്ളിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ കവിയുടെ കാല്പനിക്കും ഒഴിച്ചിട്ടുള്ളുന്ന തന്നെ രീതാനുന്നു. ശക്തി രാധേ സപാദത്തെന്നു ഫോറിക്കുന്നവരോട് “മലും” എന്ന പറയുന്നതിനേക്കാൾ അധികം നല്ലതു്, കുട്ടി കുമിളി നോക്കുവാൻ പറകയാണെല്ലാ. ആതുപോലേ തന്നെ ഇപ്പുറ്റുക്കത്തിലെ രാവും ആസപദിച്ചുതണ്ണ അറിയേണ്ടതാണ്.

“ഉള്ളനീലി” കവിയുടു് ഭക്തിഹിഷ്ഠയത്തിലും സൗലു ഹ്രമായ ചാതുത്തു് സൂട്ടമായിത്തിള്ളിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തരം കിട്ടുന്നവാഴല്ലാം വിസ്തൃതിനു ഏഷ്ടവള്ളനക്കും തന്നെ മനസ്സിലാക്കാം.

1. “വഞ്ഞക്രൈസ്തവരിലീവരണ്ടാരിഡേ ഏപ്പാവിര-
ഹാപ്പിക്കത്തണ്ണും നെടിയ കടരം ചാതുത്തമണ്ണത്തിനെന്നു
കേത്തരാണുപ്പവനചരണംഞ്ചാതരം നാശനിംഹം
വിനെന്നിവിട്ടുതുക സദേ! തെക്കിനുന്നതുവിശദാ.
2. “ഉശയത്തുമെന്തയിൽ മതവുക്കുന്നനാജുന്നിനെന്നു
തനാദിവാച്ചും തൃഥിയുമുടൻ നിഃദ ചെവകാത വള്ളും”
3. “ഈലിക്കാലിക്കത്തട്ടവിന പൊടിച്ചാത്തുകൊണ്ടുണ്ടോ
പീലിക്കുന്നും ശലിതചിജാം പീതകെഞ്ചേയും തിര
കൊല്ലു കൊലക്കുംലുമിയലും ബാലുംഡാപാലപിലും.
കൊല്ലു നീലം തവ വിയത്വം കൊയിൽ കൊടിജാമുംരാംചതഃ”
4. ഭാരത പന്പുവിലെ ചുമ്പുനുപുരവള്ളനരെന്ന ഓമ്മ
പ്പെട്ടതുന്ന ഉള്ളനീലിയുടെ നഗരവള്ളനം, ആതിത്രവാഹം
രാജാവിന്റെ പ്രതാപവിനിവാരണം, പാരിഹരിയുടെ റ്റുമാവി

സ്നാരം, നായ്ക്കയടെട അതുകളിടാവരഃപ്പന ഇതുകളും ഓരതകവികൾക്ക് സമജമായ കല്പനാശക്തിയുടെ ഫലമായ അതിശയോക്തിക്കാതലിനെ പൊളിച്ചുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഏപ്രിലാംകൊണ്ടും “ഉള്ളനീലിസദ്ദേശം” യഥാത്മകവിതപം തീക്കത്തെ ഒക്രളളത്തികളിൽ മുന്നാണിയിൽ തന്നേ, ഭാഷാസ്വാഹിത്രമുണ്ടുടങ്ങതാളം കാലം നിലനില്ലെന്ന അനന്തമായ നിധിയാണെന്നാൽ തിൽക്കുന്ന റണ്ടുപുക്കൾ സംബന്ധിക്കാൻ തന്മില്ല.

“ഉള്ളനീലി”യുടെ കാലത്തിനാശധേശം പിന്നെക്കാണെന്ന ഏററവും ഇപ്പുമായതുതി ചെരുംപ്പേരിയുടെ “കുള്ളിഗാമ”കാണ്. കോട്ടയം മീറ്റുർ കെ. എൻ. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കുന്നുടെ വകുപ്പിൽ ശ്രീമാൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ളിയുടെ ഏഴുതീച്ചുത്തിട്ടുണ്ടു് അവതാരിക്കയിൽ ഇം കുതിരയപ്പറി സമുച്ചിയായ ഒരു നിത്രവനം അടഞ്ഞിയിരിക്കുന്നതു് ഭാഷാഭിമാനികളും വായിച്ചിരിക്കും എത്തന്തേരു.

ചെരുംപ്പേരിയുടെ സാമത്ര്യം ഇഴവൻ കാണുന്നതു് ശാലക്കാരപ്രയോഗങ്ങളിലാണ്. അതിശയോക്തിയുടെ കാതലുകളായ വള്ളനകളിലും, പച്ചയുംഗാരത്തിലും, സീപാഭവാക്കത്തിലും, ഭക്തിരസത്തിലും, ശബ്ദഭോഗിയിലും എന്നവേണ്ടാ, കവികളുടെ മുന്നാണിയിൽ പ്രമാണം സ്ഥാനംതെത്തന്നേ അധികംവാൻ എന്നെല്ലാം പ്രവാനമോ അതുകൂടിൽ ഏപ്രിലാറിലും, കുള്ളിഗാമാകത്താവിനുള്ള പ്രശ്നയാഗപാടവം പാർശ്വത്തിനില്ക്കാൻ പ്രയാസമാണ്.

എ. രാസകുമാരിശാവണ്ണന്നത്തിൽ:

മനമന്താൻ പല ബന്ധുക്കളാവു-

നംബവമായ കഴനിതനിൽ

അനിച്ചുവപ്പും ദാനിപ്പക്കരവിക്കാ-

ണ്ടനിയുള്ളതു ചമച്ചുചെമേ

ஸுத்ரமாயுதேக்ஷாலினுவிதநஸ்வோஷ
மாண விததூபமதூபோல
கோரக்மாயை தாரக்மாயூரகூ
நேரே வியத்தில் விழங்கிதழீப்பாரி.

2. புஸ்தகுமீலாவிவரளைலக்ததித்:—

திக்கரிதன் சாந்து செப்புநீதாரா நந்-
பக்ஜங் மெரேத் விழங்கி நின
செந்தலிற் தண்ணில் சென் விழங்கிடை
சுந்தமெழமாட மெலூ மெஷூ
நடுத்தாயுதேக்ஷா விதுமாங் தலீத
நந்துகரி செந்தங்கி ஜூ பின்
பக்ஜதொன் செநா ஈங்வாஞ்சு சுதங்காரி
ஶங்வியேத் தாளாயி நந்தபவிதா
பக்ஜகோரகுங் தக்லை காளாயி
திக்கரிகிடாக்ரஸ்தான்ரி

3. ஶித்ரகுமீஸரை வழங்கிக்கேவோரி:—

“அந்து நெந்தீப்பாலெயுத்தகைநைநைக்கிடு-
நந்தேதுலகோளைக்கேட்டுக்கூ நந்தாய்”
தாநிசூ நின்கூந் காவிடு, நொட்டை-
ண்வாக்கலிக்கு, மதுகிலேரி.

* * * * *

* * * * *

* * * * *

நாரி செந்தியை நேரந்து கேட்கியில்
நேரே போய் நிரந்தூமநூ, மெண்ண
நீதேயீப்பிடிப்பாநாயாலூ, செப்புநாரா
“அந்தோ!”அந்தினாகை குடும் திளில்
அந்துதாயுதீ உடாவக்குதேநாகி
கிளிக்கரி கொள்கொட்டுத்தங்கீப்பால்
வாசப்புச்செம்பால் தின்னா ஏனந்து
வாயில்கொட்டுக்கூம்ப்பாவகரிசுக்

‘അമ്മിന്തിന്ത്യക്കുട്ടിയും ചൊല്ലുവെച്ചാലുണ്ടെങ്കാം—
ഒന്നേരുടെ കഴുതു കൊടുക്കാം ചേരു’.

ര. കേരളപ്രദേശാദ്ദേപഗത്താൽ സ്വർത്തിയും ചെല്ലു
നോഡുന്നതു അംബന്മക്കുളു വള്ളിക്കനോഡു,

“പ്രാജ്ഞലിയായ ഞാൻ പാഞ്ചചെന്നുനോം

ദോഞ്ചു നിന്നിടന്ന മോഭത്താലു

പാതകം വേറു റൂ പാഞ്ചിയെക്കാണ്ടുവൻ

പാദരുതു മല്ലുനുന്നതു പിന്നെ

നോറു നിന്നിടമെല്ലാരത്തു ചെത്തു നി-

നുന്നറം തെളിഞ്ചു ധനാന്ന് മെരേൽ” * * * ഇത്രാണി.

ഓ.. നിരപ്പാബന്നായ വർവ്വബന്നാടു തിരക്കാബന്നായ ക്രഷ്ണി-
നിത്രക്കാബന്നലിൽ നിന്നുണ്ടിനിയുത്രബന്നുമിയൽവാൻ”

എന്നിങ്ങനെ ധമാക്രമം ഉഭാഹരണങ്ങൾ കാണുക.

രസചുജ്ജി, അലക്കാരഡയാരണ്ണി, ശബ്ദംഗി, അംഗ്രീ
ഗാംഭീര്യം, ഏതുതരക്കാരെയും ആക്കഷ്മികവാനിളു ശ
ക്കി മുതലായ ഗ്രംജാളിയാൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ
എറവും പ്രശസ്തമായ കാര്യമാണ് മുള്ളിഗാട്ടെയൻ ചു
ങ്കത്തിൽ പറയാം.

ഭാഷയെ സംഖ്യിച്ചുട്ടെന്നുളം മുള്ളിഗം്മയിൽ
തെ വിശ്വേഷണിക്കും. സംസ്കാരവിഭാഗാരാധി, അക്കാദ
ാംജായിങ്ങനെ അനേകകം കവികളുടെ ഹടയിൽ ചെറു
ദ്രോഹി, പാമരമാർക്ക് രസിക്കുവാൻ ഫേണ്ടിനാണ് ഗാമ
എഴുതിയതു്. അതു് പാമരമാരു ഇന്നും തൈപ്പിയത്തിൽ
രസിപ്പിക്കുന്നിട്ടു്. പക്ഷേ ബുദ്ധി ഉപയോഗിച്ച് താഴുന്ന
താഴുന്ന മുഖ്യസ്ഥാക്കനാതായാൽ പണ്ടിനുമാർക്കും അ
തിമഹത്താമായ രസാനങ്ങാഗത്തിനു് ആതിയും മാർക്കു
ണ്ണുനിളു വാസ്തവവും ഇവിടെ വിചിത്രനിയമാണ്.
ചെരുദ്രോഹിയുടെ മുതിയിൽ പഭജരം അധികവും ഗ്രം
ബാവിയങ്ങളാണ്. എന്നാൽ ചന്ദ്രകർത്താക്കളുടെ മുതി

കളിലും ഉദ്ദേശനിലിസന്ദേശത്തിലും കാണുന്ന പദ്ധതിൾ ചാലാക്കുന്ന പദ്ധതിയിൽ അതുകളിൽ ഇല്ലാത്ത പദ ഒരു പദവും ഇതിൽ ഉണ്ടായിട്ടും കാണുന്നതു” പറക്കു കാലവ്യത്രാസംകാണായിരിക്കാം.

“കൂപ്പിഗാമ”യിലെ വൃത്തം ശ്രദ്ധാവിഭാഗം സം മുൻപ് സുചിപ്പിച്ചുവെള്ളാം. ഇപ്പോഴിം നടപ്പിൽ “ഓരോപ്പാട്ടിന്റെ” വൃത്തവും ഇതുതന്നൊന്നാം. അതി കുറ ഉത്തരവം ചാരംഗക്കളിൽക്കിന്നോ, വടക്കൻപാടിൽക്കിന്നോ, കുടിശ്ശ ഉറക്കന്നതിനില്ലോ, താരാട്ടിൽക്കിന്നോ എവിടെന്നിനൊക്കിലും അക്കട്ടേ, പാമരമായഒരു ഇടയിൽ അക്കാലത്തു് സാമാജ്യവും നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ഒന്നായിരിക്കണം അതു് ഏന്നതിനു് സംശയമില്ല. ഇങ്ങനെ വൃത്തത്തിൽനിന്നും കിളിപ്പാട്ടിലേയും ഓട്ടൻതുള്ളിലിലേയും വളരെ ലഭ്യവായ് ഒരു ചാട്ടമേ വേണ്ടിവെന്ന പറയേണ്ടതില്ലേണ്ടാം.

കൂപ്പിഗാമയിലാകട്ടേ, ഭിന്നാംബോധ എക്കുദേശം നീ. വൃത്തങ്ങളോടുമുണ്ട്. ഉഭാമഹാശാഖയിൽ താഴെ കാണിക്കുന്ന.

1. ഇൻരാതന്നാട പുണ്ണിരിയായോയ് ചാട്ടിക മെജ്ജിൽ പരക്കയാലെ
2. ഉൽവായ മൊഴിക്കൊണ്ടു ഗ്രാവ്യായ പാനതൻ-പുരിചോട് പുക്കല്ലുവൻ തളന്തുനും
3. പുതിയ ചൊൽക്കാണ്ടപ്പുതക്കന്നെന്നു-പുതുതൻ നിന്ന ഒക്കല്ലുപ്പാർ
4. തുറകു വാനാഗ്രാഡ്രൂട്ടിതാംഗകരായുടും ഭാസ്യും ധരിച്ച വന്നിട്ടു പത്രങ്ങളുന്ന വാഴ്ത്തിനാർ
5. ജൂതമകാനി മെണ്ണിയിരുന്ന നിത്രുനെ നിതിയോടെ ക്ഷമിപ്പൊഴിഞ്ഞു ചിത്തമഴിഞ്ഞു തുറക്കുകല്ലു നേരം
6. ഉത്തമരായുള്ളിട്ടിക്കൂറം ക്ഷമിപ്പൊഴിഞ്ഞു പുക്കല്ലുതക്കിഞ്ഞു അടുപ്പുതച്ചാംസരാധമായും, നിശ്ചലംബാധിവന്നുണ്ടാക്കുന്ന നേരം

7. നിങ്ങൾ വെടിഞ്ഞാൽ നിന്നന്നിടിനോം-
നിജേ മലിനേ നിങ്ങലെ സംഖ്യസന്ധം
8. കമലാകരഹിതിലാളിക്കഴണ്ടനിം കുനിവോ-
കമരാവലി വിരേഖാകമ തൊഴ്ത്തിടിന സമശ്യ
9. മരപൊഞ്ചായി മരഞ്ഞവചന! ഹാറി!
മലർമകരംകൊക്ക വൃഥാന്നവചന! ഹാറി!

“ചെരുദ്രേഖിഭാരതം” എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടിള്ള തൃതി മുള്ളശാമാകത്താവിന്നേരതാണെന്ന തോന്നനില്ലോ. അതിനാൽ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അതിനെ പ്രിരി മുത്രേകമൊന്നം ചരയുന്നില്ല.

III

അതിശയിക്കത്തക്ക കല്പനാശക്തികൊണ്ടും, ശാഖിന ഓന്നിയമായ ആശയപൂർജ്ജല്ലുംകൊണ്ടും, അതിരമണിയമായ റിതിമാധുര്യംകൊണ്ടും എത്രതനെ വായിച്ചു മും മതിവരാത്തവയായ അനേകകും ഗമ്പങ്ങൾ അടങ്കിയ ഒരു സാമ്പത്തികഭാവയാണ് ഈ നഞ്ചുടെ ഗ്രാലിഡയ ആകഷിക്കുന്നതു്. കൈകളിയുടെ അനേകം അടിസ്ഥാനം അനന്തരം ഷാഖകളായ ആഭരണങ്ങളാണ് ഈ ഗമ്പങ്ങളെല്ലാണ് ആരക്കം തന്നെ സമ്മതിക്കും. പക്ഷേ ആധുനികമാർ സാവധിൽ വളരെ ദഹം .രസികനില്ലാത്തതു് ധമാത്മകവിതയേ അഭിനവിക്കേണ്ടതായ അവത്തെ ഭാജ്ഞിക്കു തട്ടിട്ടിള്ള അഭി മുംഭരിതപ്രദോഷത്താലായിരിക്കും. എന്നാൽ അവർ വായിച്ചുവും വേണ്ടില്ല വായിച്ചുപെട്ടുകിലും വേണ്ടില്ല, ഈ ഗമ്പങ്ങളുടെ വില രണ്ടുക്കിലും കുറയാതെത്തന്നെ. കരിക്കല്ലു വളരെക്കാലം ഏഴുള്ളത്തിനടിയിൽ കിടിവാലെന്നും സോ? തീപ്പുാഹി പറപ്പിക്കവാനുള്ള അതിന്റെ ശക്തി നിശ്ചിയപോകമോ? വേണ്ടാൽ എടുത്തു് എപ്പും മട്ടിയാലും അശ്വിയുണ്ടാക്കില്ലോ? അതുകൊല്ലെ തുനു ഈ

விஶிஷ்டத்திக்கலை ஸபீக்காவுள்ளவக்கு எடுப்பது ஸபூத் செல்லாயின்றைளாயிரிக்கு... முதலூர் பரவைத்தன்றுகொள்ளு உபிஷுரம்போன்ற நம்முடை உத்தமசெல்லாய் “வங்குகை” இவளை நூல் வாய்க்கால் உற்பத்தியிக்கொண்ட விழைப்பிசென்.

ഈ ഗുമാങ്ങളെക്കരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ എൻ്റെ വലിയ പ്രഖ്യാസമെന്നുന്നാൽ, എക്കുറഞ്ഞ കോ. ഐ-10 ശതവഹ്നി മുതൽ ട്രം-10 ശതവഹ്നി വരെ ഇത്തരം കൃതികൾ അനേകമനേകം ഉണ്ടായിട്ട് ശേഖരം മാത്രമല്ല, അവയുടെ കർത്താവിനേയും കാലഭരണയും നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിക്കുന്നതും, അക്കാദമിയും ചരിത്രത്തിലൂടെ കുറവായിരിക്കുന്നതം അസാല്പമായിത്തീന്തിനിട്ടുള്ളശേഖരം തുല്യമായിരിക്കുന്നതും, ചന്ദ്രകർത്താക്ഷരാക്ഷേത്രം, തജ്ജാലേ പിടിക്കിട്ടാതിരിക്കുവാനോ എന്ന തോന്തമാണ് അതിന്റെ പദ്ധതിയും, പദ്ധതിയും പൊതുവേണ്ടി മുഴുവൻ ചെയ്യേണ്ടതും, ചിലപ്പോൾ മുഴുവൻ ചേരുകയുണ്ടാണ് ചിലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം ചേരുകയുണ്ടാണ് പരസ്പര കടക്കുവാനും ഉപയോഗിക്കുവാൻ യാതൊരു മടിയും വിഹാരിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ, “കൊടിവിരയ്” തന്നെ,

“അന്നവിവസമയോഗे ചേതസാ കൂംക്ഷിതം യ-

ଶ୍ରୀପାଦ ମହାନାଥୀ ଲେଖିକେଣାପତିଷ୍ଠାନ

ଗୁରୁତମନ୍ଦିରରେ ପାଇଲୁ କଥାକାରୀ -

- സുരതമനനത്തോടൊപ്പം സംഖ്യാവാലിരാമം

എന്നു, “രാജരത്നാവലിയ” അറിയ,

- “**‘கல்வி ஆடிக்கீது பங்குறவுப்பிய விதமான மத்தொலைப்பிரச்சினால்- ரத்தும் தனியே மத்தொலையிடல்ததி காமி ஆடும் பேருளைவு’**
வெயில்பூர்வமாக்கலாமாக்குமின் நிச்சயத்தி ஆடும் கேழ்த்தெல்லூ- ரத்துமானாலும் ஒத்திருப்பதை விரிவாக்குவது”

എന്നും; “മധ്യരാജാവ്” തത്തിൽ,

സന്തുഷ്ടാ കൃണിത്രയീ തങ്ങി! നാ വിനാം തദ്ദേശവയീം
സംപ്രാഞ്ചിവസ്തു—തിരു കിമെവു— സംഭാവ്യ! സംഭാവ്യ’.

എന്നും, “രാജരതാവലീ”യത്തിൽ,

“യഞ്ചു പുംബാഡ്രതേ ചെവികൾ മധ്യരാഖിതാഭൗതേ ചെന്നുചു,
തന്നെത്തുനു തീരീയ നെനി തുവിന ത്രാംഭതേ കള്ളുംശാം,
ഇന്നേന്നു മുള്ളുതു കാർഖപരിമലവു വെസ്യുംശുംവും വാൻ-
മിനും വിംബാധാസ്വാശകൊട്ട സകലുടു തസ്യാം നിലവിനാം.

എന്നും; കാണാനുകൊണ്ടിരുതും “കൊടിവിരഹ”വും “ഓ
ണവും, “രാജരതാവലീയ”വും എപ്പിം റൈഴ്ചട തുതികളും
ണെനും തീച്ച്യാക്കാൻ പാടിള്ള തല്ല. എന്നാൽ വേറേ
ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ടാണമില്ലാത്തപക്ഷം ഇങ്ങനെ നമ്മകൾ സമാ-
ധാന്നിക്കാമെന്നോയുള്ളിട്ട്. അതുപോലെതന്നു, രാജരതാ-
വലീയത്തിൽ കാണാന പല ദ്രോക്കങ്ങളിട്ടും അങ്ങനെത
നൊ ബാണായല്ലത്തിലും കാണുന്നണ്ട്. മനാരമാലയും, ഉ-
ഷയും സവികളാൽ സമാഗ്രപസിപ്പിക്കപ്പെട്ടനുത്തും ഏകദേ-
ശേരെ ദ്രോക്കങ്ങളാലാണ്. രാമവമ്മമഹാരാജാവിന്നുറ
യും മരാനക്കണ്ണറയും പടപ്പുറപ്പാടകൾ വന്നിച്ചിരിക്കു-
ന്നതും ഒരേ ദ്രോക്കങ്ങൾക്കാണ്ടി തന്നൊയ്യാണ്.

“അഹാരാത്മാ ബാണനപ്പോൾ നിഘമണിനഗരിം വൃജിഭിഞ്ജമനാം
വിശരാ നില്യായ മേരേലിയലിന രഭസാംക്രീസമുദ്ധേത്താഃ
ഭരതുല്യാശാഹമാനിച്ചിളക്കിന ചതുരംഗഭാഗം സൈദ്ധാന്തം
പാശിരംഗം നടക്കും പരിച്ച പടപ്പുറപ്പെട്ടിതാശംഖംഘം”

എന്നീ ബാണാം ദ്രോക്കവും,

യിരിംത്രാ രാമവമ്മ തിരുത്തയ സുഖാംഭുമിപെപ്പുകമപ്പു-
ഷാത്രാശാഭാദിലുക്കളുകളുകളുകളുംനുന്നു
പാരിശേഷം നടക്കുംപട്ടി തിരിക്കി പുരപ്പെട്ട സംഗ്രാമത്രമിം.
നേരേ സല്പാപ്പു താങ്കിച്ചണിജയപട്ടം തത്തെസമ്മ സ രാജാം”.

എന്നീ രാജരതാവലീയദ്രോക്കവും തമമിൽ വളരെ അടു-
പ്പും കാണാനാണഭല്ലും. പദ്ധതി, മുന്നിലെഴുതിയ മുതിക്ക

ബിൽ, പിന്നീട് എഴുതുന്നവയിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ട സെറക്റ്റുമിള ഭ്രോക്കങ്ങളായിരുന്നതിനാലായിരിക്കാം. ഇത്തരം പക്ഷ്യകളിൽ അന്നക്കർണ്ണങ്ങളിൽ കാണാവാനിടയായിരുന്നു: ഏതായാലും പരസ്പരസാമ്മാനങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല ചന്ദ്രകൾ മുന്ന് ശതവഹ്നിനിള്ളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല വരിയിൽ (എ) ഭാരതം (ഒ) രാമാധനം, (ഒ) ചെല്ലുർമാ മാത്രം (ര) ഭാഷാനൈഷ്യം (ഒ) രാജരതാവലീയം (ഓ) ബാണയുലം (ര) കാമദയനം (വ) കംസവയം (എ) തെക്കേക്കലാസനാമോദയം (ഈ) മക്ഷയാഗം (മഹ) നാ രാധനീയം (മഹ) ഗൗർബ�ചരിതം (മഹ) കൊടിവിരു മം (മഹ) രാമാഞ്ജനീയം (മഹ) പാത്രതീസപയംവരം (മന്ത്ര) ത്രിപുരഭനം (മഹ) പാരിജാതാപഹരണം എ നാിതുകളെപ്പറ്റി നമുക്കിപ്പോരാം ഏറക്കരെ അറിവു കി കീഴ്ചണ്ട്. അതു ഇടയ്ക്കു നിർത്തേക്കുമായ ഒരു ചന്ദ്രഭാരത്തു “വായു”മണ്ഡലത്തിൽ പ്രവരിച്ചിരുന്നിരിക്കണ്ട്. ഇവ യിൽ മിക്കവയും (എല്ലാമെന്നതനൊ പറയാം) വിഭ്രം കുലശിരോമണികളിൽ, ഫകർളാലക്കാരലൈത്രമാൺ, രസികാ ശ്രേസരമായി, കവിപ്പംഗവന്മാണം, മുംഗാരലവന്മാണം തമായ നന്ദിരിമാരുടെ തൃതികളായിരിക്കണ്ണം: ഇവരുടെ ശ്രേഗാരരസികതപം നന്ന വൈരെതനന്നയാണ്. അധിക പക്ഷവും ഇവരുടെ ക്ഷേമാട്ടിട്ടിള കവിത കുണ്ഠാലറിയു വാൻ ക്ഷേമമില്ല. മുഖ്യാന്നം ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു ഭാരിപ്പൂരാ ദിശിവജ്ഞരം അറിയാതെ വിഭു അല്ലെന്നില്ല, സാമ്പിത്ര ത്രിത ലയിച്ചു ശ്രേഹികസ്വഭവത്തിന്റെ സത്തരിതെന്തു രസിച്ചും കാലം കഴിച്ചിരുന്നു ഇം ഫകർളാലൈത്രവന്മാർ ഇത്തരം കവിതകളുംനക്കംഎഴുതിയിരുന്നതു് അവരുടെ നിലയുടെ ഫലമായിരിക്കാം. ചന്ദ്രക്കളെല്ലാം വൈരേപ്പറെ എടു തു വിമർശനം ചെയ്യുവാൻ ഇവിടെ തരംഗില്ലെന്ന പറയേ

ഓരത്തില്ലപ്പോ. എല്ലാംകൊണ്ടും ഒക്കരുൾസാഹിത്യത്തിലെ “സുവർണ്ണമശ്ശ്” ഒരുക്കാവുന്ന ഇക്കാലത്തിലുണ്ടായി കൈബാണ്ടിങ്ങനു ചന്ദ്രക്കലിലും, ഇത്തരമണിപ്രവാളകാലും ആളും പരമരസപ്രദായിത്പരമെന്ന മുണ്ടം സമ്പ്രത കൂടിയാട്ടുന്നണ്ട്. അതുകൂടം വായിക്കുവേം നാം ലോകദിവു അദിന ദന്നം അറിയുകയേ ഇല്ല. ഒക്കെടിക്കുത്തിൽനിന്നും നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ഉയർത്തി, അമരാവതിയിലോ നന്ന നോല്യാന്തരിലോ മറ്റൊരു വല്ല മാത്രകാസുവപ്രഭേദങ്ങളും ലോ കൊണ്ടുചോയി ഇരക്കുന്ന ഒരു വിമാനമാണ് അതുകൂടിലേ കവിത. യമാത്മകവർത്തയുടെ സത്തു് — അതായതു രമണീയാഗ്രഹങ്ങളെ രമണീയരീതിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചുസിപ്പിക്കുവാനുള്ള താണി — ആസപദിക്കുന്നുണ്ടോ നാഞ്ചിലും ഇതു തുടികളിലേയും മനസ്സിനെ വിട്ടുകൊള്ളുന്നതു; ശാന്തുന്മുഖിപ്പക്കണ്ണലോ ജീവിതാംഗങ്ങളും വേണ്ട മെന്നുള്ള സർ. വേറു സാഹിത്യശാഖയിലേയും തിരിത്തുകൊണ്ടുള്ളതു. ഇപ്പോൾ മനിപ്രവാളകാലുണ്ടിൽ മന്ദാഹാരിത്പരമാണ് പ്രധാനാംശം. അതു വേണ്ടിവരുമാത്രം ഇതുവായിച്ചും തുടർച്ചയിൽ ചന്ദ്രക്കത്താക്കരം മനസ്സുന്തുഷ്ടിപ്രഭാനംബാണ് കാപ്പുത്തിന്നുറ മുഖ്യാദ്ധ്യാത്മായി കൈതിവന്നാതു്.

പുനംനന്നുവി ഉദ്ദണ്ഡ്യാൻറ സമകാലീനനാണന്നു്,
“അധികേരജീമമന്ത്രിം കവയഃ കവയിൽ വയ്ക്കു ന താൻ പ്രഥമഃ⁹
എഴുകാൻനമകാവിവച്ചപ്രസം പുന്നമേവ പുന്നചുനരാന്തുമുഹൂരം”
എന്നും മറ്റുമഴു തെളിവുദ്ദ്രോക്കങ്ങളെക്കാണ്ട് ഇപ്പോൾ
എല്ലാവയം വിശ്വപസിച്ചുകഴിഞ്ഞതിൽക്കുന്നു. അങ്കേഹത്തിന്നുറിതാനുണ്ടോ വിവാഹിച്ചുവയ്ക്കനു രഘു റിതിഭിലുള്ള
‘താരിതനപീകടക്കാക്ഷാജ്ഞലമധ്യപകലാരാമ! രാമാജനാനാം
നീരിൽത്താർഖാണ! ഏവരാക്കാരന് കരത്തംരാമണ്ണാഡിച്ചന്ന ഭാനോ!

നേരെത്താരുത്തു നിയും തൊഴക്കി പ്രയാദ്യേനമേഷാ കളിക്ക-
നേരത്തിനില്ലോ വിക്രജ്ഞവാ! ധരാ എന്ത്! ക്ലിംഗത്തോടേയ്”

എന്ന ദ്രോകംകൊണ്ടിം, ച്രിസ്തവത്തിൽ,

i “മദനസമരസമ്മുഖരോപനക്കാനോ-
മൺതമധ്യാമാധുരാശ്രംഘനപതഃ
മധുമദമാഭോധു, പദ്മഹാദ്വാരാശനപക-
ംഭയതി പുനർ സം ത്രി ത്രിശ്വാസഃഈം

ii മധുമാശി പുനരമന്നാ നക്കാവിഃപ്രണ സാ-
സപതുവിഃമളിഃമാധു, പദ്മഃഭോദാശനപക-
പദലിരും വളിം വളിം വളിം വാനാ
മധുശകാവിഃഭാദ്വാശനപ്രതി താ ദാഖാശല്ലുഃ”

എന്നും മറ്റൊരുക്കൊണ്ടിം, “പദ്മഹത്തുരനെ
കൈകി” എന്നതിനാൽ വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടണാകാമായി
അന്ന ഒരു കം വിശിഷ്ടചായകൾ അഭ്യേഡം റാറിച്ചിട്ട്
ണ്ണായിരിക്കണമെന്നും നാം വിശ്രദിക്കുന്നു. ചെല്ലുർമാ
ഹാത്തും അഭ്യേഡത്തിന്റെതാണ്ണും കവങ്ങാദയക്കാർ
നിയുക്തിച്ചിട്ടിട്ടും. അതിഭേദമും രാമാധനാതിഭേദമും
വന്നുണ്ടോക്കാം സാമ്പൂം കാണുന്നു. പക്ഷേ, രണ്ടിം
രാളിടെ കുതിരക്കന്ന ആരയിരിക്കാം. അപുസിലമായ
ചെല്ലുർ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠയെക്കറിച്ചു് പ്രതിപാദി
ക്കുന്ന “ചെല്ലുർമാഹാത്തും” വിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചി
ട്ടേതാളം വളം പ്രധാനമപ്പെട്ടില്ലെന്നും കാഞ്ഞുള്ളും നോ
ക്കുന്നതായാൽ ഒരു ഉയൻനിലയെ അർത്തിക്കുന്നണ്ടു്. വ
ലിയ ആധാരവാദങ്ങളുംകൂടി ഉത്സവം ആരംഭാഷിച്ച
കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അതിഗംഭീം പ്രധാനമായും ഒരുത്തര
വും ഒരു ഉയൻനിലയും ഒരു ഉയൻനിലയും ഒരുത്തര
ക്കാണിക്കുന്ന ഒരു ഉയൻനിലയും ഒരു ഉയൻനിലയും ഒരുത്തര
റ്റിന്നേരയും കേന്ദ്രമെന്നും കാണാൻവേണ്ടി എങ്ങനെന്ന തോ

നാമോ അതുപോലെയാണ് ചെല്ലുർമാഹാത്മം മനസ്സി അതി വാകിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതിലെ വിഷയത്തെക്കി റിച്ചു നമ്പക തോന്നുക. എന്നാൽ വിഷയലാഭവം ക വി അതു ഗൈനിക്കൊന്നില്ല. വന്നുകൊരുന്നാൽ കവിത യെപ്പറി സാമാന്യനു ഒരു നിയമം ഇവിടെ പ്രസ്താവി ഫ്രാംഗിളിൽത്തെന്നുനാൽ, അവരുടെ തുതികളിൽ വിഷയ മെന്നാൽ കേവലം ഒരു “ശാഴിക്കാൽ” മാത്രമായിക്കുന്നതി യാൽ മതി എന്നാണ്. അതിനേൽക്കു സ്വന്തമനസ്സിലീതു അഭിഭായ വിവിതകാലുവന്നുണ്ടാക്കുന്ന രൂക്ഷി അലങ്കരിക്കുന്ന തിലാണ് അവരുടെ പാടവം ഇരിക്കുന്നതു—അമ്മവാ, പന്നുകളിൽ വിഷയമെന്നാതു ബെറും കയറിക്കുന്ന സ്ഥാന ത്തിലും, യട്ടാത്മകവിതാവാസനയുടെ ഫലങ്ങളായ വ ള്ലിനകൾ, അലങ്കരിപ്പാനുള്ള ക്രയങ്ങളാവകളും മാ നോത്തുകളും പുകളും ദേശവാസികൾ സ്ഥാനത്തിലുമാണ് ഇ രിക്കുന്നതു—ശാഖ: ഭാഷാചന്ദ്രകൾ സരസപതിയുടെ കളിപ്പുന്നലിലുള്ള തോന്നുവിധാനങ്ങൾ തന്നുകാണും.

രാഖാഡനാചന്ദ്രവിൽ (മ) രാവണോത്തടവം (ര.) രാ മാവതാരം (ന) താടകാബധം (ര') അഹരപ്രാമോക്ഷം (ഒ) സീതാവിവാഹം (നു) വിച്ഛിനാലിശ്വകം എന്നീ അനുദ വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. ഉത്തരാമാധനത്തിലുള്ള ഭാഗ ഓഡം (മ) ശാഖിശ്വകം (ര) സീതാപരിത്രാഗം (ന) അ ശ്രേമദ്യം (ര') സപ്രദ്ധാരോഹനം എന്നിവയാകുന്നു. വാ ത്രീകിരാമാധനത്തിലെ ശാഖാവിഭജനങ്കും ഇതിൽനി ന്നും വൃത്രാസ്തമാണുള്ളൂ.

ഭാരതചന്ദ്ര ഇതികനിന്നും വളരെ താഴേക്കുണ്ട്. ഇ തും കവങ്ങാദയപ്രവർത്തകനും പത്രഭാഗങ്ങളാക്കിത്തിരി ചും ആസിലുപ്പുട്ടശ്രീകൃംഖക്കിലും പിന്നുയുംചില മാസി കക്കരും മറ്റും അവയ്ക്കിൽ ഭാഗം തിരിച്ചുട്ടതും

പ്രത്യേകനാമകരണം ചെയ്ത് ശാച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാശ്വാലിസ്പ്രയംവരമെന്ന ഓന്നാംഭാഗത്തിൽ ഒരുക്കദേശം അനന്തരാവാൻ ചാവുവിന്റെ തോതു പിടിച്ച് കയകലജാത നായ പാണാധരജാവ് “നായാട്ടലീല”യും പോയതും ശാപം കിട്ടിയതും മുതൽക്കു വന്നുനമാരംഭിക്കുന്നു. പാശ്വാലബ്ദാരായടെ ശിത്രങ്കില്ലാവിവരണം പ്രത്യേകം അഉണ്ടുന്നതിനായായ ഒരു ഭാഗമാണ്.

“ഉത്തരാം കളിഞ്ഞരല്ലശ്ശവി പിടിച്ചൊച്ചരിഴച്ചനിടം-
കൈത്താൻകുംണ്ട് പരേണ കേസരിനിത്രനാഞ്ഞാശ്ശവാലാശ്വലേ
പ്രത്യേകം പ്രസമിക്കു തന്ത്രിലിയലും ഭീതിപ്രാഖ്യാപാതരമാം
ബബ്ലഡാംബും ചിരിച്ചുമണ്ണം തീഡാം ദൗഖ്യാലക്കാം”.

പിന്നെ പാശ്വാലിസ്പ്രയംവരവത്തമാനം കേട്ട്
അനന്തരാം രാജാക്കന്മാരായടെ കുട്ടിത്തിൽ പാശ്വാലാശ്വലു
ം പുറപ്പെട്ടനാതും വിവാഹകോലാഹലങ്ങളും മറ്റും അര
തിവിശ്രേഷ്ഠമായി വന്നിച്ചിരിക്കുന്നു.

“രംഗേ പാത്മൻ കരേറന്നുവവനിച്ചാം ചിത്തവും ദൂഷിക്കുന്നു
ശക്കായാം, വില്ലേച്ചക്കന്നുവെയാൽ തലങ്ങാവണ്ണുള്ളതു വിശ്രേഷാർ
ംഗം ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുന്നുവിലമ തലിയാലുപ്പാതേന തേക്കാം
സകലപും പത്തുകുറബ്ബുതിനിടയിലുണ്ടോ! ലക്ഷ്യലക്ഷ്യം മുറിഞ്ഞു.”

അംഗോപ്പാക്കാട്ടി,

“ഭീലാമംം മുഡാ രണ്ടു നന്ദുവി മുംഗോക്കിവന്നുണ്ടാണു
മാലാം പാത്മസ്മൈ കണ്ണേ സകലന്നുപബ്രാന്നജ്ഞസാ കേഷംഡയന്തി”

രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ വാശ്വാലാശ്വലാം വന്നിച്ചി
രിക്കുന്നതും. ഇതു് പ്രത്യേകം ഒരു പുസ്തകമായിക്കാതാ
മെന്ന തോന്നുന്നു. ഒരുത്തനാൽ ചന്ദ്രഗമ്യങ്ങളുടെ തു
ടക്കാന്തിൽ കാണുന്ന ചടങ്ങുകളെല്ലാം ഇതിലുമുണ്ട്. സാ
ധാരാണായി ഒരു തോഴ്ചനാടാണേല്ലോ ചന്ദ്രകത്താവു ക
മ പറയുന്നതും. ഇവിടേയും അരങ്ങെന തന്നെയാണ്. കു

മാസുചന്ദ്രവും ക്രിക്കറ്റ് ഫെറീസിംഗ്^१. അടന്നതാം ഇതുപു സ്ഥലചരിയുടെ അടിവിശ്വാസമായ ഒരു വർഗ്ഗനം കാണാൻ.

മുന്നാംഭാഗം കിരാതവും നാലാമത്തേതു കീവകവ യവും ആണ്^२. ചന്ദ്രക്ക്ഷൈപ്പുറി പ്രത്യുക്കം ഒരു ലേഖ നം എഴുതബാക്കാക്കാൻ പ്രഖ്യാപിക്കിയതാൽ കേവലം മറ്റ് ഭാഗങ്ങളിടെ പേരുണ്ടായോ, ഇവിടെ പറയുന്നു:—(ഓ) ശ്രോഗവണ്ണം, (ഒ) യുദ്ധാഭ്യാസം, (ഒ) കുതബാക്കും, (ഔ) ആദ്യമാവധി, (ഒ) ഭാരതരജ്ഞം, (മഹം) അംഗപ്രഭയം. ഇത് ദേവതകൾ കുബനാഭയപ്രവർത്തകനായെടെ വകയാണ്.

എന്നാൽ വന്നുകാട്ടുണ്ടിൽ പ്രമാണമാനം അപ്രിക്കന്നായും കെന്ദ്രാധികാരി നില്ക്കുകയും പറയാം. ഈ തിന്നുറ കത്താവും മധിഷമംഗലം നവുരിയാണെന്നും സമാധി അറിവു നമ്മക കിട്ടിയിട്ടിട്ടുണ്ട്. തുറ്റിവേപത്രിനു സമീപം ഉംരകം എന്ന ദിക്കിൽ ജാതനായ ഇല്ലേഹത്തിന്നു പരിപ്രവാത വലയായിശ്വരി (ഉത്രക്കുത്ര ഭഗവതി) യാണ്. ആകയാൽ ഇപ്പോൾ ദേവിയുള്ളിൽ വന്നും കാണാനും മാനംഗലത്തിന്നുറ മുതിയുള്ളിൽ തെളിവുകളിൽ നന്നായി കണ്ണാടാക്കാം. ഇത് പ്രാഥാർജ്ജനാ പ്രശ്നപ്പാരായ ഭാഗത്തിൽ,

“പ്രാഥീകാപദാസു തന്നെ നന്ദിം ചാലും ആധാരമാണു ..

ആധാരമാണു ചാലും ആദാരമാണു ..

യപ്രാഥാർജ്ജനാ പ്രശ്നപ്പാരായി ചരാനിശ്വാസഃനാ നിത്യം ..

പാഘാപസ്താഭിംശം ദിശിപ്രജ്ഞാനിന്നും പാഘാവിജ്ഞാനം ..”

എന്നം, കെന്ദ്രാധികാരി,

“അധികാരിയാണു പാഘാവിജ്ഞാനിൽ താണംഡാഠി! ദോഷാക്കനാണാണി—

ഈ ആധാരമാണു പ്രശ്നം ശ്രദ്ധിക്കാതി കുംഭാനാ ദൃഢം തന്നെ ക്ഷണിക്കാം!

ചെവേദ്യാക്തതാർഖം സാധാരണമാണെന്നും കൂടുതലായാണെന്നും അപ്പോൾ - കുറ്റി -
സംബന്ധത്വം! കമ്പിട്ടിക്കൊൻ കഴലിജാ വലയാർവിഡപരി! വിശ്വാസമേ!”

എന്നും, ഭഗവത്തിപരമായ ഭൗതികാദി പ്രാഥമ്യം നാം കാണാം.

“മന്മിശ്രിക്കലം നിന്മാവാനിപ്പുത്തസാഹാസ്യം-
സംശയം. ഒരാനിലവും തികരിക്കില്ലെങ്കാണിപ്പാണിലാം
എന്നോരുത്തം മന്മിശ്രിക്കും ദാനം ദാനം നാലും ഏ
മിന്സം എപ്പുതയാ മെന്നിന നിയമിച്ചുനാക്കുന്ന ദ്രാജ്യമാഃ”

എന്നത്തു പറഞ്ഞേക്കാണ്ട് ആരുംഭിക്കുന്ന ‘രാജരതാവലീ
യ’വും തുറ്റിവേച്ചുരിനോട് സ്വന്തുകപ്രതിഷ്ഠിയുള്ള
മഴംഗലത്തിന്റെ മുതിരുന്നു ആയിരിക്കാമോ? ഇതു
കുറക്കം ചുറുമ ‘ബാണായലം’ പ്രബന്ധവും, ‘കോടിവാ
രദ്ദ’മെന്ന സംസ്കാരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആലൃഷ
തിക്രാവാൻ വിശ്വാസിലുണ്ട്. അതിവിദ്വാനം കവിത്രേ
ജീവജായ മഹിഷമംഗലത്തിന്റെ ഭാവനാശക്കി അന്ത്യം
ഒന്നുമായവിധത്തിൽ ഫലവത്തായിത്തന്നെവന്നാൽ നിവൃ
ഖാദം തന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മുതികൾ പിന്നൊയും ചാ
ലതുമണായിതനിരിക്കണം. പഴയ ഇട്ടംവെപ്പുകൾ ചാ
രിശാധിക്ഷനോടു ഇനിയും വല്ലതും പക്ഷേ കിട്ടമായി
രിക്കാം.

ഒന്നും ഒന്നും ഒന്നും ഒന്നും ഒന്നും തിരിച്ചി
രിക്കുന്നതും. രജിലും ആരുംഭത്തിൽ പതിവുംപാലേയുള്ള
വർദ്ധനവും വസ്ത്രിശ്രദ്ധവുംഒന്ന്. ഇതു ദ്രോക്കങ്ങളിൽനി
ന്നും ഓരോ ഭാഗത്തിലും കട്ടാസാരം അറിയാം:—

- “വിദ്യുസാസ്യരാജി! സംഖ്യിവിഹം വേന്തം സംഭവ! കണ്ണം കണ്ണം
ചിരം പോന്നിരുളിച്ചു പുതിയൊരു പാരമാനന്ദപീഡയാണ
ഹിസ്സു കൂരുന്നകുലംമാക്കയ വിദിഷമാവുലപ്പെന്തി-
കൂപ്പുനോന്നു മേനുന്നു കൂടുതാനിനായക്കന്നന്നിംബാലു.

പുണ്യാന്തർ! ഭാവുവാനം പരിചിതനാട് ദിവസം മും കണ്ണനു. അനീസാനം തിരേകം മെ മനസി സദേശം പേരുള്ളുണ്ടായോ ചമഞ്ചു വിനായാ മഹത കാന്തം നാളെന വടിവിലാരാജത്തിന്ത്രവിലെത്തി- ടുന്നം പണ്ട് സൗഖ്യവുാദയമയി, മെയൻതിങ്ക കൈവന്നംപാലെ.”

(വ-10 ഭഗവം)

‘രാജരത്നാവലീയം’ എന്ന പേരുകൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കിണിട്ടു്, മാടരാജാപദാനപരാജയ ഇത്തരം ചവുക്കളിടു ഒരു ‘ആവലി’യുണ്ടായിത്തന്നിരിക്കണമെന്നാണ്. കൊച്ചി രാജകുടംബവരതിനെപ്പറ്റി കവിയുള്ളജീ ഉക്തിയേയും ബന്ധത്തേയും ‘രാജരത്നാവലീയ’ത്തിൽ മുകാശിപ്പിക്കണണ്ടു്. അതിലെ കമ,

‘തിന്നും മാടകഷമാനായകനിജമണ്ണപ്രാണി മണാരമാലാ-
വിശ്വാസംനാരിക്ക ഭ്രാഹ്യപതിക്രൂപയാ പണ്ട്’

കൈവന്നതാണ്. പേരിനു മാത്രം ഇങ്ങനെ ഒരു കമ കില്ലിച്ചു് കവി തന്നെ കവിതാപാടവം മഴവനം പ്രകാശിപ്പിക്കണ. നവർസ്സങ്ങൾ തികഞ്ഞതു ഹൃ തുതിയിൽ മുംഗാരമാണു് അരംഗിയായ രസം. ബാണായുലം നന്നകിൽ രാജരത്നാവലീയകത്താവിനാൽ തന്നു നിമ്മിക്കുപ്പെട്ടതായിരിക്കണം; അപ്പേക്ഷിൽ രോദം മഴമംഗലം തന്തിന്നെൻ്റെ തുതിയേ വളരെ അട്ടത്തൊപ്പിച്ചു് അനകരിച്ചിരിക്കണം. ‘കൊടിവിരഹം’ അപ്പേക്ഷാർഥി സംശ്രീതകേ തു പരിതം, ഭാണകത്താവിന്നേൻ്റെപ്പേന്ന നാം എങ്ങനെന്ന വിപ്പേസിക്കം? അതു് മുംഗാരസ്സസ്വാദനാന്തിൽ നിന്മുളസാമത്യത്തേടുചുട്ടിയ മഴമംഗലത്തിന്നേൻ്റെതന്നെയു തിരിക്കണം. അതിൽ ഒരു യുവതിചു് മും യുവാവിനേയും എടുത്തു് അഭിലാഷഗ്രുംഗാരം, സംഭ്രാഗഗ്രുംഗാരം, വിപ്രഭാഗ്രുംഗാരം ഇതുക്കൈപ്പും അഗ്രിയായി വസ്ത്രിച്ചിരിക്കണ. കൊടിവിരഹംഭാഷ്യാവന്നു, അങ്കെ നാമത്തോടുകൂ

ടിയ സംസ്കാരവും അതുപരിപ്പിലും അനുകരിക്കണാൻ ഒരു ശ്രദ്ധാർക്കാരുമാണ്.

പുനത്തിന്റെയും മഴമംഗലത്തിന്റെയും കാലത്തു് അസംഖ്യം ചന്ദ്രക്കളും ശഭാഗിക്കാണ്ടിരുന്നവയിൽവെച്ചു് ‘കാമലഹനം’ പ്രലിതരസത്തിൽ നിന്മുലമാണ്. ശ്രദ്ധാരം പച്ച തന്നെ. പക്ഷേ ഏകാട്ടിവിരമ്പത്തായിലും അതു പച്ചയല്ലതാനും. വിശ്വേഷമായ കല്പനാശക്തിയും, നന്നു രിമാങ്ങ സഹജമായ പ്രലിതരസത്തിന്റെ സത്താം കാമല മഹത്തിലാണ് എററവും തെളിഞ്ഞുകാണനാതു്. ഉംഡ റഡണമായി കാമൻറെ രാജ്യാനിയുടെ വണ്ണന എന്ന കിക്ക:—

- എ. “കാമാളം കാംക്കളും ചുത്തിന കനകപീപമഴയു വിലാസം തന്നു മായും ത്രാശാവിതനവാസസ്ഥാനാഭിസമതാ എന്നാണു പ്രകൃഷ്ടാവിടിന മുന്നാരിമാ പണജോട! കാമലവ-സാംഭായി തുംബ മാനുംബന മജനിനയൾ മാനനീയാണജാവാ.
- ഒ. കുപ്പരക്കളിററ, മുകപലക്കാസ്താം, നിലാമററ, മ-പ്പോൾ ചുമാഡാപ, മഞ്ചനാളിനിംബം, എസംഭാഗ്രചിക്കാഗ്രഹം, ശില്പം പേൻ വിലാസശാല, കലാപ്പുംബ, മനനിങ്ങനേ കല്പിച്ചതു മുന്നാരം ഭവനവിന്റുസാ മനോജാലയേ.
- ഓ. വാസ്തവാനകളി, കോകിലവരിതിരാലു, വാത്സാർച്ചാണം ചണിചചുള്ള മഹാംഗം, പേത്രു, മധുരതകലം മുളം മണിക്കേ— ടാംഗമാനമന്യുചമണം! നയനാഭിരാമം.
- എ. ഫേരമാംഡാജവനി മുന്നാരാരാരാ കത്രാപി, നീഡാല്പുല-ശ്രൂമാ വാപി പരതു, കത്രചിലിളം പുഞ്ചതകീകാനനം, സാമുംം നവമാലതീവിച്ചിനമഞ്ഞക്കതു ലൊകത്രയാ ഹിംഗംമലാനിളി ശാ പ്രസൂനമധുരാ നത്രാപി ചേമന്തിക്കാ.
- ഒ. മാക്കാദിത്താ, പ്രിളിചേവനുകവന, മണിമുല്പകളിശത്താസ്തു, എപ്പിന്തൻ തുക്കിടം ചരണക്കാരയാസ്തു, മാതതവനം, കേസരം പുസരാഗം;

ഒരു പ്രഭാ ഗവാമദന്താ, ദ്വാലൻ ചിത്രരമ്മിഡാക്കണ ഉം വല്ലുമാരാ
ഭാഗ തന്റെ പ്രാദിന നിവിലജനമിംഗാമൃദ്ധ്യാനജാതം.

എ. നിലപ്പാടിവിൻ കൊടിമേൽക്കാലമു -
മാലക്കാടി ശ്രീറകൾ തുക്കി മെരീഡ
പിലിപ്പിപ്പിപ്പുന്തലിലാത്തുക്കു -
ജാലം ചിതാനാ വിതനോതി ദാഡാ.

ഈ! സിവിലലം ചരമണിനന്തരാളി മധ്യരിത പരവതിനാശിനാ
പാസാം? അഴലുതാമം ദിനപ്പും അംഗങ്ങാം കുട്ടിയും നായക്കുന്നിനിൽക്കു
തനാമാവളയൽ കടത്തുനാക്കി തീരുക്കാൻ തുക്കാഥാജിരുചേരപ്പു?|
ക്രൈസ്തവലുക്കിനുത്തുമരിയും ദിനപ്പും തുക്കാഥാജിരുചേരപ്പു?
വെച്ചിട്ടലിപിരംഖക്കാണം പട്ടികത്തുക്കെല്ലാമുഖലമാം ചൊദ്ദപ്പുലക്കപ്പുണി
പരിചില്ലപ്പും കുട്ടിയും അശുദ്ധപരാം പരിചിയും പരിനിരിക്കിയും തുക്കാഥാജിരുചേരപ്പു
ചമച്ചുനിറവെന്നുചുമരിയും ദിനപ്പും പരിചിയും കുട്ടിയും തുക്കാഥാജിരുചേരപ്പു
അംഗങ്ങും വകുലിയിരുന്നുവും ദിനപ്പും പരിചിയും കുട്ടിയും ..... എന്നു
തുക്കാഥാജിരുചേരപ്പും ..... ”

ഹതിലും വിശ്വേഷമാണ് കാമദേവൻറെ, വസന്ത
ക്രോക്കിലുാലിമഗ്രതിക്ക്രോക്കോടാളി “വൈശ്വനതൻ നേർവ്വാ
ണിമാനം തന്നെന്നുംവാക്കാം” കാഞ്ഞംതപ്പററിയും
ശത്രുഗോചരൻ. അപ്പോഴേയും സക്കുംഹർജിക്കാതെ തിരി
ക്കായിക്കഴിഞ്ഞു.

“ഞാൻ തന്ന തട്ടുപുഴക്കം ചനിനിർക്കുംവും
മാന്താൻ ചരാ! മശാദാനിതെന്നാ യന്ത്ര
മാണ്ഠാദവിദാഹമബലും കലമെഴി ചോദ്ദം -
പുരിനതൻ കിനാവിലുമനിശ്ചാതനാം തശാന്താം”

എന്തിനെഹരായുന്നു? കാമദീനനും ആകുല്പുംരെ രസമരം!
ആധാദചുഡായം നേരിന്നുാക്കുതെന്ന. വാരു നക്കാരെ രാസ
ക്കുടലിൽ മുക്കുന്ന ഒരു കാല്പാം ഉലക്കാളിലുന്നുക്കിൽ
അംഗു കാമദീനമാണെന്നു പറയാം. സംസനായ കത്താ
വാരുണെന്നും ഇന്ത്യം തീച്ചപ്പുട്ടിട്ടില്ല.

കംസവയം, തെരെങ്ങാലാനാംമാംയം, ദക്ഷിം

ഗം ദിതല്ലായരെയല്ലോ ഇതുവൈണം നന്നായിട്ടില്ല. അവയെ വേദ്യുതി ഇവിടെ നീതുവിക്കവാനം തന്മില്ല. എന്നാൽ ചന്ദ്രക്കളിടെ സാമാന്യലക്ഷണങ്ങളും ആത്യുകമായി ഒരുത്തല്ലോ ചന്ദ്രകൾ സാഹിത്യത്തിൽ ഉള്ള തുള്ളഞ്ഞെള്ളനം മറ്റൊരുത്തിലും കാണ്റണാശ്രൂത്യും ചാറ്റി ഇനി നുകൾ പത്രാഖലാചിക്കാം.

“ഗല്ലപല്ലുഡയം കാവും ചാനുവിത്തുണ്ടിയിരുന്നേ”

എന്നാണ്ടോ ചന്ദ്രവൈണാപദ്ധതിഞ്ഞെൻ്റെ വിവരണം. പകേഷ്, “വൃത്തവൈണ്യാജിതംഗത്വം” എന്നിള്ള സാഹിത്യപ്പണക്കാരഞ്ഞെൻ്റെ വിവരണവും നാലുവിധത്തിലുള്ള വിജ്ഞനവും റാറുമൊന്നം ചാനുഗംഗത്തിനും ബാധകമാകന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. നരകാസുരവധി മുതലായ കമകളിലെന്നാണേപലെ രാജരതാവലിക്കാണിചാനുകളിൽ ശ്രാവിതഗല്ലങ്ങളും ഗീര്യാണവന്നുകളും അംഗസ്ഥിച്ചും “അമ സാ ലളിതതന കാന്തിസന്ധാന സൗഖ്യാന്വീര്യം ജയന്തി” എന്ന തുടങ്ങിയും “തദനന്തരം നിരന്തരതയാ സ്വാന്തസമിന്യാനമയ നീവിരുദ്ധാദിവിന്താസന്താനന്നാധന്യവഹസന്ധുക്കൾ നാണ്യക്കുറിത്...” എന്നതുടങ്ങിയുള്ളിട്ടുള്ള ഗ്രൗണ്ടസംസ്കൃതഗല്ലങ്ങൾ എൽപ്പി പെന്നാശയത്തിലും, “എന്നാ വലു ഭരിപ്പിലിത്തവ സ്വവിശ്വംസമാനസീഭവണ്ണുരക്കണ്ണുഭര...” എന്ന തുടങ്ങിയവ രാജരതാവലിയത്തിലും, “തതസ്മാനിംശ്രയസ്മാന്യസ്മാനിരസ്മാനിത്താരാഭേ” ഇത്രാഭികർണ്ണാണും നായുലത്തിലും നാറം എഴുതിത്തുടിവിട്ടിട്ടിട്ടുള്ള സംസ്കൃതവിപാനമാരായ നാമ്മുടെ ഫാനുകത്താക്കന്നാർ വിശ്രപനാമ ഞെൻ്റെ ഗഭ്യത്തിനെപ്പാറിയുള്ള പിവരണം തീരെ കനക്കാക്കാതെ മാത്രാനിയമിത്തങ്ങളും തമാത്മദ്വാവിശ്വരുത്താണുള്ള ഗദ്യമെന്ന പ്രത്യേകം ഏഴുവെച്ചും എഴുതിത്തുള്ളിയതു, മുമ്പിൽജ്ഞിയിൽ കാരേ അത്രതമായിത്താനമായിരിക്കിണാം.

സംസ്കാരിക്കിയാൽ ചെറോവുത്തങ്ങളിലെഴുതപ്പെട്ടിട്ടും മാത്രം പലരിജ്ഞാക്കയുള്ളതുവന്നും അങ്ങനെന്നയല്ലോ തന്മലയാളവുത്തങ്ങൾഡി കേവലം ഗ്രന്ഥനിർത്തിശേഷങ്ങളും ബന്ധം ഹാണ്ഡിന്റെപ്പുതാൽ അവർ വിചാരിച്ചു്, ഇതുകൊള്ളു അപദാസിക്കയാറിക്കുമോ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്? കേരളത്തിലെ ഒരു സംസ്കാരവിഭാഗം തുണ്ണുഗാമയിലെ നിന്തി ചെവും ഗ്രന്ഥമാണെന്നു ഏകക്കും അലിപ്രായപ്പെട്ടുക യുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ. അതുപോലെ തന്നെ ആര്യതന്നിരിക്കുമോ എന്ന രാജകുമാരാജു റാന്ധുകർത്താക്കളിൽ വിവാഹിച്ചതു്? ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള മദ്ദടി നിശ്ചയിത്തിലാണോ. മലയാളകാര്യാഭിരൂപിയായ വിശേഷജ്ഞാനായ “ആതം, കേരളിപ്പാദം, രാസക്രൂഡി, ദാരികവധം” മുതലാജു പാട്ടുകൾ വന്നുകർത്താക്കളിൽ പ്രത്യാഗ്രം അവർക്കുന്ന മഴമംഗലംനുമ്പും നിമിച്ചിട്ടിട്ടുള്ളതു് ഇന്നും ഗ്രന്ഥത്തിലാണെന്നും കൂടി ഇവിടെ ഓമ്മുഖ്യമില്ലെന്നും. ഇങ്ങനെ പ്രത്യേകമാത്രാനിയമിത്തായ ഒരിത് ഗ്രന്ഥക്കി വന്നുകൂടാനും സ്വാക്ഷരിക്കുവാനുള്ള കാരണം ഇതായിരിക്കാം: — രംഗം ശബ്ദം അംഗിയും നിരഞ്ഞതുള്ളസിക്കു ചോദ്യവുത്തുട്ടോക്കാണും അടിയുടിയായി കൂടം വാചിച്ചു് നമ്മുടെ മനസ്സു് വിശിഷ്ടകാര്യപദ്ധതാല്കാനത്തിൽ ലഭിച്ചു് സെപ്പിച്ചുംകൊണ്ടിരിക്കു, പൊതുനാം ആ ശിതിയിൽനിന്നും തീരെ വിഭിന്നമായ ഗദ്ധക്ഷിച്ചിരിയ്ക്കുന്നു് ഒരു ചാട്ടം വാട്ടനാതു് ദക്ഷതനോ സുഖപ്രദമാക്കിപ്പിടിപ്പിണ്ടും ഈ ആര്യരാജു കാരിയുണ്ടു് കാലുമാനത്തിനും അതുവയ്ക്കുമുണ്ടും തോനുകയറാലായിരിക്കും, നമ്മുടെ വന്നുകൂടാനും പലരിജ്ഞാടം അടിത്തും സാമൃദ്ധ്യം ഒരിതിനുംതന്നു് ഗ്രന്ഥകിഞ്ഞറ പബ്ലിക്കേഷൻ തന്ത്രിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സംസ്കാരവന്നുകൂടിലും ഗ്രന്ഥത്തെ പലപ്പോൾ സാരംവാരിയാക്കുവാൻ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്

മുണ്ടായിരുന്നവെന്ന ആളുള്ളതു് താഴെ പറയുന്ന ഉഭാധരങ്ങൾ താൽ കാണാമല്ലോ.

“தனு சாதிக்கூலையுவமநல்லிமற்றலைக் கோட்டேலைத்தயநிலைக் காவலப்படுமிகுநிதியிலை கூட்டுப்படவிலை நிதித்தை கிணங்கான சங்கமாங்களிடமிருந்து விடுதலை பார்க்கிறானவர்கள் ஒரொரு காண்டு கீழ்க்கண்ட வகுவுகளிலிருந்து விடுதலை பெற்று வருகின்றன.

നൊംതരം കവിതാരൂപം തിക്കണ്ട പല്ലങ്ങളിൽ
കുട്ടിയിൽ വെറും ‘നാടോടി’ ഗല്ലുചുപയാഗിക്കണാതി
നാൽ റസംഗം വരുന്നയുംമെൻസ് ശർഖായി ജനിച്ചു സം
ശയമായിരിക്കണം, മാത്രാനിയമിതമായ ഒരു വക ഗല്ലു
നമ്മുടെ മഹാകവികൾ സപീകരിച്ചതിന്തു ആധാനകാ
രണം. നല്ലഗല്ലുമഴുതുവാൻ അവക്ക് തീരെ കഴിവുണ്ടായി
അനീഡൈന്ന് ദഹിക്കലും വിശ്രദിപ്പാൻ താമില്ല. ആതു
ത, അത് നാ ത്രാണി ആക്കെക്കിലുമുണ്ടായിട്ടുണ്ടകിൽ അ
തു് അവക്കായിരുന്നുവെന്നുകുടിപ്പായാം. ഗല്ലുസാഹിത്യം
അവയുടെ കാലത്തു് അതുവളരെ ഘൃഷ്ണമായിട്ടുണ്ടായിര
ന്നില്ലെന്നുള്ളതു് ശരിതനേ. എന്നാൽ കല്പനാശക്തി ഉ
ച്ചാശ്മ ചാഞ്ചൽക്കുംവും വിശ്രിപ്പിച്ചായ ഗല്ലും അസാധ്യമു
ല്ല. എങ്കിലുണ്ടെങ്കിൽ കല്പനാശക്തിക്കു് വിജയയുംരാ
ധിയുന്ന കവ കഞ്ഞല്ലാം പല്ലങ്ങളിലാണ് വികാരാഭികൾ
പ്രകാശിപ്പിക്കാറുള്ളതു് എന്ന വാസ്തവമായിരിക്കാം അ
വയുടെ സംഗതിയില്ലും സാധ്യവാക്കനാതു്.

கவிதாவாஸநயிற் புமதூரே அவ்விக்கனா உ¹
 ஷாகல்யாளக்ர்த்தாவு' புவின்மானை நிதி அழைமொ²
 ன தேவேபூஷ்டியைகிலும் அதிள்ளா மம்் ருக்கிதிட்டு³
 வளை பதுஸமானமாய் கல்வெட்டத்தனை அடலேஹ் த

കുറ ചന്ദ്രവിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള തിൽക്കിനിനം തെളി യുണ. മാത്രാപരിചേരുന്നമില്ലെന്ന് ഒരു കരബഹാഴിയും ശ്രേഷ്ഠമായ ലക്ഷ്മണാജൈല്ലാം ചുവർത്തിന്റെന്നുതന്നേയാം എന്നുമായി തിൽ ഇം ഉദാഹരണം കണക്കുക:—

“മുലിനങ്ങൻ തദനന്തരം നിജന്നേറ്റിനിങ്ങൾ നഞ്ചിയ
എന്നിന്തുളില്ലായ മണിച്ചുംബത്തും മദമന്മാജൈല്ലായ
വരസിസ്യരജൈല്ലാം അന്തിമിവസ്യരജൈല്ലായ നവ-
സിസ്യജ്ഞങ്ങളും ....സമാംഗിച്ചു.”

(ച. ക. ചന്ദ്ര പ 37)

സാധാരണമായി ചന്ദ്രക്കൈല്ലാം തുടങ്ങുന്നതു് ഒരു വർഷങ്ങ്ലോകം തൊട്ടാട്ടുകിയാണോ. ഇം ഫ്ലോകം ഫായേ സം വളരെ നന്നായിരിക്കും. ഗ്രൂപ്പാരം, ഭക്തി എന്നീ രണ്ടു രസങ്ങൾ വണ്ണിക്കുന്നതിലാണില്ലാ കല്പനാർക്കതിക്കു് പൂണ്ണമായ “വൈസർസ്” ഉള്ളതു്. വെംബണി, ശ്രീ വോദ്ധാരി മുതലായവരുടെ കവിതകളിൽക്കിനിനം അവരുടെ കാവുപട്ടതയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ അവരുടെ വിഷയവിശദ്ധേതയും വക്കവൈഡ്യും എഞ്ചറുന്നതു തിൽക്കിനിനം വന്നതുടന്നാജല്ലാ. പന്നുകത്താക്കളാകട്ടെ, ഗ്രൂപ്പാരവും ഭക്തിയും ക്രുതിയും തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങ്ലോകങ്ങളെല്ലാം തുടർന്നുള്ളവരുടെ നില്ലുലമ്മാരാക്കുണ്ടു്. ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഇം മഹത്തിലിൽ തെളിവാക്കി വിളുയ്യുന്നുണ്ടോ.

എ. ഓല്ലു പിംഗാ ഭജണാവലിന്റെ ചിത്രവർഷത്തോടു കൂടി ദിവ്യാനം തുംബാൻ ദാഖാതാംബാൻ നിടപല്ലത്തിലെവരജ്ഞാലയാ ശാഖകളാം തുംബാരാബേദപ്പത്വവില്ലാപരിഥാലുവാഴിം വാമദാരേ വഹനം മംഗലം ഏകവള്ളപ്പുണ്ണം പ്രിനമന മനുക്കു് ചുവർച്ചും ഭേദമാം

(ച. ചന്ദ്ര പ 37)

ഒ. മംഗലപ്പു നൃം പ്രസ്തുതിം ഭാഗിക ചുപറിജാ നാനാജുന്നിന്നും മന്ത്രിജാ-
സംശയ നോയലുപ്പിം നബനാഹാവി ആച്ചാറാത്താനാസ്താന്ത്രികം

- എംഗ്രേഖാസംഘമിൽനിന്നുള്ളിതവാമുക്കാം തൊഴിനേന്ന്
ഈംഗ്രേഖാപദാന്തപ്രശ്നത്തിലെപ്പറ്റിക്കാരുകൾ വേദാമുക്കാം.
(ചെല്ലുന്മാഡാത്മ്യം—കാമദഹനം)
- ഒ. പാലാഴിത്തയ്യലുംതങ്കൾ തിരുന്നയനകലാശലഭലഭലഭംവെമാലാ—
ലിലംഡംഗം ദ്രിംഗേഡ്രോമണിംഡായൻ തോയാബശശ ദ്രാഗാനം
ശമശേ മേഡേ തൊഴിനേന്ന് ഇട്ടുദേവപരിത്രാണസംഹരാശ്രീക്ഷാ—
ഡലാഡഃത്രാനം പദാന്തപ്രശ്നത്തസകലശ്രദ്ധാസുരം വാസുദവയം.
(ഭാരതചടവു, നാഡഃയാണിയം)
- ഇ. ഏണാക്കാഡിത്രുകോടിപ്രതിഭണ്ണക്കമാഡിപ്പിളിമുകക്കുംപിളിഭാദ്രം
ഡവണം, വൃഥാപ്രാന്തിഭാദ്രമധരക്കാർത്തലേ ക്ഷേഷിണാ ചാദ്രാനം
സാനനം ഓച്ചന്തിക്കംതുത്തകയിലുഭയിജംം വാമഭോജ്ഞാ കചാഗ്രം
താടിന ഫോഡൻ സ്കൂറോതം കത്തുക മനോമ! സ്വാവജ്ഞായം മുക്കം.
(കംസവധ്യം)

ഈ വദനദ്രോക്കണ്ണലിലുള്ള പരസ്പരസാദ്ധനം അ
ത്രക്കമാണാല്ലോ. ചന്ദ്രമേഘവീതമായ വായു ശ്രീസി
ച്ചിത്തനവരിലെല്ലാം എക്കേണ്ഠം അന്നേരാന്തസാദ്ധനംഞാം
കാണാനാതിൽ അതിള്ളത്തെപ്പുടക്കവാനമില്ല. രാജരതാവലിയ
തതിലെ അതിള്ളദ്രോകം ക്രോക്രൂട്ടി തതപ്രജ്ഞാനപരമായി
ടുംബിതാണോ.

വദനം കഴിത്താൽ പിന്നെ. കമാസുവനമാണോ.
ഈതു മുന്ന് വിധത്തിലുണ്ട്: മ. ഒരു തോഴിനെ വിളിച്ചു് ആ
യാശേ കണ്ണതിനാൽ ഉണ്ടായ സദ രാഹഷ്ട്രം, പറ ചാൻ
ചേരുകന്ന കമയുടേ എത്തക്കിലും ഭാഗത്തിൽ അതുക്കുക്കു
ലുംവാക്കുന്ന സദരാഹഷ്ട്രം താരതമ്പ്രപ്പുച്ചത്തുക; ഈ
ത്തിനു “വിദ്രാസാംസ്യരാഘേ!” എന്ന തുടങ്ങിയ കെന്ദ്രം
ധാരിയ്ക്കുന്ന ഉദാഹരണമാണോ. ഒ. ഒരു സാമാന്യപ്രായം അ
സ്ഥാവിച്ചു് കമ്പാം ഉദാഹരണമായി സുവിപ്പിക്കാം;

“രാധാനാജസപത്രം നാശവിജയിനാ ചിവയം മധ്യനാഡി—

•വാട്ടിപ്പാദ്യ വാഴുന്നാംഡുംപിളിനാ നാംനാടു നാംപ്രായായാ

ପାଇଁ ପଦେଶପ୍ରିୟାଙ୍କାନ୍ତକଣାତମ ଯେତଣଂ ତମା ଓ ପତକାଯାଂ
ପଦେଶକାଂ ହୁଏଥିବାକାହିତିପରି ଯମା ପଣ୍ଡ ପ୍ରାଣଜୀବଙ୍କାଯାଂ
(ଭାରତ)

ସକଳ ଚାନ୍ଦକଳୀଲୁଙ୍କ ଚେତ୍ର୍ୟ ଏହାରବୁଂ ବିଶେଷମାତ୍ର କି
ମାନ୍ୟଚାନ୍ଦ୍ରୋଦୀର ହୁତାଂଗୀ । ଓ. ଅନୁଶିଳ୍ପ କଲ୍ପିକଣା ରୀ
ତିକିର ଚାନ୍ଦକିତ୍ରେଶଂ ଚେତ୍ର୍ୟ;

“ଫଳାକଂ ଦେଖିମାଣ୍ଡୁ ସେଶପ୍ର୍ୟଂ ନିବିଲଙ୍ଘମନଣ୍ଠାଂ

ଵରତନାଂ ବିପ୍ରସଂଘଂ

ଯାହାପ୍ର୍ୟଂ କହିବୁଂ ଚେତ୍ର୍ୟବନିଧିନ ନିଯତା

ଦୃଷ୍ଟି ବାତ୍ୟିକା ମେହେତ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ପଣ୍ଡ ହିଂସାନିରତମରିଯ ହଂ-

ସାନ୍ଧୁର କଙ୍କାଣ ଜାତା-

ଶ୍ରୀହଂ ତାତାରୁଜାବେଲୁଲୁହ ମୟାତିର ବା-

ଶୋଇ ନାହିଁନାହିଁପାଲେ” ।

(କଂଠ. ବ୍ୟାଲୀ)

ହୁଏ ରୀତିକଳିତା ଉଲ୍ଲିପ୍ତି ଏହାତାଶେଣନୀ ତୀର୍ତ୍ତଯା
ଯି ଅରିବିଲ୍ଲ. ଚାନ୍ଦକଳି ମେତ୍ତପୁତ୍ରକ ନାରାଯଣଭ୍ରତି
ରିପ୍ରତିକଳିତା କୁଞ୍ଚିତବାଂକଣାହେଲ ଆନକରି ତ୍ରୁପ୍ତତର୍ପେ
କିନ୍ତୁ ତିଥିର ବନ୍ଦାନୀନଂ, ଆତୁକଳ୍ପିଲେ ଦ୍ରୋକଣାରୀ କୁନ୍ତ
ପରାଯାନାତିର ଉପରେବାଗିନ୍ତୁ ବନାନିଷଣବେଣଂ, ସା
ରୋହଦେଶୋଭେଶପ୍ରତିଲମାତିକାଣରୀ ଏହିଲ୍ଲା ଚାନ୍ଦକଳା
କାଳିଲୁଙ୍କ ଅତୁର୍ପାଣ ହୁଣିଗେନ୍ୟାହୁଙ୍କ ଦ୍ରୋକଣାରୀ ହାଲୋନାରେ
ନାହିଁଲୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେତୁତାନ୍ତକୁଣ୍ଡି ସଂଭୂତକାନ୍ତକପ୍ରଣ୍ଣାବ
ରକଳ୍ପିଲେ କମାନ୍ଦୁପାନନ୍ଦାର୍ଥବୁଂ ଚେତ୍ର୍ୟ ନିର୍ମାପିକଣନାତା
ଯାତର ଅନୁ ରୀତିରୁତା ଉଲ୍ଲିପ୍ତି ଏହାକିତିଶଂ ଉତ୍ତରମାକରେ
ନାଣରୀ ତୋଣନାତୁ” ।

କମାନ୍ଦୁଚାନ୍ଦ କରିତାର ଉତେ କମାକମନୀ ତୁ
କଣ୍ଠକରିଯାଇ. ନଗରିଯେ, ପାର୍ବତମୋ, ରାଜୁପାଲମୋ
ମରୋ ବଣ୍ଣିପ୍ରାଣ ତରଙ୍କିଟିଯାର ନନ୍ଦନ କବିକ୍ରମ

ക്ഷേത്രസമാഖ്യ! വാസ്തവം പരിസ്ഥിതായാൽ പ്രചീനമായുള്ളത്താക്കളുടെ ഉഴുവും കമ പരിസ്ഥിതാമനസ്സ്. അതു ത, കമ പരിഷാരത്തിനിങ്ങൾക്കുമെന്നാണ്. തരംഗളും സന്ദർഭങ്ങളിലല്ലോ വലിച്ചുനിട്ടി വള്ളനകരകൾക്കു ഉണ്ടാവി ക്കം. തരമില്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടാക്കം. എന്ന വെച്ച് ചില ആധുനിക കവികളേപ്പും തീരെ അനാശ്വര്യമായി ഒരു കാമാപാത്രത്തിനെ കടക്കാതിരിക്കിലേയ്ക്കു പിടിച്ചുവ ലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി നിന്ത്തി സമുദ്രവള്ളൂനത്തിനു തന്നെ അതിരുടൈനാറിയെന്ന, എങ്ങനെയെങ്കിലും അതു നിരവേറകു ആനാപനി അംഗീക്കിപ്പുതാനും. വള്ളിങ്കൈ ഞെ എട്ടും വന്നാൽ കവി തന്റെ ഭാവനാരഹതിയെ അഴിച്ചുവിട്ടും അതു എവിടേയെങ്കിലും പൊരുത്തുകൂട്ടുകൂട്ടും. സപ്താംഗങ്ങളിലോ വൈവക്കാരിജ്ഞാനങ്ങളിലോ സപനിമ്മിത്തങ്ങളായ മറ്റൊരും രാജുജ്ഞങ്ങളിലോ യഥമുള്ളും വിഹരിക്കവാനാക്കു പുള്ളി സപാതയ്യും അതിനുണ്ട്. അതിശയോക്തിയെന്ന പറ ഞതാൽ ചോറ, അതുതിശയോക്തി എന്നതെന്ന പറയാം, മനുകാമോത്തരം വള്ളനകളുടെ ആസ്ഥാനം. അവയുടെ ജീവൻ ഗംഗയ്ക്കുയുടെ ഉദ്ധോഷമാണ്.

“അപാരേ കാവൃസംസാരേ കവിരോ പ്രജാപതർ !”

എന്ന വാക്ക് തന്നെ നാവർ നല്ലവള്ളം അറിഞ്ഞു ആവുണ്ട്. പ്രതിയിലുള്ള വസ്തുകളുടെ ഒന്നുപകർണ്ണും നമ്മക്കെ ഭിന്നതന്നെക്കാമെന്നുംലൂ അവരുദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതും. അതു കുഞ്ഞുവരുവും നൂറ്റരായ വിഫുതിൽ മാത്രകാത്രപേണ പ്രകാശിപ്പിച്ചും തന്മൂലം നബ്ദം സകലാശക്തിക്കു വികാസം വരുത്തി നമ്മുടെ സാമ്പത്തികവാദത്തിനും അവരുടെ ഉള്ളിലും അതു സവുംനായി സഹായിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട് എന്നും വള്ളുന്ന വാക്കിച്ചുരുനാക്കിയാലും അറിയാം. ഈ

ପୂର୍ଣ୍ଣତତ୍ତ୍ଵ ଉଦ୍‌ଘାଟିଲିଗ୍ନିଷ୍ଠାରେ, ଚାରଙ୍ଗାଶରାଂ ଏହିଙ୍ଗ
ବେଣକୋ, ଉତ୍ତମକାର୍ଯ୍ୟରେତିକେହିଲ୍ଲାଙ୍କ ପରିଚାଳା କରେ ସଂଗ
କିମ୍ବାଣ୍ଟାଙ୍କୁ ରାଜ୍ୟରାଜ୍ୟରାଜୀତିକିଲେ ରାମବନ୍ଧମହାରାଜୀ
ଏ ପିରପୁଞ୍ଜମାନ ଏତ କରେ ମାତ୍ରକର୍ଯ୍ୟକାରୀଙ୍କ. ପେଣ୍ଟରପତ୍ର
ଦୁଃଖରମେଗନ ବାତମୀକି ତଥା ପରିତତିରିକ୍ଷଣ ଶୈରାମ
କେକବିଶୁଦ୍ଧ ବଣ୍ଣନାଯ୍ୟଙ୍କୁ ରାମବନ୍ଧକହି ତୀରେକେକବିଶୁ
ଦ୍ଧ ବଣ୍ଣନାଯ୍ୟଙ୍କୁ ତମାତିକ ବହୁରେ କରିଥୁମାତ୍ରରେ ପୁତ୍ରାଶ
ନୁହିଛି.

“ନାରୀରାଜ୍ୟ ନିରବଲ୍ଲବ୍ଧିକାଳୀରେ ଫେରିକାଳ
ନୀରେ ରାଜକମାରକୀଯପତିରାତ୍ମିରାପଦକାଳୀରାଜ୍ୟ

ବାନୁତ୍ରାଲତତିରୀଙ୍କ ରତ୍ନ! ସାଧିରାଜହାଲ୍ଲିପୁଣ୍ୟାଶାନକାଳା:

ସାଧୁ ପ୍ରତ୍ୱପଦବାହିରିତିରିଚିରାଜ କହୁଣିବାଗିରାଜ

ଶାନ୍ତିରେହି ପଦକ୍ଷିତ ବିଜ୍ଞାଯିତାଯି ନିର୍ମକଣ ନିର୍ମାତା
ଦେଶକାଳି:—

“କାଣାଯି କେକକ କନରେ କନନ୍ଦପରି ପିକିଅତ୍ରୀତ ରାଜୀରାଜ୍ୟ

ଶର୍ମଣୀଙ୍କ ମାନନୀୟ ମଣନ୍ଦର୍ମୟ ତଥାପାକିଲ୍ଲିପୁଣ୍ୟାଶାନକାଳା

ଦେଶକାଳାଯୁ କରାଗ୍ରମ୍ଭ ଚଲିତକରିବାକୁଣ୍ଡପାଦିମ ମାନଯାତ୍ରି—

ବାନୀରାଜୀମାନ ପ୍ରତ୍ୱପଦବାଜ ଗାନ୍ଧୀଯକଳାଭାଜଣାମ ନିର୍ବରଣାଜାମା”

ଅନ୍ତରେପାଲେ ତଥା ଉଦ୍‌ଘାଟିଲି, ମରାରମାଳା, ଏମା
ନୀବେଣ୍ଣିଲାବୁ, ଉଷ୍ଣ, ଦୟମଣୀ, ପାଣ୍ୟାଲି, ପାର୍ଶ୍ଵତି,
ଶୀତ ମୁତଲାଯ ରମଣୀଯାଂଶ୍ଚିକିତ୍ତାଯ ତତ୍ତ୍ଵନୀମନୀକଠି
ଏଲ୍ଲାଙ୍କ ମାତ୍ରକାନ୍ଦୁର ଚିକିତ୍ସା ମାତ୍ରକାମନାତିକୁଳ ମନ୍ତ୍ର.

“କାନ୍ଦୋନ୍ଦୀବାଜ କନିବେନ୍ଦ୍ର ଚମଣ୍ତୁତୁଣ୍ଠି ନିର୍ମିଷକା

ଶ୍ରୀମତ ଶ୍ରୀରାଜିତ ମଜବିକିନୀ ନାମ ବିନ୍ଦୁମାନ୍ଦ୍ର

ଉଜ୍ଜ୍ଵାଲୀ ପୋଲାଶକିଲବରିହାକର୍ତ୍ତନୀଲୀନ୍ତୁତାରାମ

ତଥାମାତିନୀକଲାନିଲାଯମାନ ବାଜମେତର ଶୁମିର୍ଯ୍ୟାମ”

“ତମ୍ଭିଲ ଯାଶେ ତତ୍ତ୍ଵବାଦୀଯାନାନ୍ଦିକ ପୀଲିପତ୍ରାଜୀ,

ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାକୀମ ଜାତି ଜଗନୀ, ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାକୀମ ଜାତି,

ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାକୀମ ଜାତି ଜଗନୀ, ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାକୀମ ଜାତି,

ତାତ୍ତ୍ଵବ୍ୟାକୀମ ଜାତି ଜଗନୀ”

ശ്രീവരാത്രിഭിവസംതൃപ്തിവഫേത്രുർ “അനീമുലഗമാനം
ഈ” അത്യന്തരായിൽ എഴുന്നാളുള്ള നിങ്കക്കനാ രാമവാമ
രാജാവിനെ കാമിക്കനാവാളായ മനാരമാലാമലർപ്പേണ്ണാ
ക്കേട്,

“ഖാലു വിശ്വാസി കാചന ഘുഷനിലായ നിന്തുമാണേവമാനം”

അതുകൊം ഇപ്പുകാരം നാമികാസ്ത്രീകക്ഷേപ്പാം ദിവ്യാംശേ
ഷ്ട റഹണത്രെ. നഗരാഭികർശ വണ്ണനിക്കനാതിലും ഈ അതിശ
ധോക്കതിന്സ്ഥടമാണ്. ഇത്രപ്രസ്ഥം, കൈലാസം, ശോ
ണിതചും, വുംഖപുരോസ്വം, പുംബാലീദേഹയന്തികളുടെ
വിശ്വാദഹാത്സവങ്ങൾ, ശ്രീരാമചട്ടാലിശ്വകം മുതലായവ
യെല്ലാം വണ്ണനകളുടെ മാതൃകകൾക്കുതന്നെ. ലേവനവി
സ്താരഭയത്താൽ ഉഭാഹരണങ്ങളും ലിപ്പാൻ ഒങ്ങളുണ്ട്.
“നിങ്കയുല്ലാസി ചൊംബുക്കുമുച്ചളിൽ വിളക്കനാ ദേഹാഗനാനാ,
ധനിലും പുംബത്രു കുത്താടിന താഴെയുള്ളാശഭൂക്കക്കാഡിരാമാ
ഉഭാദാക്കാലുംതന്മുതിക്രതിശ്വരം തങ്കാ രണക്കാമ്പുങ്ങളിൽകു-
ഞ്ചുനാ റാബ്രത്രു ഭാരം മുഖിയിട്ടുകലവ്യുംകലാരാക്കംബും”.

[ഭാരതം ദി-ം ഭാഗം]

ഇതിന്റെ പുരുഷാലംശത ഉണ്ണനിലിസന്ദേശത്തിലെ
താഴേക്കുള്ളതുനാ ദ്രോകവുമായി താരതമ്പ്രപ്പേട്ടരാഡി നോ
മികകൾ—

- “മാശക്കണ്ണാരാഖാത്മയി മുട്ടാജഞ്ചു പിന്നക്കാലും ദോഷം—
നതാശശംഖലും പുരികശലചിംച്ചുമാൻ നിലേപ്പാങ്ങനം
- “ഉംഗത്തംകൊണ്ടിയമ്പുംനിലി തെന്നാശ്വിതം പീലിജാലം
ചുംചുംനിച്ചുവരയാട്ടുനാ പാടി ധരടിട്ടവൊന്തും”

ഇപ്പുകാരം അത് ശൈക്ഷാക്കത്തിന്മാറ്റക്രമിയ വണ്ണനകളിൽ
സംസ്കൃതകവികളുള്ളാണ് ചന്ദ്രകത്താക്കമൊർ ആനകൾ
ച്ചിട്ടിള്ളത്.

ചന്ദ്രകമശ്ശീയ യുദ്ധവണ്ണനകൾക്കംശ പരസ്യം പ്രത്യു
ക്കമായ സാദിശ്രൂചണം. പ്രക്രിയകിച്ചും ഉദ്ദംഗലത്തിന്റെ

ତୁତିକହାଣେଣ ପରିଷତିକୁଞ୍ଜି ବାଯିତ ହୁତୁ^୧ ହୃଦର ତେ
ଛିନ୍ତନୁକାଣେଣ. ହୁତ ବଣ୍ଣିଗକଳିଙ୍ଗ ପଲ ସାଙ୍ଗେତିକ
ପ୍ରେସାରଣେତ୍ତିଥିଲା ଅଶ୍ୟାଷ୍ୟାତ୍ମକରଣାତ୍ମିତି ବୋଣୀଯ
ଲ୍ପି, ରାଜରତ୍ନାବଳୀଯ, ଭାରତମ ମୁଠଲାଯବ ବାଯିତ୍ରୀତ
ଅଶ୍ୟାତ୍ମକରଣ. ରାଜରତ୍ନାବଳୀଯକିମ୍ବିଲା, ଭାରିକପଦ୍ଧତିର
ଶିଖାଟିଲା, କାଣେଣ ଯୁଦ୍ଧବଣ୍ଣିଗକର ଫେର କବିତ୍ୟରେ
ତାତ୍ତ୍ଵିକକଣମେଣାତିନୀ ଯାତ୍ରାଯ ସଂଶେଷମିଲିଲା. ପା
ଦଣେତ୍ତିଥିଲା ବାକ୍ରାଣେତ୍ତିଥିଲା କ୍ରୁଟି ରଣିଲା ଗେନତନୀ କାଣ୍ଡା
ନାନାଟି.

ସଙ୍କଲ୍ପଶର୍ତ୍ତିକୁ^୨ ଉଚ୍ଚେଷ୍ଟତିକାଳି ଚାପୁକରତା
କରି ଅନୁତିଶ୍ୟାକତିରୀତ ମାତ୍ରକାରୁପାଲୋକଣେ
ଏହି ପ୍ରମୁଖିକମେଣାତ୍ମି ତିନିମ ପୁରମେ ଅବସରେ ବଣ୍ଣିଗ
କରିକୁ ଏଇ ବିଶେଷମ କ୍ରୁଟିଯଣକୁ^୩. ଅବସର କାଳ
ତାତ୍ତ୍ଵିକ ନଟପ୍ରକାଶିତିରୀତ ପଲ ସଂଗତିକଳିତର ଦେଇପ
କହୁଥୁବାକୁ^୪ ପଲିତ୍ରରସମଧମାତ୍ର ନିତିଯିତ ଅବର ପ୍ରକା
ଶିଖାଟିକଣ. ଅତିମନୋହରମାତ୍ର ଶିଖରାତ୍ମକାବିଲ୍ଲାଙ୍କିଲା
ଏହିତିକି, “ରଂଗଭାବୀଶିଖନକାବୁପ୍ରଦେଵାଂଗନାବୁଦ୍ଧି
ଦ୍ୱୟାରାନ୍ତିମିମାଂଗଣ” ତାରିଖିକାରୀରେ, “କେତିକେକକେବାଣକୁ
କାନ୍ଦି ଭର୍ତ୍ତାକାଶଜ୍ଞାଲଣେତ୍ତିଥିଲା ଦ୍ୱୟାରାମେହିବୁଦ୍ଧିଲେଖଣେ
ଯରିଥୁଥିଲୁହା ନାମସଙ୍କିରଣମ ଚେଷ୍ଟୀ ଦେବାକାମେହାରୋ
ମହିଦେବ” ନାମର “ଶୁଦ୍ଧାଶ୍ଲ୍ଯାକ୍ଷିମାରୋଧକ୍ରୁଟିକଲାଗର୍ମଣକୁ
ମିକାଟିଥିଲା ଦ୍ୱୟାରାନ୍ତିମିମାଂଗଣର ଦ୍ୱୟାରାନ୍ତିମାରୋତରର କାନ୍ଦି
କାଣ୍ଦାନୀ ନଟକଣିତିକୁ^୫ ନାମର ମରଦମାନୀ^୬ ପାଇ
ନକାରାତ ମୁହିତ କାଣ୍ଦାନ୍ତିମାନାତ୍ମିତିରୀତର କାନ୍ଦି
ଶ୍ରୀରାମନେତ୍ରରତ୍ନାକରିଲା, ବଣ୍ଣିକଣାତ୍ମି କଣାତ୍ମି କର,
ଶୁଦ୍ଧିତିକି ଏଇ ରାଜ୍ୟାବିନୀର ନିର୍ମାଣପାଇବାରେମାନା
ଦେଶ ଦ୍ୱୟାରା ତୋଣିପ୍ରମାଦକାମଃ—

“അഡിഷൻകൊസവമാണോ ചുള്ളവവനിയെ നിഛേചേത്തിയകി ശുക്കിളിച്ചനിരത്താടക്കമുള്ളപ്രക്രിയപ്രവർത്തിതാന്ത്രികവിജ്ഞാനിയുംരീതു.....
.....മറ്റാപവരിഷകൾ ഫീച്ചുക്കത്തിയുമായിത്തന്ത്തിയകി
ചൂദപരക്കിത്തൊപ്പിയമിട്ടുമെങ്ങളിലണി എന്നു പൊടിഞ്ഞിളക്കിട്ടുകയുമപു
ഴിയിലുകിയുലാണ്ടുനടക്കുന്നാം ചുപാസാം തന്മെൻ മിന്നം റണ്ണികാവി
തതിയെന്നിരുത്തുന്നാംസിച്ചും തന്സാക്കാൻകലപ്പുംവലവാശപിണംഎന്നും...
.....നിൽക്കുന്നാൽബല്ലാം കേരിക്കപുറത്തുടനെന്നൊരുവര
വിതു മതിൽമുക്കേളിക്കാണ്ടുക പിടിക്ക കണ്ണറിടനേന്നും”

എന്നിങ്ങനെയും മറ്റൊരു അദ്ദേഹവിലെ പ
രാണംപുസിലുമായ പട്ടാടിഷ്വകത്തെ നാമ്പുടെ കവി വ
ണ്ണിക്കുന്നതു്. വെഞ്ചമണിന്നുപുരിപ്പാടിലെ പുരപ്പുബന്ധം
വായിച്ചുട്ടുള്ളുകയും തുള്ളിവഴംപത്രം പുരോത്തവഭേദതയാ
ണോ കവി ഇവിടെ ഉള്ളേശിക്കുന്നതെന്നു അതാണം. ശ്രീ
രാമനീറ കാലത്തു് പരക്കിത്തൊപ്പികൾ ഉത്സവങ്ങൾ
കാണുമാൻ വരുന്നാവരെങ്ങനെയിട്ടിരുന്നുവെന്നു്. ചരിത്രകാ
രമാർ. ആരാന്തത്തിന്തുകൊള്ളുട്ടു. മതിലിനീറ മുക
ളിൽ അത്യാർത്തിയോടുകൂടി പൊത്തിപ്പിടിച്ചു കേരുന്ന
വർ “ഉള്ളിന്നുവും”മാരോ അരയാല്പാവാസികളോ. ആ
വോ? ഇതുപോലെതന്നെ ഭാരതവന്നുവിൽ ഹാനുബാലീ
സ്വന്നംവരല്ലത്തിൽ “പോകമതിനേലേറിക്കൊണ്ണാ
ലോകക്കുണ്ണാം വരവു വിശേഷം” എന്നും മറ്റും ഉത്സ
വഭ്രൂക്കുകയാപല്ലുങ്ങൾ നോക്കിയറിഞ്ഞു വരുന്നിച്ചിരി
ക്കുന്നു.

ഉത്തരാമാധവന്തിൽ അശ്വമേധാഖ്യാഷത്തിൽ:—

“പട്ടാടിച്ചുകുന്നനായാക്കുമുന്നനടിച്ചുമാരുന്നുമിച്ചിമാർ നന്മ
ലിയിക്കാ ഒംഗിവുള്ളുക, ചേകവത്തു ദോന്നുകിന്നിരുന്നു; കുയാ! നല്ല
വിചേഴം കേരി നീ നാമ്പുടെ തദ്ധാനേന്നുതായ പാർക്ക്, തിങ്കമെ കണ്ണാൽ
പൊന്നിനുകടമത്തുക്കാണിയുള്ളിപ്പില്ലാതെങ്കാണ് ചുംബ സാി കേരി നുംകു
ക്കണ്ണാവന്നും വാമ്പുനാനും കാന്പബതിക്കുമാം എച്ചുന്നുഃപാൽ

തവികരം നല്ല താൽപര്യങ്ങൾ വന്നിട്ടേണ്ണെ പൊവിംഗൈലും ചെ വിശകലയുമാതുകയും ചിലർ മുൻകാഞ്ചകൾക്കും കാണാം ചൊന്നും വണ്ണും പ്രാത്രക്കാഴ്ച ചോറ നമ്മുകൾക്കിട്ടു എന്നും നല്ല ഏഴ് തുരു അടിയും തുടി മിച്ചുക്കിട്ടുമെന്നും വായ്ദ നിറയ്ക്കുമെന്നും വേണ്ട, പലതരമിന്നും വാത്തപറഞ്ഞു, കുവട്ടിയായിട്ടുമാണുള്ളു സ്കിക്കോഡ് ഭാസ്യക്കുണ്ടും പാഠപാടും വന്നു”.

ഇത്യാദികളായ വണ്ണനകൾ ‘മരജപ’ ത്വിനെപ്പറ്റിയേണ്ട മരോരാ അതുകൊള്ളിൽ അധികം ചേര്ച്ചയുണ്ടെന. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ ചന്ദ്രകത്താക്കളുടെ സമകാലീനങ്ങളായ കേരളീയപരിസ്ഥിതിപിശ്ചഷാജിൽ പ്രതിബിംബി കേന്ന് വണ്ണനകളിൽ എറാറും നന്നായിട്ടിരുത്തു, ചന്ദ്രകൾ ഇങ്കു ചെരു അധികമുള്ള നന്നായിട്ടിരുത്തു “നെന്നും സപയംവരവണ്ണന തന്നൊയാണ്:— .

“X X X അദ്ദേഹിന്നും മും തന്നെത്തിരശ്വലാഖാരം വാങ്മ ചേരും കയ്യും, ‘ഖാസുവദ്ധുരം വടക്കാംവന്നു ക്വാന്നത്താളിക്കും കാണാൻ കൊ തിക്കും എന്നും പത്രം സംവത്സരം മുള്ളുമായി ഭൂമി കൂടു കൂപ്പുമോരുംഭരം സംസാരമുണ്ടാക്കുന്നും മുച്ചുകാക്കാനാണിരു പൊകിടിനേന്നും, ഹട്ടിനാം സന്നില്ലതിനിക്കുന്നാക്കാശിട്ടു ലാഡിച്ചു ഗോരം ഓച്ചുചുമാ എന്തിനുംനും നവംചിന്തയില്ലെന്നും എന്നു! എന്നും വലാഞ്ചിടിഞ്ചിന്തയും സന്തതി ഏകത്തും സങ്കടം പുരാഭ്രാന്തിനും ഫോറവന്നാണിട്ടുന്നിരും കൂലു മേ എന്ന തൊന്തരം നാലുവരട്ടിക്കുന്നും നാലില്ലാം അംഗീകാരം കൂടം വിഡിയും പത്രംവദ്ധും കൂടിയില്ലെന്നും തുരുത്തിനുണ്ടിനിക്കുന്നും രണ്ടിനുംജാതാവബട്ടിനിക്കുന്നും X X X X X X X X ഇത്യാദി ഷാഖാക്കുമുള്ളിരുന്നു വിഡിപ്പും ചുവപ്പും ചെരിപ്പും ഭൂതശാഖമുള്ളതുംപുരാഭ്രാന്തിനും ഏകാദികിച്ചുകൂടിയിട്ടുണ്ടും നീക്കാമാവിഞ്ഞും”

അപ്പുണ്ടും ചിലർ രാശി നേരുക്കുണ്ണു. ചിലർ “സംഖ്യമത്തെന്നുമീപ്പിച്ചുകൊണ്ടിട്ടുവാൻ” “നല്ലനല്ലെന്ന യാജിൽ” ഓരോന്നും ആലോചന ചെയ്യുന്നു. “ഉണ്ടുമാകിയും പരന്നിട്ടുമേമാതിരേതുനിജുട്ടുവാനും തുരുക്കിയുംകൊണ്ടതും നേരുക്കുണ്ണു കൊഡി നേരുക്കുണ്ണു” ചിലർ ഉല്ലാസിനും

നിന്നേരെപ്പറയുന്ന? നമ്മുടിമാരുടെ ഫലിതം നിരസ്തി കൂടി സമകാലസംഗതിവുണ്ട് നും ഏവിടേയും കാണാം നാണ്ട്. ഇതുകൾ ഉന്നസ്ഥിതത്തിൽ വായിക്കുന്നവക്ക് ക്രമീകരണം നമ്മുടെ സ്വന്തമായിവുണ്ട് നും വളരുന്നു. ഇതുകൾ ഒരു ദിവസം മിക്കുണ്ട് ബോധിക്കുന്ന വരുത്തം. അതിനാൽ ഏതു പ്രിഷയത്തിൽ ക്രമീകരണം ചെയ്യാൻ പറ്റിയും ചുരുക്കിയും ചുരുക്കത്താക്കുന്നാരെന്നും തെളിയുന്നു.

എത്രാദ്ദേശങ്ങളായ വണ്ണനകളിൽ സാധാരണമായി ഗല്ലുണ്ട് ഉപചയാഗിക്കപ്പെട്ട കാണാനുത്തരമായ തിന്ന് ചാട്ടുകളുടെ എല്ലാത്തരം ഫോൺ കൂടിയാലും ഉഭാവരണങ്ങൾ കാണാവുന്നതാകുന്നു. പിഡിലടങ്ങളിൽ അഭ്യന്തരം സംഭവം ചെയ്യുന്ന ചരിത്രംപോലെ പരിത്വക്കിക്കവാനും ഗംഗം ഉപയുക്തമായിട്ടുണ്ട്. ഭാരതത്തിൽ (ഭാഗങ്ങൾ ദ-0, റൂ-0) ഗാധാരിതന്ത്രജ്ഞാർ കൈയ്ക്കേണ്ടിയും നശിപ്പിപ്പും ചെയ്യുന്ന പലതരം കൈയ്ക്കേണ്ടിയും മറ്റൊരു തെ 'പട്ടിക' ഗല്ലതിലാണ്:—“താഴെ നിരന്തരമാക്കുന്നതുക്കും വളരുന്നുംകാലം.....:.....പാണ്ഡിക്കരാം വിനയഗണ്ഠിരാം സുരാഖമാരാം”

ഈ വിഷയത്തിൽ ആരുടുതിയ ഏവ ദണ്ഡുക്കങ്ങളും ടേയും ചുന്നുക്കുളിലെ ഗല്ലങ്ങളും ധന്തം ഏകദേശം ദന്തനാശാശം പരയേണ്ടിപ്പുണ്ടു. ചില വണ്ണനകളിൽ പത്രങ്ങളും കാണാനുണ്ട്:—

- “മുന്നം ചെമ്പു തുട്ടാലിക്കു എതിരഞ്ഞു—
- കൂനിത്താനും വിളക്കകളും വിശദ്ധാർ
- ഉന്നിത്രമാടപിശിയിക്കുമെന്ന് എന്നും
തന്പരമില്ല നിലയുന്നതില്ലെന്ന് എന്നും,
- തുവിലിലെ വിജവിത്രിശാഖാലപദ്ധതിയാണ്—
- എത്രവും പാനിജ്യവുമാണുത്തരാജാവും ഫിനാന്റാഡ്

അങ്ങനെന്നാഥകായതനപ്പി ചെന്നാറണ്ടാൻ പറഞ്ഞാൽ
ചനിതമിതി മരനാഞ്ഞു വാരനാർജ്ജനാനാ,

പുടവ വടക്കി പോരാഞ്ഞിട്ടു കോപിച്ചു കൊച്ചിൽ
രസ്തതിരമണാധരക്കു എക്കുണ്ടേപോരാനാവിഹനാഡു
തകിയന്തുഖച്ചത്തുംകൊണ്ട് താനെ നിന്മപി-
ച്ചവിടനില്ലയൊക്കിക്കണ്ണേപ്പു കണ്ണാൽ വിനോദം’

(ഭ. നെ. ച. 7.1, 72, 73)

ദ്രോക്കണ്ണളിൽ തനെ വിഷയവൃത്താസങ്ഗൾ അന്ന
സരിച്ചു വുത്തങ്ങൾ ഭേദപ്പെട്ടത്തുന്നതിലും ചന്ദ്രകത്രം
കണ്ണം സൗത്യർമ്മായവിയത്തിൽ വിജയം നേടിട്ടണ്ട്. ഈജീ
നെ വുത്തങ്ങൾ മാറിമാറി ഉപയോഗിക്കാനെങ്കിൽ സപാ
തത്രം യദോച്ചിത്തം വിനിയമനം ചെയ്യുന്നതു് അതു
എഴുപ്പുമല്ല. സരസപതീകചബൈജം സപാധിനത്തിലില്ലോ
തനവക്ക് ഇതു് അസാധ്യമെന്നതനെ പറയാം. അതി
ബഹുതേതാടക്കുടെ തിട്ടക്കപ്പെട്ടുള്ള ഒരു പ്രധാനമോ മ
റോ വർണ്ണിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ ദ്രോഗവും യുക്തമായ
‘കസുമമഞ്ഞരി’യോ ‘പുതമപി’യോ ആകുന്ന അവർ ഫു
യേണ ഉപയോഗിക്കാറെങ്കിൽത്തു്:—

വെവിത്രപതികഭംബവും തദ്ദ കോപമാൻ ചതുരണ്ട്രവി-
വംശിപ്പുരസദശിം ജാവന പുതനാം നിശ്വാസു ചതുരംബിണിം.
വിരഞ്ഞപതിലകം ജയിപ്പതിന മാട്ടപെരമാതമിത്രുംഗോ
വിരവാദനികരങ്ങൾ പെറ്റു സമരക്ഷമാതലംപായായാണ്.

ജനാധനനിഭുതിയുടെപുജ്ജരാഘോഷ്ഠ ത-
മേന്തുസലഭീഷണാ മുഹൂര്ത്തിന്ത്രംപുരാവാവാ
കൃതാന്തഭക്തികരാ ഇവ കരാത്തഭന്നാസ്ത്രായം
മദപ്രസാദങ്ങളാ ദദശിരേ മഹാസിന്ധുരാഃ

എന്നതുടങ്ങിയ രാജുരത്നാവലീയത്തിലെ നാലു ദ്രോക്ക
ണ്ണളിം,

രത്നവാരണാരമാപൈത്രികളുടെയുമായി നാഥ-
നാഥത്തോടും അതമാവിഭാഗം പഠിച്ചു നാഥം
അസ്തു കൈമുടക്കാനും പാഠിച്ചായിരാജാവാനേന്നും
ശ്രദ്ധാവിശ്വാസമാക്കാനും പഠിച്ചു എന്നും തോറി
എന്നതുടങ്ങിയ ഭാഷാനേന്നും ചാനുവിലെ പതിനാല്
ദ്രോക്കണ്ടിം,

പ്രയാണപടാധിപനിഃ പ്രവാശയ സമാക്ഷിപ്പി യം
പ്രശ്നംമതി നന്തരാ ഇല്ലായി ഹരിഃ
സമുദ്ദിഷ്ടി ദാഹാനകമലാദ്വാശിംഗിത-
ശാരകാരകലാഖക്രാഹപരിമോചന ദാഹിന.

എന്ന ഗൈത്രിവർത്തനയിലെ ദ്രോക്കവും നോക്കുക.

ഭാരതത്തിൽ ഒ-ാം ഭാഗത്തിൽ അംശ്വനന്നർ തപസ്സി
നായും പുരപ്പാട്ട്, ബാണയുലം താഡിൽ ദാസനകളിടെ യാ
തു മുതലായി മുത്രിന്മു മുനിയും ഉഭാവാഹനാണം നൃഥാ
ഞ്ചാംബാശാം. തുതരാഹായാണം പട്ടാഭിശേഷകവൻ്നന്തതിച്ചാ
കട്ടേ, “പാരിലോകാഖിലിക്കൊണ്ട്” എന്ന മുതൽ,

“ശ്ലാഖാരതവള്ളിനിവിപ്പിച്ചുഹാലോചനാനയനശാചിശോ
നിലവാരിക്കാമാലചാന്തിനമന്ദാവിക്കന്നിക്കാംമുഖക്കും
മേരമാൻ വിയങ്കണാം നിന്യ നീളവനം മിച്ചിതെന്നും
കേളിക്കുംലുമാജ്ഞാലേ പരിലഘാസസ്പ്രഹരിഭന്നരം.”

എന്നവഴേരയും ദ്രോക്കണ്ഠിക്കുക.

ഗ്രംഗാരാദിരസസ്യത്തിനിലും, പബ്ലതരത്തിലും വ
ണ്ണനകളിലും, അലക്കാരപെട്ടാജ്ഞലുഞ്ചിലും, ആശയപുസ്തി
യിലും മറ്റൊന്നും നാഥാജീവനം പ്രാചീനചന്ത്രകൾ അംഗ്രീജിക്കു
ഡായ കാവുഞ്ചാംബാശനാം. മുഖഭാഗം സുചിപ്പിക്കുകമാത്രം
ചെയ്യുകൊണ്ട്, ചാനുകളിലേയും, ഉണ്ണാവിലീസന്നേശത്തി
ഡെയും, ചാന്ദ്രാത്മവത്തിലേയും നീതിയേക്കണിച്ചു് ഉപ
പാലിക്കുവാനാശാം ഇന്നി ഭാവിക്കൊന്തു്. അതിന്നർ അം
ഡാണ്ഡാള്ലാം ഷണ്മായി വിജേച്ചുഭാഹരിക്കുവാൻ ഇം

പ്രാഞ്ചിയ പ്രഖ്യാതനിൽ നൃസാധ്യമാണെന്ന പറയേ
ണ്ടതില്ലോ. എങ്കിലും അതുകൂടു കരണ്ണതാനു ചൂണ്ടി
കാണിക്കബാൻ ഉത്സാഹിക്കാം.

പന്ത്രക്കളുടെ ഭാഷയിൽ സംസ്കാരപ്രസക്തി കരു
ണ്ടിക്കുണ്ടെന്നും, എങ്കിലും വാച്ചി ശാഖയാൽ വളരെ കു
ണ്ടാനുംകരമായിരിക്കുന്നവും, സംസ്കാരപ്രസക്തിയാ
ലാണ് അതുകൂടി അതു നടപ്പാകാത്തതു് എന്നും സം
ഗതികൾ നിർവ്വിവാദമാണ്. എന്നാൽ സംസ്കാരപദ്ധതി
യോഗബാഹ്യം വലിയ കോയിന്തന്മാരാണ് തിരുമനസ്സി
ലെ തുടികളിലില്ലോ? അഭ്യോഗത്തിന്റെ നിതി, ഗല്ലവും
പാളവും, ചന്ദ്രശിൽഡിയുടെ ഒരു തുടച്ചു് മാതൃമണ്ഡലോ? അഭ്യോ
ഗത്തിന്റെ തുടികൾക്കു പിന്നെ എങ്ങനെ ഇതു ഭ്രഹ്മിപ്പു
ചാരം കിട്ടി. ഇതിനുള്ള ഒരു കാരണം പാഞ്ചാം ശാഖക്കു
ത്തിന്റെ നിലയായിരിക്കാം. ഏറ്റവും പുംക്രാന്തിക്കു; അതിന്
നേരുറവി നമുക്കിവിടെ രക്ഷിക്കണം. “മരത്തലാ”യൊരു
കുടി തലകളുക്കത്തക്കവണ്ണം ചന്ദ്രശിൽഡിയിലെത്തുണ്ടെന്ന
നമുക്കു പത്രാലോവിക്കാം.

ചന്ദ്രഭാഷയിൽനിന്നു് നമുക്കു് ലഭ്യമാക്കാ രസം മി
ക്കവാറും ഒരു സുവകരമായ ആത്മാനുമാണെന്നാണ് ദേഹ
നന്നാതു്. അപൂർവ്വിക്കപ്പെട്ടെല്ലാം സുവകരങ്ങളുായ
പ്രക്രിയാഘാതരം പിന്നെയും പിന്നെയും നിന്മ രസില്ലോ സി
നം. ഇതു വലവിധിയിലുമാകാം. വച്ചു മലയാളത്തിൽ
എൻക്രോ ടീംമായ ഫോനാ അധികാരം വീംഗ്രേഷനാ
ങ്ങൾ കഴിത്തു് ചെത്തുന്നു് ഒരു സംസ്കാരവിശേഷം സം
സ്കൃതവിഭക്തുന്തരത്തോടുകൂടി വരുംവാർ ഇതു സുവം സി
ലിക്കുമെന്നുള്ള തിന്നു് താഴെപ്പറയുന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ
നോക്കു:—

- എ. കണ്ണിക്കാൻകുറ്റൻ കാലിന്ത്രത്തടവിന മടവാക്കായിക്കാം
(ഇണ്ണനീലി)
- ട. തണ്ടിന്നണ്ണിക്കയിൽ എട്ടിവന്ന തത്തരണായപ്പതക്കാണണ്ണുമാം
(ചാള്രാസവം)

ഈ ലക്ഷ്യണം വിശ്വഷിച്ച് സീതാവണ്ണനയിൽ ആ
ത്രക്ഷമാകുന്നു:—

“പരിമൂലമശപദ്ധിനിഞ്ഞു കൊള്ളും
തിരക്കിന കൂത്തുഭാരഭോജനിയും
സുരനിഗമരഹസ്യമാത്രമായി-
തമിന്തമിഴിനേക നിഃഖിച്ചുംബാലോല്യാം;
മട്ടമലപർശരമേഡ ചേത്തു ദോശേണ-
ഡുനനീഡിയും മണി.ക്രണ്യബ്ലാഡിരാമാം
ആക്രമണ വിലസുന ഓചാരിവായുമും-
ഡുനയിൽ വന്നിളക്കാളിക്കുട്ടാരാസാം;
ഐനകലാസുകാണ്ണി ഭൂമാ ഏനിന-
ഈനംഭാളിത്താ നാരാമമാലാം
മണിരയകടപാശഭാലിഞ്ഞഷാ-
ഗ്രാതഭാഗമിതമംള്ളബാഹ്യവല്ലീം;
മരതകലതികാലിനാമധുമാഡാ-
ണ്ണതളിന ഒക്കമൂളാമവസ്ഥപിശിധാം
പാരിംഗിതമുള്ളാംഡ്രൂച്ചത്തിനാളിൽ
പ്രസ്ത്രിതനിതാവമങ്ങനാറേരകാനാസാം;
പ്രജനിവിതമാവിന്റുപുരാംഞ്ചിപത്താ-
മനപമകാന്തിരാചിപരിതാന്തിം
ജനനയനസ്യാം ത്രാംനാരാഹ-
ക്ഷണനന്ത്രഭുദ്ധാനിം ദദർ സീതാം.

(ഉത്തരാമായണം സപ്രാഡോഗണം ദ്രോ. 59—63)

വിശ്വഷണം തരന്ന വേണമെന്നാണീല്ല, നല്ല മലയാ
ഉപദണ്ഡം കുറെ ഉപയോഗിച്ചു കഴിത്തു് ഉടനെ സംസ്കൃ
തപദ്ധനാം സംസ്കൃതചിലക്കതിരെയാട്ടുട്ടിം ഉപയോഗിച്ചു
ഡം മുള്ള ഭംഗി കിട്ടുന്നതാണോ:—

“മിന്നം പൊരുവാലു കുറേ മണിയണ്ണലുക്കിൽ മേരി റെ കണ്ണകാദേശ
പിന്നിൽ ചിന്നിങ്ങവിഞ്ഞാനിച്ചിക്കാ, മഹാബാധയും മരഗാസം
കനിപ്പായം കത്തക്കത്താൻഡാസി കചയുഗംഗമമപ്പണ്ടിക്കാവെ-
ഞങ്ങന തോന്തിട്ടുമാത്ര സത്തമെഞ്ചിനു കണ്ണവനിതിലോക്കും”

(ഭാ. രേന, ച)

“ ஹதிலுடயிகும் ஸூதி ளாவும் து ” என்பு ளங்கி யுத்து
மலர்யாலுப்பக்ஞைத் தெரியும் து, அரியாதெ சை நான்புத்
பக்மோ, ஸாங்புத் பக்ஞைத் தெரியும் து மலர்யாலுப்பக்
மோ வெறுவாலான் ”.

“കണ്ണിലുംനീരും വമ്പുനിത്രപടലിം പഴങ്ങതിലെഴുട്ടററയു്-
കണ്ണം പോന്ന വിള്ളൽത്തേരമാണ്യുന്നരം തി യാമാഗമേ
തന്ത്രാർഥവാണന്നെങ്കു എന്ന! വിഹിവക്കുള്ളുന്ന കേരളത്തിലെ
കണ്ണാളയപ്പനി ശ്രദ്ധാലുക്കുമലതാകുള്ളംരാജ്യവലിം.”

(ഡോ. റെഹൻ, ച)

“‘வெம்கண்ணால் மாமலப்பூள் வாக்சரதனிலேவண்டுறைக்கான என்ற துகூலாயகஞ் கிலப்புறிக்கலூக்கிடக்கூள்ள நூட்செலி தூயங்கும் அக்குறுமாஸபாத்ரமாயைதூதித் திட்ட கித்தாகூரை தோனிக் குணங்களை வழங்குமென்றாலும் கத்திரியிக்கு முன்பிலக்காகூலி என்று”.

(ഭാരതം—കിരാതം)

விஶேஷம் ஸஂஸ்தவு விஶேஷம் மலயாளருமா எனகிற்குடி விலப்பூர்ம் ஸஂஸ்தவிதியில் லிங்஗ப் பூ நவிகெதிலைப்பாட்டுத்தம் கர்ணமானாகும். விலப்பூர்ம் கண் மலயாளரிதியிலும் மர்ரது ஸஂஸ்தவிதியிலும் அற்க வேண்டும். விலப்பூர்ம் ஸஂஸ்தவிதியில் மலயாளர்திலும் விஶேஷமாவிஶேஷமாக விகெதிப்புறு உம் சேர்க்கன.

“അന്തരിക്കു പ്രയസിം” (രേഖ. ۷.)

விவரிய! கரளீய கிமூறு விபத்திக் (பா. வ.)

കണ്ണൂർ വഞ്ചിപ്പാട്ടിരുളകയരന്നവസ്ഥയെന്നീരുമായി തിരുത്താൻ

അതിനും ചാൽക്കും പരബ്രഹ്മ വാമാതിനു മെയ്‌പാതിയേരു.

മണിം മാറ്റാൻകരനെയരതനകാവിപാദാക്കിയോനന-
ക്കണ്ണ പോവാൻ താഴുവീട് നി കണ്ണിയുള്ളതുവിരാനേ”

(ഉള്ളുന്നിലി)

പാതിപ്രത്യാജ്ഞപ്രഭാഗിഷ്ഠ, വിലഹുണനിധികം, ദനാമുഖലിംഗം-
ജ്ഞാ, തൃശ്യാഭാഗവിന്റുന്നുനാരവിനമജല്ലുവല്ലിയ്ക്കാണ്ണേ.
ചുത്താർഖാബാണലിലാമുത്തരസലപഹരികം, സൗഖ്യാക്ഷിക്ക നേരേ
സിതയ്ക്കുംതൊരുപോന്നവനിക്കുണബീജം തദാ പ്രാഥരാസിൽ”

(ഉത്തരാരാമാധ്യാനചവസ്തു)

ഈഎം— “ആത്രം ഒരു അംഗം മേച്ചാഭ്യുദായിലാസ്പദയാ
ധിക്ക, ലീതവിതരണകൾക്കും കുമാരിക്കാണ്ണിയും, വനി
മന്ദിരപ്പോന്നിനാല്ലോ. രികലക്കാനനവഹനിംജ്വാലയ്ക്കും, ബുദ്ധനയനനാ
യുംപുലമൊരു തുരാധിരമാണിനിയും നഷ്ടി.....”

(നാരാധാരിയം)

നില്ലജ്ഞം ചെന്ന സംശ്രാ മുരഹാനോടുണ്ടായില്ലിപ്പേരേയം

(ശാരാരിചരിതം)

ഈതമം മേരുന്ന കാലബന്ധാത്മിനമവനികാനതനാതക്കണ്ണംരെന്തു
എത്തൻപുകാവിലുള്ളപരിമളല്ലിൽ എന്ത പോവാൻ തുനിനെന്തു.

(ഡാ. നൈ. ചട്ട)

പിന്നു പാദാവസാനംവരെ മലയാളപദങ്ങൾ പ്ര
യോഗിച്ചു ചെതേന്തു ഒരു അപൂർത്തിക്കുതിമായ സംസ്കര
പദം തുട്ടിളിക്കുന്നതു, പ്രാസപദങ്ങളെല്ലാം മലയാളത്താ
ക്കുന്നതും മരിം ചന്ദ്രനിൽക്കുന്നതു ചില കുറഞ്ഞാണും.

“തട്ടിക്കേടം പ്രമ്മപടലിം ചെന്നിട്ടും, വലഞ്ഞം

ഒവക്കിക്കിറിതെത്തെതാരം നൂറ്റിനിന്നും ഒപ്പുവരജ്ഞം”

“ഉച്ചയ്ക്കും പുഷ്ടിയിലും വാക്കിംണക്കരാക്കുംകും തന്ത്ര ചുറ്റം
മെച്ചു, ചേരു, കിടക്കു, വിലാസമൊരു ഏഴി, നിംഫലം കുംഞ്ഞായാക
പച്ചപുംപുകുരുനിന്തിനാട പുംബ സ്വന്തന്നുകാണ്ണിം ധനിച്ചി-
ദിംച്ചാപ്പുകുടായ എപ്പുരുധിപച്ചുകൾമടവാർ നിൽ ക്രാഡാനുംതോന്നം.”

(ഡാ. വ. ച.)

എററവും അവണ്ണനുവരുച്ചു പദങ്ങൾ, പഴക്കംരേതോ

நிக்கனாதுகொள்கு பூதேகுபவலண்ணாலே பாண்டி (உங்கவள்ளிலாவு, நினால், வெளிச்சொடி, முருவற், அஷ் கபோசியூ, மளமுலாவு, புகரமிகங், கருநாண்டு, உழ், வாதித்தமாட) முதலாயவயும் மரங்கிதியிலெழுது நாவதை உபகரணங்களோ. என்னால் ஹதுக்கிளகீ ஜூங் பூரமே ஸபரவெல்ப்ரங்கெர்ணாலே ஞாவள் ஸுவவும் அவர் ஶரியாயிய யரிசுதென. ஸீலிங்கத்திய புமமா விகேஷி அவர் ஸஂஸ்தாதிதியில் தீங்ஸபரவெதாந்து கிழே உபயோகிகை பதிருதூ.

“கலயனி கால மாலா துலயனி ரதி அதா

மதயனி ரதை நாலா நமயாங்கி ஆவாங்குணம்”

[கெள. சு]

“வக்ஷாங்கை ஸ்ரீதகலவநவூருக்லா தங் வாவனம்

யக்ஷி காவித் புகநந்துரண்டிக்கர கேரங் நினாய்

கக்ஷா சாலத்துதிதித்தமதெனாலாவிக்கி கஷ்சிளாலை

ரக்ஷாராஜாங்கித்த ஸாவா லக்ஷ்மீ ராக்ஷஸிவ”

[இழங்கிலி]

ஸீலிங்கத்தின்ற படிதிய எஸ்பாண்டூங் ஸஂஸ்து தரிதியிலாலிரிக்கங். தநந்துதிடதெத்தூங் ஸஷ்மியும் ஸஂஸ்தத்தித் தெனாயாளோ. ஹண்ணெயைஜூங் அவர் விசார்வுந்து செய்திரிக்கனாது, தீங்ஸ.ப.ரதைய கவி தைய ஸஂஸ்ததெதாந்தூங்குத்துங் ஞாவள்ஸுவம் குடுவான் ஒது உடுஶதெதாலாயிரிசெனா.

மேற்பாளத ஢ங்கிக்கு மிக்கு அதோல்புவ ஜ்ஞாயித்தின்ற தாடே உல்லிக்கனா டேராகண்ணால் தெழியுநாவயாளோ.

“கஷேங்கீங் கஶ்காதிக்கங் மளிங்வநமதெநாவாவிளி ராஜலக்ஷ்மி - கஷாங்கேங்கங் கலங்குத்திலவாநுமதிபூலமாக்கிறாரா

நோயாங்கொள்கு பூத்தூ ரஜங்காங்குத்தித்தாந்துவாகவா ப-

ஞானாயிய போலங்குலப்பு ஒது புதி சிது ராஜயாங்கி ராஜங்கா”

“പ്രഭാകാരാഖ്യാപൂജയന്നവിബാലംകൃതാ ഭാഗിക്കണ്ണോ—
ഞാംഗാഖ്യാപൂജയാട്ടത്തെമ്മിടിന കുന്നമുംനിസാഡാലഭിരാമാ
എക്കാഴ്ചാ ദാനാദമ്പ്രാഞ്ചളിൽ നിഃതയാനാഭമായ് മാരകേളി—
രാഗാഖ്ലാലം കളിക്കം മധ്യാസ്ഥദാഡാം വിദ്വനെമംബാനാ”.

“മല്ലാർച്ചുക്കാവിലന്മാം ഭൂമിലാവാനേരുഡുയലാടിക്കളിക്കം
മല്ലാക്കണിംഗാം മംഗലഭവിതന്മുല്ലിതന്സംഗ്രിതംഗംഗീമംഗാജഞ്ചാ
ഉല്ലാസംസ്കാരം പൊന്നിന്നുകൊടിമരച്ചുകളിൽ കാറലപ്പുണ്ണുണ്ണാളി
മെഡ്യോ മെഡ്യോ മുക്ക്ലു കനകമയപതാകാവലീലാളനീയാ”.

ഗബ്രാത്മംഗികൾ കാണിക്കുവാൻ ഉല്പരണം തുട
അങ്ഗിയാൽ അവസാനിക്കയില്ല. ഗബ്രാഡളിലും ഇതുകൾ ധാ
രാളം തന്നെ. “സപ്രീയസമുല്ലി ഇവിടെയാണോ” എന്ന
സഹായമാർ വിളിച്ചുപറയുന്നതു് ഈ ചന്ദ്രക്ക്ഷൈപ്പ്
ററിയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ മതിയല്ലോ.

“അസ്തുഗിലിംഗരമസ്തുകസീമനി ഭാസ്യംഗരവാൻ മരയുണ്ണോ
സതവതി സവിതരി മുഹ്യകളിൽനിന്നന്തിമിരകൾിംഗരരിക്കുന്നോ
ഒക്കു വിലിക്കു ച ഭാസ്യരമായ തരക്കുഗണങ്ങൾ തിമക്കുന്നോ
കാട്ടിന്നന്തും കാട്ടാളാവലി ആട്ടംകുടിച്ചെല്ലുന്നോ
മല്ലിവല്ലിഡ്ദുംവലിരിഡ മെഡ്യോ മെഡ്യോ വിരിയുന്നോ
പക്ഷികൾ പുക്കാവലിയിലടങ്കിയി സാങ്കീര്യങ്ങളിലുണ്ടോ
യാമുകപട്ടഡികൾ കാമിനിമാന്തരം കോമളംപലകളിലണ്ണുന്നോ
ഞ്ഞാംസ്ഥനാം തതി കാട്ടിന്നന്തുവിൽച്ചുട്ടംകുടിപ്പുംചുനാം
മെലുക്കാർ പീലികൾ ചാലെവിരിച്ചുംന്ത്രവുമാടിയടക്കുന്നോ
ഞെട്ടുഞ്ഞെടുക്കുടനടനടവികർത്തോടം ഏടടികൾ കുട്ടതരമലുംനോ

... ...
കാനനനിക്കേര വിരിവിന്തവി വരേ ദീനത്തുണ്ട് നടന്നുംശനം
സപ്പുംനുലാൻ ഒപ്പുംഭരാനഞ്ചാം കണ്ണാളു വിരച്ചു
ഗമനനിരാശാ കൂദചന ഭേദം നിഷ്പാശങ്ങാ മഹിതാ ഫോഷ്യാ”

എന്നിങ്ങനെ മധുരമയമായ ഗബ്രം അവസാനിക്കുന്നോങ്കേ
ജ്ഞം, നല്ല പതിനെത്ത മട്ടിൽ തെ ഭേദാകം വരുന്നതു് എ
അ സുവകരമായിരിക്കുന്നു!

“കാതച്ചം പേര്ത്തു കോധിന്തിലവിലവചക്രഹരവല്ലിന്റുണ്ടുക്കാണരക്ഷാ-
ചാതച്ചം കെകവളത്തില്ലുകലാദ്യമി നിന്ദാമിനിന്ദാപ്പുണ്ടു
വൈയുന്നുവേർഭായി വിശദിപ്പി സൗഖ്യമാപൂരാവിളുഷ്യാരാ-
മാധ്യമം പോക്കയൻ ഫോമിഷ് പുനരീതിയാക്കയു പീഡിഷ്യാരാ”.

അതുപോലെതന്നെ,

“തന്മീൻ കാലേ ബംഘാഡാഹം മഡ്യുസഗനമിനായുണ്ടുക്കാം മധ്യാ
ഹാക്കേ പുരതാദിനകരഹിരതരാപ്പറിതതമുള്ളതാവരക്കാഞ്ഞാലു വിയനി
വിശാല * * * * * ഏഴും ഒക്കും കുടനരിനിരയും മാട്ടം തണ്ണലും കാട്ടം
പടലു, ദുപ്പരമഴിം ചില സപ്പുംവളങ്ങളും മയിലും പാട്ടം കയിലും ഭക്കം
വഴിയും കൊട്ടം പുഴയും പുക്കാറുങ്ങളിലപ്പോരും ചെന്നക്കാരധാരാം മു
ഞ്ഞുക്കുണ്ടുമാഡിയൊരു വെയിലും ശാപരിശോരം മുയലും കാലും
ജീവിയും മണം വണ്ണും നാന്തരിപ്പി നിരഞ്ഞാ പുഴയും കുഴുവും വഴിയും കൂടി
യും പേര്ത്തുവിശ്വാം ഭാസമി തവിസ്തൃപ്പിശാഖാപരാമിനിന്ത്യാനം കാണാൻ
ശ്വാശയികാം ചൂക്കലുംചുതാ മഞ്ഞിതിശാഖാ വ്യപാതിശാഖാ എദിക്കു
രോക്കാ വിലലുംചെപ്പും”.

എന്ന കഴിഞ്ഞയുടനെ,

“കുന്താംര റാതഃ മാം ബാധ്യവിച്ചുലഭംരാസിസ്യഃാദ്രാതിശ്വാശര
കാന്താ! ഓ! പേര്ത്തുവിട്ടും സാപദി ഭോഗന്തുവായി മുന്നാശ്വേ?
താന്താനാശന്തുവര്ക്കാ നിജഹനമാവിശ്വാ ശാന്തിശ്വാച്ച
താന്താനമെന്നപ്പുറിപ്പാന്തിശ്വാഞ്ചാപാമിക്കു ചുണ്ടു നി പുഞ്ചുരാഡേ!”

എന്നുള്ള ദ്രോകം വരുംപോറി അതിഗഹനമായ ഗഹന
ത്തിൽ എക്കാക്കിനിയായ ഭദ്രാതിയുടെ സ്ഥിതി എത്ര
തെളിവായി നമ്മുടെ മുഹിൽ പ്രത്യക്ഷഭാക്കന്നണ്ടു്! അം
തിനടക്കതന്നെ “ദിക്ഷ വലഭരം മാദ്ധ്യമീനാ ശാംഭവലര
ശാം ദ്രാജീപാജീത്രിക്കുളി കാളീടുന്നു ഒക്കംക്കണ്ണും”
എന്നുള്ള ബാധ്യം നിൽക്കുന്നവാഴീക്കം “നാമേ! നി വേ
ദിക്ഷാരത വരികവരിക നിൻ ഭദ്രാം നിക്കി” എന്ന ച
തിഞ്ഞത പല്ലുമായി. ചുങ്കക്കിപ്പുറഞ്ഞതായ ഇതു കാവുരസം
തിക്കണ്ണ ഗമ്മണ്ണം. വേരെ സംഹിതുംശാവയിൽ അധി
കചുണ്ണനു തോന്നന്നീല്ല.

മേൽപ്പറ്റാവിഷ്ണവുടെ വന്നുക്കൈല്ലോ “മല്ലുമല
യാളകാല” തനിൽ ഉണ്ടായവയാണെന്ന് ഇവിടെ അഭി
പ്രായർമില്ലേക്കിലും, അവയുടെ കാലനില്ലെന്നും അസാല്ലു
മാകയാൽ ചന്ദ്രപ്രസ്മാനത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി വി
വരിക്കന്നതോടുകൂടി അവയേപ്പറ്റിയാണ് പറഞ്ഞ എന്ന
മാത്രമേയുള്ളൂ.

* * * *

• എക്കുംശം ഇൽ കാലപ്പട്ടം തിലഭാഗിട്ടുള്ളതും, ഭാഷ
കിലും വിഷയപ്പെടുത്തിപാദനിതിയിലും പ്രാചീനവന്നുകൈ
ഒളം സാമ്രാജ്യവാദിക്കന്നതുമായ ഒരു ഉൽക്കുസ്ഥമണിപ്പു
വാളുകാരുമാണ് “ചങ്ഗ്രാത്സവം.” കൈരളിയുടെ ചു
ഡാരനാമമന്ന പറയാവുന്ന ഇത് കൃതി അനുഭൂമായി പ്രകാ
ശിപ്പിച്ചുള്ള “കവനോദയ” പ്രവർത്തകന്മാരാണ്. ഇവർ
അതിന്റെ കത്തുത്തും തുണ്ടും രാമാനജനേഖത്തുള്ളിൽ
സമ്പ്രിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, അഞ്ചേരൻ ചെയ്യുവാൻ
അവർ പ്രീയന്ന സ്നായം വളരെ തുള്ളുമായിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു.
ആമാരംഭത്തിലുള്ള കവിന്മിവഹന്താംസയിൽ എഴുന്ന
ചുണ്ണൻ പേര് കാണുന്നില്ലോ വെച്ച് അതു അഭ്യേഷ
ത്തിന്റെ കൃതിയായിരിക്കുന്നമെന്നമിക്കനും കരു
സാഹസമല്ലോ? ഓന്നാമത്രും, കൈരളിയിലെ കവിക്കൈ മുഴു
വൻ പേര് ചാരണ്ണരു സ്നേഹിപ്പാണ് “ചങ്ഗ്രാത്സവ” കത്താ
വും ശിശിക്കില്ലോ സ്നേഹിമാണ്. പിന്നെ ചങ്ഗ്രാത്സവ
കവി ഒരു ആരുള്ളുവാദിനാനായി ഒന്നരവുന്ന വെള്ളക്ക.
എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷം ഒരു “ചക്രാലനായര്” സ്നേഹിക്കാത്ത
ത്തിലാത്തതമുണ്ടാക്കുന്നോ? ഇതിനും പുറമെ, എഴുന്നെല്ലും ഇ
ന്നാണോ ചങ്ഗ്രാത്സവമണായതുനുംവരുത്താലോ? പിന്നെ
എഴുന്നെല്ലും പേര് അതിലെങ്ങെന്ന കാണിം?

• മേൽപ്പറ്റും ടുതിരിയാണ് “ചങ്ഗ്രാത്സവകത്താ

வெள் வேரெனையாக மத்துள்ளு. பகை, ஹதினாஜி யு கதிகரி விஶேஷமாயி அதும் உருள்ளுக்களிடிலூ. கவி தயூட நிதியும் விஷயங்பட்டாவதும் எனாக்கேணுமால் நா ராயனியவும் பார்க்குப்பொன்றும் மீது அதுதான் சுற்றுத்துவமுறையிலே விழப்பிலூால் வழிர பூர்ணம் தோன்றுள்ளது.

ஹவர் ரஷ்டபேதமலூகிற பின்ன சுற்றுத்துவ கர்த்தாவாராயிரிக்காமெனான் ஹனி.எனாக்கேண்டது.

சுற்றுத்துவத்திலே கமாரங்கா “ஹிரிலபூஜ்ஞி நாடு” என்னும் ஒரு காலம் போக்காக்காள்ளுக்கிடின். ஹது ஒரு விவேகாந்தாராயி நினை நாலோ அங்கேயும் நாடிக குரைவத்தைப்படித்தாராயி ஸ்மிதிசெனுன் கை பூசேஷமானது. ‘ஹிரிலபூஜ்ஞி பூத்து’ ஹபூஷத்தைக்காலியிகங் விஸ்தமாயித்துக்கிரிக்கால். அவி ட “பூக்கன் நாடு” என்னாக ஓரேஷன்டாயித்துக்காது யிருப்புத்துவத்திற் பரியான்டு. ஹது ஹபூஷத்தை “போன்னம்” ராமமாஸைகிற ஹிரிலபூஜ்ஞி ஸாமா நூல் வலிய கை பூசேஷமாத்துக்காயித்துக்கிரிக்கால். “புத்துர்” என்னும் பேராய கை ஓரால் ஹிரிலபூஜ்ஞி கிற ஹபூஷமான்டு. நாயிக்குடை நூற்காமல் ப.பகை அதினோடு ஸம்பொன்யமுடித்து தாயிரிக்கால்.

நாதிலப்பாதகாரா ஹிரிலபூஜ்ஞி நாடை-

நாவாகிந்தினபொன்னின்களுள்ளிகாலே விளை

கலிமலபரிவரிகால் ராமராஜுவதாலே

நாவமவிடமகைங் நிதிமநேதை வந்தி.

நாதிலப்பாதகாரா ஹிரிலபூஜ்ஞி நாடை-

நாதிலூரிதமதிருவாலாதி ஒரை விளைபா

நாஸிதான் ததிபூஸ்ரூபாந்திலப்பத்துறை பூநூ -

நாதிலப்பத்தி புதுதுவாநோத்துநாமாலு.

வடக்காமகேஷ்வரத்திலிருந்து பூலோத்துறையை
நாம் கம்மாரங்கூபையிலிருந்து கேரிக்காமாயினாலே. சூ
ஞ்சானவை நடவடிக்கைகளிலிருந்து அதேவே சுயா
கெ அவசியாகத்தில் ஒரு கூடுபகுமாய. இது கூவல்பகு
நாய்க்கூடுக் கூடு உரைஷா நக்கான் பற்றுவதுமாயி ஏன்
பரவுத்திட்டங்கள்.

கவியில் கூச்சன கிண வெஸ்திதி
விசூமோஸிஸிதாயத்துக்கூரு:
ஏதைகைலகாமபூதிழெயுருறு -
ஸூங்குவபகிளை புகாவநமாண
ஶாத்கள்ப் பூவுவுபரவிமங்காங்கு
விஸ்தாரங்கூரு நகாச் பூநாம்.

* * * * *

(வ. சாலை முட்டு-ங)

இந் பிரிவில்பூத்தினாடு “களைக்கொத்துக்குமாபு
வ” என்ற அயினத்திலுயித்துவெனாளோ கவி பராவு
நாலு.

கிழில்லாமநாலிது பிரிவில்பூத்து
த்தினாடு பாலை தீவி ராமாங்கு
அதின் காலை புகாவின காங்கு-
நகாத்துக்குமாபுலநாரையுதாகி

(வ. சாலை-முரு-ங)

“களைக்கொத்” என்ற நமாக்கூர் பூளக் பூந்து
லூஞ்சைநை நாடுவாளினா “மக்களும் பிரிவினாலூர்”
நாடுநான்றுத்துதெனு. “மக்களும்” ராஜக்கிளிங்கூர் ஹப்பார்
க்காங்கூரத்தால் காஜிலூ, சாங்குராவாக்குமாரங்கூபை
ஷும் மாரு ஏத காலங்கு அவசியை கிழில்லால் அங்கிதி
கொமென்று கிருதக்கவீயோ அவக்கி ஹங்கு. அதினாக

முரு *

അതു 'മടപ്പാട'അംഗീണം. നാലടം ഭാഗത്തിൽ മറ മുതൽ
മര വരെയുള്ള. അതു ദ്രോകങ്ങളിൽക്കൊണ്ട് 'കണ്ണംകാ
ത'ന്റെ വസ്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു് വായിക്കുന്നോരു ചുറ്റുംതു
വകത്താവു് അഞ്ചുമുതൽഒന്നിന്നു് ഒരു മിത്രംമാ ആളുതി
നോ ആയിരുന്നുവെന്ന തോന്നം.

അംമ മണാനയനാഭിമതം വഹന്ന്

* * * *

അംഗിരയിരമ്പുളിമാരൈം കോവിവാദ്യേ—
ഓഡിക്കിന എവേളിം കുവയിത്തു കഴരുന്ന
തുരുന്നുവന്നുവേണ്ടിനും എന്നു—
ശ്രാവിളംരമമ കാജുക്കാതത്താനാവിവരം.

(എ—ഡാഡം, മര.—മര.)

ഖുതിൽ മർ—ാം ദ്രോകം “ബെന്നഷയചന്ത”വിലെ നൂരാ
ജുഭാരവസ്ത്രനുന്നെയെ അംഗസ്ത്രിപ്പിക്കുന്ന.

(മ) മുഹൂരം മുഹൂരം തമാ | (മ) പുതമ്പിച്ചാക്കു ലാവില്ലുസ്ഥിതി
ജുഡിപ്പിണാം മേഘപ്ര കേവലം.

(വ) കടിലതാ ക്രക്കാതളിമാവി | (വ) ഏരിക്കാരക്കളിലെഞ്ചികെ
വയുനാം പരമാത്മ കടിലത എന്ന
വ ധരായാം

(ഈ) കർന്താ ച ക്ഷച പരിശാഖത | (ഈ) കർന്തയും പുനരാസാമി
ജനപദാശ്വ യാളുതിഷ്ഠ സൃഷ്ട, ; തവിയ തക്കലയിണായിപ്പോൾ
ജനിലെഞ്ചും.

(ച—എ—മർ)

(ഈ, ബന, ച)

കവിയുടെ ജനങ്ങൾക്കു ഒരിക്കുകാഡ്യം (അണിയ
നുർ) ആയിരിക്കുന്നുമെന്ന വിചാരിപ്പാൻ താഴേക്കുള്ളതു
നു വന്നും ദ്രോകമാണ് ഒരു ലക്ഷ്യമുള്ളതു്.

க்கிரமவிடபிலைவாலுங்கினி ஸக்மலுங்கு
ஸுத்திகாக் கிழுரைமாகபி பூனையன்றி
காவயிதங்குலு காங்கிரங் கல்வணி
க்கிரை காசிகமாலீமலிராவாஸினி கா

(ம-ங்காய் 7)

என தீஷ்டனை: ஸங்கூதத்திற் காதிசிப்பாகங் ரஸி
கூஶிளேம்ளையுனாய் கை நங்கு பியல்லாதெ மராகமலு
வழேருடையுத்தின்ற கத்தாவெநாத்திற் ரஷ்வக்குந
ளாகாந் தாஷிலூ. ஹக்குமஞ்சின்ற காலத்து காஷாக
விதவைப்புரி விப்பாகங்க் வாய் வெறுமாகமொன்.
உங்காயிதங்கிலெங்கு வழேருடையுத்திற் ஸுவிப்பிச்சி
ந்தங்க்.

• ஸ்வயதி கிழு காஷாருபினி காந்தி மே

ஸழாஷாஷாய் நங்காவுருஷாவீங்ஸங்கா?

(ம-ங்காய்-பு)

ஏங்கவெந்து குவிக்கீ ஸபாத்துக்கெஸமஞ்சு கெஞ் குரவி
லூ. “துவி நிதைபநமங்கு பூதிங் நித்திசாங்” எு
ங் உடென்தை பாங்கங்கு. பூங்கங்கூரி, கங்காக
வி (‘துங்கு விஜுவு’கத்தாவாய் கங்காநாராந்தைநாகாயிரி
கெனா) ராஹு வகவி (ராஹு வப்பிசுாந்தியாயிரிக்கங்மா?)
எுநாவிசர வித்துடையு வகர்த்துவ. புத்துக்கங் புஷாஸி
க்கங்காதாகுக்காங்கா. கங்காக்கு ஒ வரெல்லாகங் ஸநகா
ங்கி ராஹு அநாவிரிசுாநா ஒதைநாங்கங்கு. “நாகங்
ஏந்து நாக்கு நாக்கு நாக்கு” எுநாம் “நாக்கு நாக்கு நாக்கு
நாக்கு” எுநா நூக்கங்காதாகி ஒந்து வித்தித்துத் தங்க
ஒய்க்குக்கங்கா பூங்கா தாங்கி வேஷ்கா பத்துக்கங்கு குந்தி
கோக்குக்கா: —

ம் எழுவி! ஸுாதனரில் வெஸ்பாக்மாராகமங்கள்
மழுரகவித்துவே ராஜ வாணத்வங்கள்:
கிழ்சுமத்துவிலோண் எவி! நின்ற துஞ்சங்கள்
கில்லுமினிய பஜுக்கங்களே தேங்குமதியூண்.

(ஒ—ம்)

ஏ. உசிதாஸவிசாரே சுாதனாவேவதானு—
கரனிஸலயைஸங்கூட்டுக்குமிச்சுப்புக்காலம்
ஈரமங்கிக்கா வங்கம்கைப்புவாரை
வெறு வாங்கவிங்கீ பூதைய சங்காரம் மே

(ம—ம்)

ஒ. ஶ்ரீகண்ண விதீஷா கவிஸார்த்தீகாரம்—
நாகங்மங்கலத்திகா புருஷா மாதந
ஶ்ரீமந்துக்காஷ்டிமயுாஸப்சரண
பாலேஷ்வரவாழ்மிச்சுதாநாவாந்திரமாநா

(ஏ—ஏ)

இதில் செவிலுந்த ழோக்கத்தில் “ஒக்கநாதலீமயுரஸப் பேரன்” என பாத்திரிக்கானதுகொள்ளு ‘ஞீஷுவிஜய’ குத்தாவினெந்தனையாயிரிக்கள்கீல் உடேஶித்திரிக்கண தெறநுமிக்கால். இது சைரமாராதாக்கட உடுண்ணாற்றி கூட்டுத் துக்காலியினாக்கானதையும் தீர்த்த ஸஂஶயமி ‘ஸஂக்ரிதநீதித்துட்’ என இங்குண ழோகம் ஒஷ்வ வாத்துக்கு இதேஷுமாளைநாளைப்போ வழுது யூா. பி எடு உடுண்ணாக்காலியினாக்கானதையும் தீர்த்த வேலாந்தி தூப்புமாதவ ஹஸ்த கைநாலூரை கவித்து “வேலாந்தி தூப்புமாதவ ஹஸ்த கைநாலூரை கவித்து” (ஷுஷ்டாரம், ழோகம் நூர்) என ஓயெகொள்ள ஸுவிஷ்டித்திரிக்கண தூர் சைரமாராதாக்கானதையும்.

இங்கென அஞ்சிப்பாடு குடி கோக்கேவூரி, உடு ஸ்யாற்றிக்கூட்டுக்கும் மரூர் ஸமகாலிகாலம், அரிய நூர் சேஷ்காரமாய் ஏது கூரைஞ்சுவரமானாள் மு

എറോസിലും കുറവാണ്. ഇതിലപ്പെട്ടതുമാനം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി തീർച്ചപരമായാൽ തരമില്ല. കോഴി ഫൊട്ടു സാമുതിരിപ്പാട്ടത്തെന്നും സഭ്യീലെ ഒരു ശാഖാക്കാമെന്നും, മുൻസിഖമാരായ പരിഞ്ഞു കുറിക്കു തീർച്ച ചെയ്യാകാൻ വിശ്രായമില്ലെന്നും, പക്ഷേ പയ്യുടെ പ്രഭേദമാരിലോരംതന്നെ ആകാമെന്നും മറ്റും ഉള്ളവി കൈയ്യും ചെയ്യാം.

ചെറോസിലും കുറാവും കേവലം നിസ്സാ മായ കൈയ്യും. ഒരു നായിക്ക് ചെറോസിലും കൊണ്ടാട്ടു നാതിനെ യണ്ണിക്കുകയാണ് കുറി വാസ്തവത്തിൽ ചെയ്യു റിക്കന്തും. ചെറോസിലും പുണ്ണ്ണച്ചട്ടു എന്നരാ ഡിപ്പാനജു ഒരു ആരോഹണശമാണ്. ഇതും ‘വൈഴളി വാ വൃട്ടക്’ എന്ന കുറയുടെ ഒരു പ്രകാരഭേദമായിരിക്കാമെന്നു തോന്നും. സോമബാരലുത്തതിനും ഇതിനും തമിൽ സപ്പിളം സാമുദ്രിക്കും. ചെറോസിലും കൊണ്ടാട്ടനാതിനും മാധാരമുത്തുക്കളിച്ചു കാവുത്തിലോരിട്ടും വിസ്തുരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

‘ചെറോസിലും ചെയ്യു മിലസിനിനും
ഹരോസിലും ചെയ്യു മാരിപതിനാം’

*
“എന്നതുടങ്ങിയുള്ള പരിഗാമം ദ്രോക്കും നോക്കും.
(ചു-ം ഓയം. ദ്രോ ന്നു — ഫസ്)

“അന്ധാരംഭിച്ച തന്നെ കുറി പറയുവാൻ ഏറ്റക്കു നാ കുമരെ സുവിഷ്ടിക്കുണ്ട്”

“അംഗ്രീകാരിണിക്കിരണാക്കിവും തുലുതഃ ശ്രൂപവാരണ-
ശക്കയു ഒക്കുട്ടകാന്തരാശംഖപാണും”

“എന്നിങ്ങനെന്നുണ്ട് കാവും തുടങ്ങുന്നതും. വന്നുതിരിയി ചുംതു യാമാസുചനവും പിന്നീടും വരുന്നുണ്ട്.”

மயுரத்தில்வாயாற்றுத்தோட்டூநூற்றும்-
உள்ளாலில்யாபூந்தாபூவான்விட்டு
நத்தியுக பாநினா; நாகி விசுநிகு எதா-
வபாசிலூவாய எல்லாந்தாவதகாங்கள்க்கால
(தீட்டிய)

ஒரே ரயியற்றும் கிளாரியும் குடி ‘மயுவியு’ அன்ன
வெட்டுக்காங்கிரிசுத்தூர் எதுவாதனாப்பாக்கத் தே பரி
மாலும் அவ்விடை பறஞ்சா. கிளாரியாகவது அதற்கு ஏது
தொ ஒரே யுஷ்ணத்தில்லாவாக்காங்காவதுதீர்த்தை
விளோட்டு ஒட்டு போகி அது யுஷ்ணம் கொள்கிவதவாகா
வழுவேண்டும்.

‘பாசுத்தமொசி பாங்காலிப்பு பாங்காநாமாஸ்
பக்கபாத்து ஜயிசூ செங் கொங்காவைபுவை’

ரயியற்கு நவசௌதாநாநாவிக்காயி அங்குவரமாக்கு
என போகிழேபுகி டாவித் பிரிவிலபூஷ்ணிகாட்டிக்கீற்று
உபரிமோக்கத்திற்கும். அாசிப்புராணர் காந்து மந்திலா
க்காந்து’.

‘அங்கு சிவது பூவஜுத்து பூஷ்ண பாரு
தூவாபிமலாக்கு செவிகிசுநிகுகாயை’

நா விரிவாக் கிளாரிக்கு “நீஷ செங் பரங்கு
தோட்டகுடி தாந் கால பாந்துதூ நாதாலுாஷவும் ரயிய
ற்கு தைக்கு பேரயங்கிக்க வழிப்புகொட்டுக்கொன. நூதா
என் பாங்காதுவாத்திலே ‘நூது என்’?

ஏநாக் பாங்காது பந்திக்கீற்று வெவரீஷ்ணம் கு
மாலு ஏதுகுதித்துப் புலிக்காது’. பூஷ்ண பாரு கவி
தூப்பாக்காபவங்கதைா; ஸங்கைதிலு கவியுடை பாட
வங் இது பார் வாள்க்காயிசுர்ர் காளாராது’. ஶஸ்தாங்கி
தீட்டு விஸ்வாஸ்தீ. முறை ஒராயு நா வாயித்துக்குமின்தொகை

അരുന്ദകർ പദ്മണാഭൻ താഴെ മനസ്സിൽ പതിനേരുകൾക്കും അതു അള്ളുമ്പും ഒരുപാടാം നിലയിൽ വരുമ്പോൾ അതിലെ ശബ്ദങ്ങൾ യഥാർത്ഥമായ ട്രഷ്ടുകൾ എന്ന് അഭ്യന്തരം പഠിച്ചുവരുന്നു. “മാലിനീ” വൃത്തമാണ് കവിക്കൾ കരി അധികം പിടിത്തമെന്ന ഭത്താന്നന്നും. ദന്തം അഭ്യന്തരം ഭാഗങ്ങൾ മുഴുവൻ വൃത്തത്തിലാണ്. രണ്ടാംഭാഗം മിക്കവാറും “വസന്തരിലക്” താഴും, മുന്ന് മുറ്റവാങ്ങയിലും, നാലു ത്രി തവിള്ളംബിതം മാലിനി, ഗ്രൂപ്പര, ശാഞ്ചലഹിന്തീയിതം, കുമാരജീവി, വസന്തരിലകം ദിതലാഡ പല വൃത്തങ്ങളിലും എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. സർവ്വ ആശയവും വൃത്ത വും തമിൽ നല്ല പൊതുതാ ഭത്താന്നന്നും. രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ ഗംഗാഭിന്നന്, ശിന്തുക്കുറിശാവിഭിന്നന് ദിതലായരായും, നാലാം ഭാഗത്തിലെ ഉത്സവപ്രേക്ഷകാശമനവിഭിന്നന് യും മറ്റും വായിട്ടുക്കണ്ണാവതനൊന്നാണ്. അഭ്യന്തരം ഭാഗ ത്രിലെ “ഉദയാസ്സമന്” ഭിന്നന് സഹൃദയമാരു സാധാ സ്രഷ്ടിലാഡിക്കും രസിപ്പുകാതിര്ക്കുന്നീലും

“അംഗരജലപിനിതേ നാഡാ നവാരികണ്ണക്”

എന്ന തുടങ്ങി, “കലശമിവ നവീനം രേഖിനീചാദ്രികായാഡി” എന്നവരെയുള്ള പതിമുന്നന്ന ദ്രോക്കങ്ങൾ എത്തര നൊ വായിച്ചും മതിവരാത്രവക്കാണ്. [രു—നുറ]

* * * *

ചന്ദ്രമിവരിപിം പദ്മദാനാദിക്കും
ശ്രമണിവായതുപാ വൈശ്വവി ദ്രീനമ്പാര
ജയതി കാവൽത്തുട്ടിച്ചീടിനാം ശുശ്രാഷിച്ചു
നവിലക്കുവന്നാജുംഡി യും വരുത്താടി

* * * *

അഞ്ചാജലാദ്ധാലുവാസസാഡാസ്താശി
തിനിരചികരണാജന്നാരം ദ്രൂഢിജാജ
നലിനുകളുമനാം ഓപാചിക്രാന്നാക്കും കാരാ-
നദ്ദുരാക്കത നാസ്യാ ദിതാരാനാസ്യപാശ്യം.

* * * *

വഴ്രോത്സവം കള്ളനാശക്തി കൂടിയാട്ടനാ അതിരു മായ എങ്കിൽ വിശിഷ്ടകാബുമാണെന്നും സഹ്യദിക്ഷപ്രാപ്തി എന്നും ഏകശ്രീ വായിച്ചാലും ഒല്ലാശിക്കാതിരിക്കുമെന്നും.

സമകാലീനമായ സാമുദായികസംഗതികൾ ഇതിൽ എത്രതേതാളം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് നിശ്ചിപ്പാം അഭ്യാസം. അതിൽ പറയുന്ന വീടുകളിടെ പേരുകൾ പല തും ഇന്നും നടപ്പിലിരിക്കുന്നവയാണ്. എന്നാൽ ഈന്ന തൊണ്ടുവീടുകൾക്കും അന്നുവീടുകൾക്കും അന്നുവീടുകൾക്കും നിശ്ചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“ഈവാംഗാഖുമിനിയം വിശിഷ്ടം

വിരാജിത സംസ്കരി ദക്ഷാഖം”

എന്നും ഏറ്റവും പറഞ്ഞുകാണുന്നണ്ട്. നായികയാ കുട്ടി,

കാല വിശാഖ ദാനികാജനാനാ

ജാതാ മാരാഖാകമശനാഭിംഗാ

നടുക്കിഭാനിം ജയഞ്ഞംവാലവ

വിരാജതേ മെറിനിവൈശ്വന്തിലാഃ”

എന്നിങ്ങനെ സവിയാൽ വർഗ്ഗിക്കപ്പെട്ടുനാവള്ളുമാണ്. പ്രാചീനകൂതിയായ ‘വൈശികതത്തും’, വൈശംഖികൂതിയ ‘അംബോച്ചദേശം’, ‘വഴ്രോത്സവം’ മുതലായവ വാസ്തവ അതിനു സാമുദായികജീവിതപ്പണിക്കുണ്ടാണെങ്കിൽ നബ്ധാട സമുദായവരിത്രാതിൽ അനാശാശ്വമായ ഒരു പ്രട്ടം കഴിത്തുപായലെല്ലാ എന്നവെച്ചു സമാധാനിപ്പാ സം വഴിയുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ക്രീസ്ത്യാദ്ധ്യം പതിനേംഓ ഒ തവഞ്ചിതിന്റെ അന്തിമാലുട്ടതിൽ സമൃദ്ധായവും സാമ്പി ത്രിവുമെത്രപോലെയിരുന്നേം കാതുകപരമായുള്ള എങ്കിൽ പതനം നമ്മുടെ പരിത്രാതിലും, ഉണ്ടാക്കാതും തു ആവുത്തു പ്പെട്ടവാനിപ്പിലെല്ലാ.

IV

யூதுகள் மரைாத உடுப்பானங்களை கடக்குவி அறஸ்டு
க்கு அடிக்காம். மே யைத்து வாடாய் டு ஒன் அதிலிருந்து
ஒன்றுக்காற்றும் ஏன்று தச் சு அடிக்காடுகளை. மேல் எா
ஜு ஸ்ரீ எல்லாவாலெத்தொன்ன கோழிகளும் ஒன்றுக்காறு
நிதிநீர் உத்திரத்தின்கீர்த்தியை காற்றுப்போலா
தீ பூவினையிடுகிறோம். அதிலூடு பிரீநீராய சை காலாம் மு
த்திக்கெத்தொன உத்திரகைலூஷ்குருப்போன்று வெவகு பாடு
கரி பாடியாகிவிடுகிறோம். ஹவயூக் “பூக்கூலிப்புாடு
க.ரெ” எடுக்காஸ் பாரதாஷ்வாயித்தொன்று. ஹவயூக்
காலப்போல் ஈ கோருப்போர் கைக்குறுதும் பின்வீடு உரிமைக்கு
நூ பூர்ணம் உத்திர நாட்சோந்து து அதுபூர்ணம் தொன. சில்
வடிவாளாகமக்கூலியினை ம் கூத்து வேற்கும் வி சுவாமி.
பெறுவாணி க்குரை விபூஷனம் ஹவயூக் கூலாலை
யினை. ஹவ “பூக்கூலிப்புாடு” கருக்க பூஷம், “கோரு
கூலிப்புாடு” எடுக்க சேர்வதை உரைவுத்துறை ஏதுக்கும்
வாழ்வர பள்ளத்துறைக்கெத்தொன உதிருத்திரை நூ பூஶா
யினை. பூர்ணம் கைக்கு ஓரு ஓரு சேர்வு கூலாலி
நீர் நால்வர்து சை வலிய விழுக்க கொட்டுத்துரிசுவேறு சு
ர்வு வெஷாக்கிக்கரையோன் கோலுகுப்புக்கொள்கிறோம். அங்கு
நூம் தாழும்புதிதீட்டு முறைமாண்பள்ளிக்கூடது கேட்கோ
நூம் சுதாந்திரமான் “கோருக்கூலி” எடுக்க வான்துவினை
து. கோருக்கூலிப்புாடுக்குத் தெய் வி சுவாமி ம் கூத்துவாடும் பூ
ராளாலையின்கினம் ஹவத்துவாஸநாது வீரன் நூர்ஜி தது மு
மக்கூலியினை. ஹவும் “பூக்கூலிப்புாடு” கூலிப்பும் வீரன் *

“കാർക്കളിപ്പാട്ടകളിലും” ആണ് മലയാളത്തിലെ ദ്വാര
കാവ്യങ്ങളിടെ അങ്ങനേയിൽ കാണപ്പെടുന്നത്. ഇനിയ
തന്ത പടിയാക്കുന്നുണ്ടോ സംസ്കൃതത്തിലെ ഒരു കാ
വ്യം അങ്ങനേതന്നു. അഭിനയിക്കപ്പെടുന്നതായി നമ്മുകൾ
കാണാറാക്കും. ഈ കാവ്യം ഗ്രാമാരോത്തമാപിതമായ
ഒക്കിരസം തുഴുന്നുണ്ടും ആശംവാഷ്ടപദിയല്ലാതെ മരുന്നാ
ണമല്ല. “അഷ്ടപദിയാട്ടം” കരക്കാലം ഇന്നുംരൈ റ
സിപ്പിച്ചതിന്നശേഷം “തൃഖ്യാട്ട്”തന്നിന് വഴികൊടുത്ത
പിന്നാറി. ഏതുവിധത്തിലായാലും ഇന്നുംരൈ എററ
വും രസപ്രഭാഷായി ഭവിച്ചുതു് ശ്രീതൃഖ്യാട്ടൻറെ ദീപകളാ
യിന്നും. ഇപ്പോൾ “തൃഖ്യാട്ടക്കളു്” ഉത്തരവുകൾക്കുന്നത് കൂ
സാമുത്തിരിരജാവിത്തിന്റെ സംരക്ഷണയ്ക്കുന്നതു് മുറ്റു്
കൊണ്ടിരിക്കുന്നും ഒരു ദിവസം കൊട്ടാരക്കരണത്തു്
രാം ആട്ടക്കാരെ തന്നെ ദിക്കിലെയ്യോന്നായതു് കൊച്ചക്ക
വാൻ അംഗീകാരാവായുംപ്പെട്ടുകയും, അംഗീകാരം, ഒരു
ംഗവേഹം വിഹാരിച്ചും എഴുന്നാ, “തൃഖ്യാട്ടത്തിന്റെ റ
സം ഗ്രഹിക്കുന്ന വിപ്പാന്താർ തെക്കെന്തിങ്കളിലി
ഞ്ഞു്”നു പറഞ്ഞു് ആട്ടക്കാരെ അക്കുച്ചുകൊട്ടക്കാതിരിക്ക
യുമണാക്കി. ഇതിനാൽ മുഖിഞ്ഞു് വാഗ്മീയും കൊ
ട്ടാരക്കരണനും തൃഖ്യാട്ടത്തിന് ബഹുമാനി ചെയ്യുന്നതു് എ
ട്ടു വണ്ണംപാലായി തിരിച്ചു്, അഷ്ടപദിയുടെ ഒട്ടിൽതന്നു.
ദേഹവും പദവുമായി ഓട്ടോമം. എട്ട് ആട്ടക്കമകർം നി
മ്മിച്ചു്. ഇവ കുറമുണ്ട് (മ) പുതുക്കാമേഡ്യു (ര) സിതാ
സപയംവരം (സ) പ്രാദ്യുന്നാട്ടിംബകം (ര) വരവായം (ഒ)
ബാലിവയം (നു) ദതാരണാരുല്ലം (ഒ) അസത്രബന്ധനം
(വ) യുഖം എനിവയാണ്—ഈതുയും പറഞ്ഞതുകൊ

അട്ട്, അരീംമണ്ണൻ കുപ്പം, തിരഞ്ഞാല ചിൽക്ക് കാണ്ണപ്പെട്ടവെ നം തിരയോട് ബന്ധമുണ്ടുള്ള താണാം തിരുന്നീല ഏന്നം മറ്റു മുള്ളു എത്രയുണ്ടാം വരും എന്നരേഖാക്കായി വിചാരിപ്പാനേയുള്ളൂചെവന്ന് റസ്സുമാന്നംബിഡി.

വാത്തീകിരാമാധാകമദയ അംഗകൾ ചെച്ചുതീടുക്കു തുണ്ട് “അരുട്ട്” അഞ്ചിൽ ഉല്ലം ചിലതുതാഴിച്ച് ദ്രോക്കണ്ണാലൈ ലൂം മനിപ്പുബാളും, ചാദിജാറം ചാമരമാക്കപ്പോലുമറിയതുക്കവിധാന ലും തുടർന്നു ദ്രാവിഡവുമാണ്. പക്ഷെ സംസ്കൃതപരാശരങ്ങളിൽ മലയാളപരാശരങ്ങളും ക്രൂരമുത്തിരിക്കുന്നതു് പരലുടന്തും കൈലും മൊത്തം ക്രൂരമുത്തപോലെയിരിക്കുന്നണ്ട്.

“പിതാമാർക്കവിപിനേ സ കിഡായ വാന്നു
സിതാ സഭാക വിപിഴന കിതരാം വനിച്ചു”

“എന്നിരാജനാപ്രമുഖപത്ര ച തവിശയാടം,
കാണാണ്ണ നീതെയെയുടൻ വിലഭാപ കാമം”

“വനവാസം മേ തികയോളം നീ അംഗജാ പാലയ നിവില്പമചലം”

താഴേ ചേക്കണ ഉഭാഹരണത്തിൽ തുണ്ട് വെവലക്കു സ്ത്രീ നഘ്വാണ്ണം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നണ്ട്:—

നുമ്പി കടന്നിനാ ചാടി ലക്കിൽ
പ്രവിശം മുഖം തപാ എവാജാറിം
ദേഹപാ നാറി ചേരു സപ്രൂഢി യാസ്യാമി
ബാധി ക്രൂരാ തരുചുത വാഹിവാട
ലക്കാമചി ഏകയിൽ യുത്പാ വയവന്നു.

ചവനുകാരമാരുടെ സന്തുദാനമനസരിച്ചും സംസ്കാരത്തെ ശരംക്കരിച്ചും വിശ്വേഷണവിശ്വേഷ്യാഖാംകൾ വിഭക്തിപ്പൂര്വ നാം രാജത്തുന്ന സന്തുദായവും ചിലുടന്തു് കാണമാനണ്ട്. “തോരണയുല്പം” തത്താലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കു:—

ഇരുതോളാവുവാസികളാം വില്പാളികൾക്ക്
പരമഗ്രാഹകിയ രാമചന്ദ്രന്തന്നെട
കൃഷ്ണരം വരാദിവയാക്കാനു യിരാൻറു
നിന്മാട സഹജയായ നക്ഷത്രങ്ങളാഭിതനന
കൂർത്തന്നീസുക്കച്ചയാക്കിച്ചുപ്പേരു വിരാൻറു.

കൊട്ടാരക്കെത്തന്വുംരാൻറു തൃതികളിൽ, നീരനം
കവികളിടെ തുടികളിലും തുജ്ജാഗാമയ ലഘുജീവിതങ്ങളാളം
ഗ്രാമലാവിധിയ്ക്കിൻറു പ്രസക്തി കാണാനില്ലെങ്കിലും ഈ
ടയ്ക്കിടെ പ്രാവിന്ത്രാവിധിപരഭാഷ്ടം പ്രത്യുദ്ധാഭ്യർഥിപ്പി
നില്ല. മലാളപ്പാശാലത സാമ്പു താഞ്ചാട്ടമന്തിൽ പട
ന്നുകൂടുവാനാണ് ഭാവനെന്ന് നബ്രക്ക് ഇപ്പുറം തീച്ച്
യാളി അനറിയാറാക്കാൻ.

ആ ക്ഷപ്പാടെ നോക്കേണ്ടി, കൊട്ടാരക്കെത്തന്നുടെ ആ
ടുക്കമെക്കും പറയാതക്ക കവിതാവാസനമാണും കാ
ണനില്ലെന്ന മാത്രമല്ല, റിതിയും ചിലച്ചപ്പാർ തീരെ സു
ഖപ്രദമല്ലാത്തയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ചരിത്രദുർബാ
നോക്കേണ്ടി മലാളപ്പാശ മലാളപ്പാശത്തിലെ “അട്ടക്കമെന്നുടെ ജനയി
താവു്” എന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ധാരാളം പ്രശ്നപ്പിയെ
അംഗീകാരം നും. അദ്ദേഹത്തിൻറു തൃതികളിൽവെച്ച്
“ഈംഗാ ഭാഡ്”മാണാം എറബുമുന്നായ് കൂടുതലും തെന്ന
തോന്തനാണ്.

കൊട്ടാരക്കെത്തന്വുംരാൻറു ജീവിതകാലം എപ്പും
ശേഖരം തീച്ചുംബി നിശ്ചിപ്പാൻ പ്രയാസം. എക്കു
ം കൊല്ലും എപ്പാംഗതാഃപ്രഭതിക്കിൻറു ഒട്ടവിലോ എപ്പാം
ശതവഹ്നിക്കിൻറു ആ പ്രക്രമാ ആക്കിരിക്കുന്നുമിച്ചി
രിക്കുന്നു അദ്ദേഹം “ഭാഗവിനിനഃപാദം ജനിച്ച വീരക്കേര
ഉരാജാവിക്കാം അഭാവതിരാവള്ളടക്ക മകനാക്കുന്നു എന്നും,

മുര ശ്രേഷ്ഠകവിയാണെന്നും താഴേയെഴുതുന്ന ഭദ്രാക്ഷം
കൊണ്ട് നിയുതിക്കോഃ—

പ്രാജ്ഞാനന്തരാവന്തിയാ പ്രിയതമഞ്ചിരംഗമിണിജനങ്ങാ
വാഞ്ഛിക്ഷുവാവിരകേശവിഭാ ദംശ്രസ്യപണ്ഡഃ സുനനാ
ശിക്ഷ്യുനാ പ്രവാണന ശാകരക്ഷവ രാമാധനാം വർഗ്ഗത്രഥ
സാത്യാന്മാന കമാളഃണന കവയാ കമ്പ്ല തയ ക്ഷീന്നാധ്യാ.

(പുതുക്കാമേഖല)

ഈ ഒരു മാത്രിന്മാർ ശ്രേഷ്ഠം പിന്നു വളരെക്കാലം കഴി
ഞ്ഞെടുത്താതുമേ അതുതന്നാമാവായ ഒരു അട്ടക്കമൊത്തിനി
നെ റാഡി കാണു ചാനിട വരുന്നതുള്ളി. കൊട്ടാരക്കരത്തെന്നു
ഉണ്ടാ പിച്ചിങ്ങാകാലത്തു് ശിഖുദാന്മം അധികമില്ലാതി
ങ്ങാതുകാണോ, അതപ്പു, പുതിയതായ ഇപ്പ പ്രശ്നകാവു
പ്രശ്നമാറ്റം തയ്ക്കാലം വളരെ സഹാവും ആക്കഷ്ണകവു
മായി തോന്നാതിങ്ങാതുകാണോ എന്നെന്ന അഭ്യന്തരം
കൊല്ലും കഴിഞ്ഞെന്നെന്നുമാത്രമാണോ അട്ടമാത്രിന്നീൻറെ
സർച്ചരത അഭ്യന്തരിയായ കോട്ടയത്തു തന്നും അട്ടക്ക
മാനഭോണിയചത്തിൽ പ്രത്രക്ഷമനാകന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ്
ജാവീന്നീറ കാലമായപ്പുണ്ടേയും അട്ടക്കമെക്കളിട രംഗ
പ്രശ്നനും സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ഗണ്യങ്ങളായ പല പരിജ്ഞാര
ബേദ്ധം വന്നുകഴി എത്തിങ്ങനും. കൊട്ടാരക്കര ഗണപതി
ക്ഷേത്രസന്നിധി ചിത്രവെച്ചു് ഇംപ്രൂഫമായി രാമായ
ണം, അട്ടക്കമെന്നു അംഗങ്ങൾറും കഴിഞ്ഞപ്പും വേണ്ട
ക്കാഴ്ചു് ഇപ്പും തുടർച്ചവാദവും കൂപ്പായവും കിരിടവും ഒ
രുദമൊന്നംതെന്നു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പണംപ്പേരും പണം
കേരളത്തിൽ നടപ്പുണ്ടായിരുന്ന ചാട്ടകൾ അട്ടിയിരുന്ന
കണ്ണിയാദായം മറ്റും ചെയ്തിരുന്നതുവോലെ കവാദിനീൻ
പാട്ടിൽ വോജങ്ങൾ ഘൃഷ്ടിവെച്ചു കെട്ടിയാണോ അട്ട
സമക്കളും അത്രക്കാലത്തു് അട്ടിയിരുന്നതു്. അന്മോ ഒവ

ஊச்சாந்தரனை வாட்கரும் செய்தின்ன. செளி உப ணோயிடின்னில். நடுஷ் நதலால் மரங்கில வாழு அபர் மாறுதே உள்ளாய்யனாது.

“ஏந்நந்தோ வடக்கை வெட்டுத் தாட்சாஜாவு அவி தெனை கொட்டாத்திய காமகால்கை பூயானமாயி நட பூக்கிற ஸமயம் வீல வர்ஜூரைப்பு செய்து. பாகி நீர்தாந்த சொய்து பக்கா சூவத்து மநங்கோல தெய்க்கு யும் கிபிடம் உபங்காரிக்கையும் கப்பாயம் யரிக்கையும் செய்து நடப்பு எடுப்பதனால் கங்கால வாபிக்காதிலும் ஏ ரூபம் அதுக்கால் கணியாகும்போகாமாறுவெள்ளுக் காட்சிக் கை வேரெ அதுதை நியமித்து. நால்பூர் ஒத்தல் வெள்ளையும் நடப்பாவிவன. ஒத்தினை “வெட்டுத் தாய்பூரை” என்ற பராய்வு”.

ஹபுகாலம் வேஷங்களும் ஸாமர்க்கதும் யரிஜ்ஜிக்கை பூப்புதினாலேஷம் மாறுதாய்க்கிளங்கும் கொட்டாத்தையிடை அதுக்கமைக்கப் பொறுத்துக்கைத்தை யாராக்கமாயி அதுக்குப் பூங் நூட்கையிடத். ஹதுதுதாய்க்கைத்தைப்பூங் கவி குரையை ஹு பூயானதன் யைக்கைவெப்பான செய்தும் ணங்கை. தமங்காலம் காமகால்கைப் பூர்வங்களும் அதனாலையும் நால்பூர் அதனாலையும் வால்க் கையை வெப்புக்கை.

അംഗ്രേഖിയം 4

അതു യു നി കു മ ല യ റ ഉ ക റ ല അ

I

തു നേരു വൈദിക തു ദാ മ മ മ വലിയ
കൊയിൽ നൃത്യരാജ്ഞവരെ.

ശ്രീ

കുളിക്കുമിഡി കിട്ടു നില സംഗതികളിൽ ബുദ്ധി
ക്രിയോപ്പിപുകളുടെ കിട്ടു നിലനാട്ടു സ്ഥാര യർ ക്കുന്നണ്ട്.
അയയ്ക്കാജുത്തിലുള്ള സന്ദേശവരിണാനാജാജാജു
സ്ഥാനിയാംഘജാജു സപീകർപ്പാനാം ശാംഗാരിയാംഘജാജു
സന്തുഷ്ടിപ്പാനാം ഉതകനാ ഒരു ലിതികില്ലാണ്. കേരളരാ
ജും സ്ഥിതിരെപ്പറ്റുന്നാണ്. ബുദ്ധിക്കുപ്പിപുകളിൽ ഇതുവോ
ലേതനുന്നാണോ അതാശ്രൂത്യചാരിത്രം പർഖിട്ടുള്ളവ
രോടു പ്രത്യേകം പറഞ്ഞു അവന്തുമില്ലപ്പോൾ. ഇങ്ങനും
പുറം കടലും ക്ഷേപ്പും വരവുണ്ടും. ഭവന്ന് മലാളരാജു
തെത, ഭാരതവംഗം തിരുഭാഗാജാജു ലഭിക്കുന്നു
ണ്ണിയനാ വിപ്പവജാജും സഹാപാസ്യാജാജും അതു എല്ലാ
ക്കുണ്ണിൽ ബാധി ത്രിപ്പി. ദ്രോഹാൽ നൗമിനജാജു ലെ
പരിജ്ഞാരാഭിവുദ്ധിയിൽ പക്ഷകാരാളും തിരികെത്താവെ
ണ്ണം അതുവലിയ പ്രതിവെന്നാജാജും കേരളീയക്കു
ക്കുണ്ണാക്കിയനില്ലതുണ്ണം. കേരളാണിൽ ഏതുകാലത്തും അ
പ്രതിഫലമായ സമാധാന സമ്പർക്ക യജായിയന്നാവെന്നു
ശ്രദ്ധിനാൽ ആരം തത്തറിസ്തിക്കാണു. സംഭവിച്ചതും ഏതു
പ്രകാര സപ്തരാത്രം പ്രശ്നവന്മാജമായ നാട്വാഴികൾ

കേരളസാമിത്രത്തിന്റെ മുക്കുടശാരംഭമെന്ന് പറയാവുന്ന ഇക്കാലത്തു് കേരളീയരെ, പ്രത്യേകിച്ചും ബ്രാഹ്മികന്മാരെ, അനന്തരമായി കണക്കാക്കാൻ ഏന്നു തോന്നമാറു് അവതാരവേയുംകൂടിയ പഠ്യപ്രസ്താവനായ ഒരു ദിവ്യപ്രയോഗം നശിത്തു് രാമാനജനൈദ്യത്തുമുണ്ട്. ഭാഷാസമൈത്രാതിലെ പ്രഭാതനൃത്തംനായ ഇരുമ്പമെന്തിന്റെ അനുമാനം വും അമാനഷവുമായ പ്രതിഭാവിലാസം കണ്ണു് പണ്ടിള്ളിവർ ഇരുമ്പമെന്തെങ്കിൽ ഒരു ദന്തപ്രാവതാശഭന്ധംമറ്റും കല്പിച്ചു് ട്രണേക്കം അത്രഭൂതക്രമകളെ ഇരുമ്പമെന്തിന്റെ ജീവഹരിത്രേതാട്ട ക്രമിക്കലിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു് കേരളം സ്പാംബാധികമെന്നുതന്നെ പറയവാൻ തേനീശപ്പുംകൊം.

മുഖ്യിഷ്ഠം മലബാറിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടഭേദഗതി പുതിയഞ്ചാടിക്കു നമീപെട്ടുള്ള “തുക്കണ്ണിയുർ ശിവക്ഷതു്” തനിനു പടിനേതുദമാറി, തിരുത്തു ദൈയിൽവേദ്യോഷം അല്ലെങ്കും തൈക്കവശത്വായിട്ടാണ് എഴുത്തുമുണ്ടെന്ന് ആനന്ദമലം. “തുഞ്ചൻപറന്തു്” എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടുന്ന ഒരു സമലം ഇപ്പോഴിം അവിടെയുണ്ട്. സംശീപഭേദവാസികൾ വില്ലാരംഭന്തിന്റെ ആ പരമ്പരിലെ ശ്രീണംഖല പദ്യാഗിക്കാറുള്ളതെന്നു പറയപ്പെട്ടു. ആ ദിവ്യചാഞ്ചലൻ ശാശ്വതന്നൂഞ്ഞായി അവിടെ ചില എഴുപ്പംകൂടി ഇത്തരിച്ചുതായും അറിയുന്നു.

ജീവിതകാലത്തൊപ്പുറി ദിനാഭിപ്രായമെന്തെങ്കിലും കൊല്ലും വു-ം ശതവശത്തൊഡ്യാണ് അധികം പേരും നിഃഉംശിച്ചു കാണാനു്. മേൽപ്പുത്തുർ നാരായണദ്വതി രിപ്പുട്ടം എഴുത്തുമുണ്ടും സൗകാല്യന്മാരാണെന്നും, അവലപ്പും രാജാവുമായി എഴുത്തുമുണ്ടെനു പാരിചയപ്പെട്ടതിനുതു ട്രാംറിപ്പുടാണെന്നും, രണ്ടുവരിമുഖ്യമുള്ളതു് റിസ്പും സന്നിധിമാണെങ്കിൽ, എട്ടും ശതവശത്തിന്റെ ഉത്തരാമർ *

ശ്രമാണ് എഴുത്തെല്ലാം ജീവിതകാലമെന്ന് അന്നക്ക
സിലാച്ചതു. ഒട്ടതിരിപ്പാട് ജീവിച്ചിരുന്നാതു് നാരായണി
യശിലെ “അന്തരാഖ്യാസംവ്യം” എന്ന കവിതിന
സംഖ്യാത്മക അറിയപ്പേട്ടനാതുപോലെ, കൊല്ലും സ്വന്ന-
നോട്ടത്തു കാലഘനാണല്ല. “പാവിത്രകരസ്ത്രം” എ
ന്ന കവിതിനസംഖ്യകാണ്ട കിട്ടുന്ന കൊല്ലും വൈദ ചിങ്ങ
ത്തിലാണ് അശ്വാത്മരാമാധനാത്തിൻ്റെ മുലഗ്രന്ഥം അ
സ്വല്പം രാജാവിന്റെ കരുതിൽ കിട്ടിത്തരു്. ഈ ഗ്രന്ഥം
രാജാവിന്റെ ആവശ്യപ്രകാശം എഴുത്തെല്ലാം ആത്മാഖിപ്പി
യിൽ പകത്തുന്നതോടുകൂടി കിളിപ്പാട്ടായി ഭാഷാനാരാപ്പേ
ടത്തുകയുംകൂടി ചെയ്തു എന്നാണല്ലോ വിശ്രാസിക്കപ്പെട്ടു
പോതനാതു്: ഈവക സംഗതികളെല്ലാംകൂടി ആദിലാ
ചിത്രാൽ കൊല്ലുവണ്ണം എഴുന്നുറിനം എല്ലാറിനം മ
ഡേരാണ് രാമാണജന്മാത്രാദ്ധർ ജീവിച്ചിരുന്നതെന്ന
നിണ്ണയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

എഴുത്തെല്ലാം അരുജാം മൃത്യുതാമായി രാമ
നാമാവായ ദരിളാഭായിരുന്നവെന്ന്,

അനുഭവ മര സതാം വിഭ്രംകമഴച്ചു
മർത്തുന്നനാമനേനകാശതവാസിക്കുളാട്ടാ
ഉംകുങ്ഞിക്ക വാഴു രാമനാമാചാഞ്ചം.

എന്ന അശ്വാത്മരാമാധനം ബാലകാണ്യത്തിലെ പ്ര
സ്നാവംകൊണ്ടും, നീലക്കൂനാമാവായ മരോരു മൃത്യും
കൂടി അഭ്രമഹതിനണ്ണാകിരുന്നവെന്നു്,

അംഗപാശമന്മനസി അനീനിലക്കുമ്പു-
വംശായരാക്കുവിതി വും നൂ തൊന്ത്രിപ്പ
അംഗപാശാരാക്കരുംമാരാന്നിനീതിന്മാശിനി-
വൻപൊട്ട ചവർക്ക റാചി നാരായണായ നമ.

എന്ന ഹരിനാമകീത്തിനാൽ ലോഗംകൊണ്ട് തെളി
യുന്നു.

നന്ദുതിരിമാർ ആഭിചാരപ്പറ്റുത്തിക്കൊണ്ട് എഴു
ത്തു തു ചെന്ന ഭ്രാഹ്മി ചുവേദനം വേദാഖ്യതന്ത്രിലും ഉച്ചാ
രണവേദകല്പശബ്ദത്തു മരം പുംബുരിച്ചു് എഴുന്നു തു തു
ആവഹനര “ഒ.ഒ നില” യിലാണ് വിമാരിച്ചുവന്നിൽ
നാതനം മരം തു തു കട്ടകമക്കുക്കാണ് സ്രൂ
ചതലായ പ്രാമാന്ത്ര്യം കല്പിക്കാബോ എന്ന സംശയം കൈ
ണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മാരണ്ടുതന്നും പ്രാവഹനയിട ചര-
ണായന്നാം ബൃജലീനപാംസുസന്ധയം മമ
ചേരുന്നു മാലിന്യമെല്ലം തിന്തു
ഡായനുചൗഢിച്ചവാനാഡവാളം വദിക്കുന്നു.

എന്നിരും തിയായി അംഗ്രോത്തരം മാധ്യമായണത്തിലും ഭാരത
ത്തിലും മരം ആവഹനങ്കെതിരെ പ്രകാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടും ഓ
ഗണ്ഠം കാണുന്നുണ്ട്.

എഴുതു തു തു ആളുകാലത്തു ഒരു ദേശസ്ഥാനിയാ
യിരുന്നവെന്നം താഴെലമായിട്ടാണ് അംഗ്രോഹത്തിന് ദാ
വിധഭാഷാപരിചയം സിലിച്ചുതെന്നം അംഗ്രോഹത്തി
നു പുംബാഡാശകളിൽ പ്രാവിഡാപ്പുത്തങ്ങളെ സ്വീ
കരിക്കുന്നതിനു കാരണം ഇതാണെന്നും ചരിത്രകാരന്മാർക്ക്
കണ്ണിപ്രായമുണ്ട്.

ശിവപുരാണം കിളിപ്പാട്ടാണ് എഴുതു തു തു നു ആ
പ്രകൃതിയെന്ന വിലർ പറയുന്നു. പ്രഭാഷമാഹാത്മ്യം,
സോമവാരലുത്താധാത്മ്യം മുതലായി പറയുന്നു മാമാ
ത്മ്യങ്ങളെ സുതൻ നെന്നിശാരാന്ത്രാത്തിലെ മഹാഷ്പികളോ
ട പാശനാതാണ് ശിവപുരാണത്തിലെ കമ. ശിവപു
രാണം എഴുതു തു തു നു “മുതിയല്ലെന്നും അതിൽ ക്രമങ്ങൾ

നവ്യായതെട തുള്ളലുകളിൽനിന്നു ചില വരികൾ അതു പോലെ പക്കത്തിക്കാണുന്നതുണ്ട്, അതു ഒരു ദിവസം നവ്യായതെട തുതിയായേയും എഴുപ്പും ശബ്ദം മുഴുവൻ ചിലർ സ്ഥാപിക്കുണ്ടും എഴുതുന്നുണ്ട്. എഴുതുന്നുണ്ട് പ്രാജീകരിക്കുന്നതിൽ പുരാഖ്യാടന അതുല്ലെന്നു രാമായണാലിനു തികളിൽനിന്നനമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, ശിവപ്രാണത്തിൽ ഒരു മനക്കോട്ടുള്ളെന്,

മനക്കോട്ടു വാഴിം മഹാമാനഭാലി
മന ചായിലോറു തുപാവാരിരാലി
എനിക്കാരുധ്യം ബാലരാമാക്കിരാനു
നിന്നുംനാതല്ലാം വരുത്താൻ കയ്യത്തൻ.

ഐനിഷദങ്ങൾ സ്വപ്നമാക്കി സ്വീതിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും മുഴുവന്നു പുതിയ വാദമുഖ്യത്തിന് അടിസ്ഥാനമുണ്ടാക്കുന്ന സമമതി കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

രാമായണം മുത്തപ്പത്തിനാലുവുത്തമംഡം മരറായ ബാലുകുതി. മുത്ത വാനികിമഹംഗിയുടെ രാമായണത്തെ അനുഗമിക്കുന്നു. വുത്തങ്ങളും ഭാവിയ്യങ്ങൾ തന്നെ. ഓരോ പാട്ടിനേറ്റുയും അവസാനത്തിൽ “ഹർബ�ഗോഹി ഓ” “രാമഹാരാ” “പരമരാലുനാമജ്ഞ” എന്ന തുടങ്ങിയ ഗ്രഹനാമങ്ങളെ ഘട്ടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പാട്ടിനേരു രീതിയും മറ്റും അതേപാചിച്ചതിൽ, മും സ്തുതി ചെണ്ണുകൂട്ടി കുർക്കുകൾക്കു മരറാ പാടാൻവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു അതാനുണ്ട്.

അല്പാത്മരാമായണം, മഹാഭാരതം, ഭാഗവതം, ഈ വയാണം പിന്നീടുണ്ടാക്കിയ തുതികൾ. നാമനിദ്രാങ്കു മത്തിൽ അനുകൂലമായിട്ടാണം അവയുടെ നിമ്മാണമെന്നു വിഹാരിക്കാം. ഇവയിൽ രാമായണവും ഭാഗവതവും ഏപ്പുകൂടിയുള്ളതാട്ടുപോക്കുന്നവയുണ്ട്. ഭാരതമാക്കി

ടെ, വ്യാസമഹാഷ്ടിയുടെ മഹാഭാരതത്തിന്റെ ക്രയ രത്ന ആക്ഷക്ഷമാണെന്നോ ചരിയാൻ നിവൃത്തിയിൽ. എഴുത്തെ ക്ഷേന്ദ്ര തുതിയായ ഹരിനാർക്കിത്തനത്തപ്പറ്റി ആൺപു സുവിപ്പിച്ചിട്ടാണല്ലോ. മാക്കണ്ണഡയപുരാണം, ചിന്താര താ, ബ്രഹ്മാണ്ണധപുരാണം മുതലായ കിളിപ്പുട്ടകൾ എഴു തെക്കേന്ദ്രതാണെന്നു ചിലക്കണ്ണിപ്പായമെന്തെന്ത്. എന്നാൽ അവ എഴുതെക്കേന്ദ്ര ശിശ്വമാരായ മറ്റു ചില എഴു തെക്കുമാരുടെ (ക്രണാകരൻ, സുത്രനാരാധാരൻ, ഗോ പാലൻ മുതലായവർ) തുതികളുായിരിക്കാനാണ് അധികം ഏഴുപു.

എല്ലാംകൊട്ട നോക്കിയാലും ഭാഷാവർത്തനതിൽ എഴുതെക്കുന്ന് എററവും ഉയൻ ഒരു സ്ഥാനമാണ് കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതു്. അക്കാലത്തെ ഭാഷാസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി അരലോചിച്ചുനാക്കിയാൽ, എഴുതെക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്ക് ചെയ്തിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥം അസാധാരണവും അപരിമേയവുമാണെന്നു കാണാം. അന്നത്തെ ഭാഷാവർത്തം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മാറ്റുന്നതും സാമ്പത്രജ്ഞാനം അനുന്നു നടപ്പുണ്ടായിരുന്നതെന്നു മാറ്റുവിലാക്കാം. മരം വരിത്തെന്നു അനുകരിക്കുന്ന ഭാവിയവുംതങ്ങളിലുള്ള ഭാവിയാണിതി. ഒ. ശ്രീകൃഷ്ണരാമതു അനുകരിക്കുന്ന സംസ്കൃതവുത്തങ്ങളിലുള്ള സംസ്കൃതരംഗത്തി. ഒ. മേൽ പറഞ്ഞ രണ്ട് റിതികളും ഇടകലവൻ ചെയ്തപ്പെന്നുണ്ടാണെങ്കിൽ അനുകരിക്കുന്ന മണിപ്പുവാളിൽതി. രജവിൽ പറഞ്ഞ മിത്രൻ തിരുക്കേടു, അനുകരണാദ്ധ്യാത്മിന്ദ്രാ അധിക്രൂം നിമിത്തം,

ഘൃഷ്ടകിരു പറതലകളും ആക്കരാ-

ശുചുടിം മാല പറിച്ചെഴുഞ്ഞാൽനേര

തത്ത്വിംഗ തയ്യിലാനീവ ദേഹാമായ്

മമജനിംഗ നക്കണ്ട ഖണ്ണടിത്തന്നായും.

എന്നിരുഴക്ക് അനാശാസ്രമായ നിലയിൽപ്പോലും എത്തിയിരിക്കും. ഈ വിധം വളരെ അക്കന്നനിന്നിന്നു രണ്ട് കുട്ടരെ പരസ്യരം കുട്ടിയിണക്കി—സംസ്ക്രതത്തേയും മലയാളത്തേയും ക്ഷീരനീരങ്ങളെ എന്നാഡോലെ കുട്ടിച്ചേരു—മലയാളഭാഷയിൽ തുതനവും ദ്രാംല്ലവുമായ ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ ഒപ്പേപ്പട്ടം തീരുമായി ഒരു തമാത്മാഖാദിമാനിയതേ കേരളകവികളകുട്ടസ്ഥാനയ ശ്രീരാമാനജനനം തുക്കൻ. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെന്നാണ്, എഴുത്തുക്കുണ്ട് ഇന്ന തന്ത സാമ്പിത്രഭാഷയുടെ പിതാവെന്ന ചരിയപ്പെട്ടിനായും.

അക്കാലവരെ ഗ്രൂവമണ്ണതരമാർ സംസ്ക്രം പറിപ്പാൻ അനവഭിക്ഷപ്പെട്ടാതിരുന്നാതുകൊണ്ടും, മലയാളഭാഷയിൽ ഭക്തിസംഖല്പകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വളരെ ആക്കമൊരുത്തിരുന്നുകൊണ്ടും, മുന്താദികൾ പുസ്തകവാരാധാരങ്ങളായാൽ വളരെ അലസന്നരായിരുന്നു. എഴുത്തുക്കുണ്ട് എന്ന പുരാണവരിഭാഷകളാകട്ടെ, സാധാരണമാക്കി നിന്തുപാരാധാരയായാൽ വളരെ അലസന്നരായാൽ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളായിത്തീർന്നു; ഇന്നസാമാന്യത്തിന്റെ ഇടയിൽ പുരാണകമകൾ പ്രചരിച്ചു; അവർക്ക് പുസ്തകവാരാധാരങ്ങളിൽ അംഗീതചിഹ്നവല്ലിച്ചു; ഇംഗ്ലൈഞ്ചുകളിൽ പുസ്തകികൾ പ്രബന്ധലും സിലിച്ചു. ഇന്നും എഴുത്തുക്കുണ്ട് എന്തെങ്കിലും കാളിപ്പും അണ്ണാത്ത മഹിളക്കവനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ കാണാംമാ എന്ന സംശയപ്പാണ്.

എഴുത്തുക്കുണ്ട് കുതികൾ അധികവും പുരാണപ്പിഭാഷകളാണെന്ന പറത്തേണ്ടാലോ. എന്നാൽ തരം കിട്ടാണ്ടില്ലും സ്വന്നം മനോധിംം പ്രശ്നാഗ്രിക്കന്നതിനും എഴുത്തുക്കുണ്ട് മടിച്ചിട്ടില്ല.

ന ഒരു സമാ രാവണങ്കാടായായമ!
രാമസ്യ ഭാഗശ്രദ്ധമംഡാരവികുമഃ

എന്ന മുലത്തിൻ്റെ എഴുത്തേള്ളുന്നു തജ്ജിത്,
നിന്നു തവ മനസി ഘുനരെതും നന്ന നീ
നിന്നോടെത്തിരായ നുഭവരാധിരം
രജനിച്ചരകൾപ്പതികളും ശഞ്ചി എന്തും
രാവണാന്വരാത്മിച്ചുതിന്തിരില്ലും
നിയതമതു മര ചെറുവിരന്തക പോരാ പിന്നെ
നീരെയ്ക്കു ചെങ്ങുനിതേന്നോട് കഴുലാ!

എന്നാണ്. മുലത്തിലില്ലാത്ത വോട്ടിക്കൈകളിൽ ചില
പ്രോം എഴുത്തേള്ളുന്നു പാട്ടിൽ കുഞ്ഞുമുഖമെന്നുള്ള
തിന്റെ,

കത്തനാഡാലവനരിങ്കേ ത്രഞ്ഞക്കിപ്പു-
നോത്തനി വേണാധതിനിവള്ളംനേനിക്കിപ്പും
ക്കുത്തി വേണാധവന്നതിനാരെന്ന തിര-
ണ്ണനിർക്കംനാരമിപ്പും നിന്നെന്നും കണ്ണകിട്ടി.

എന്നിൽ ഭാഗം ഉഭാധരണമാണ്. ഇതു ഭാഗം മുല
ത്തിൽ കാണാനില്ല.”

എഴുത്തേള്ളുന്നു കവിതയ്ക്കുള്ള പ്രധാനമുന്നേം സാ
ംഗ്രതികമായ പ്രസാദമാക്കും. വളരെക്കാലമായി “കടിൽ
മുതൽ കൊട്ടാരംവരെ” സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുള്ള രാമാധനാ
ഡി ഗ്രൂപ്പഡാളിൽനിന്നും ഉഭാധരണമാരം ഉല്ലക്ഷിക്കാൻ പു
റപ്പെടുന്നതു സീമാതീതമായ സാഹസമായിരിക്കും; എന്ന
മാത്രമല്ല, മലയാളികൾക്കും അതു വെരും പിഷ്ടിപ്പേജും
വുമായിരിക്കും.

ഭാവിയബുദ്ധത്വാജ്ഞാപ്പറിയും, കിളിപ്പുംട്ടാനിതിയുടെ
ഉത്തേബന്തെപ്പറാറിയും എഴുത്തേള്ളും ഇത് ലിതി കണ്ണപിടി
ചുതിൽ എത്രതോളും കളുന്നാശക്തി കാണിച്ചിട്ടിട്ടാണെന്നും

ஷத தினக்கிறது மரவுகளும் நூல்கள் பூஸ்விசிட்டின்தீடு மூலா. ஏனால் கிழியைக்கொள்க கம பாயிக்காரி என்ற உபயோகத்தின் ஏற்றுமையால் இனி ஓன்றைக்கொண்டு. ஹதினென் ஸங்கேரித்து அதை ஸிலாந்தையில் ஓன்னாண் ஹாயி நூக்கிரிவுள்ளது.

(ஷ) ஏழாத்திட்டு கெவாஞ் தத்துவதெடு குப்பதினி பாயித்து அத்தாணைப்பேசேங் வெழித்தாதென்று அது வாஸுவதை காளிக்கவானால் கிழியைக்கொள்க கமக்கு பாயிக்காதென்றுத்து வால் ஏழாத்திட்டு என்ற செய்த்துப்பூரித்துத் தபோலெ தனை கள்கூ சீவாஞெ தமத்து.

(ஷ) தமிழிலே “பைக்கிழிக்கள்ளி”, “பாபாக்கி கள்ளி” ஏனை வுத்தையை அங்குப்பிடுவதை ஏழாத்திட்டு கிழிப்பாடுக்கரி ஏழாத்தியதென்று.. அது வுத்ததினி என்ற பேரித்தினால் கிழியைக்கொள்க கம பாயிக்க வாங்குத் தேர்ளை லதித்துவென் ஸுலாந்திக்கென்று வாலும் பாய்ளைமென்மாதும் சிசாரிக்காவக்கு வேள் தான். தீரே யுக்கியுள்ளன தோன்னிலை.

(ஷ) ஸங்கூதத்தினித் “குகள்” ஏனா மஹஷி கை குமகாராயித்தாவலூ. அது பேரித்தினால் “குக் கள்” ஏனைந்து மங்குநிலைக்கிற வேளை, பக்கியாக்கே ஏனா வெதுதானைந்து மதவும் மேல்கிதனை.

(ஷ) ஸங்கூதத்தினித் தாயிலும் தாயை கீழே ஶித்தானையை பாளத்தால் குருக்குடி ஸ்ரூதமுள்ளது. பாக்கு, அங்கேயும் ஸ்ரூதமுள்ளது முடி குக்குதைக்கிறது பாக்கு குடுக்குத்திற்கு காட்டுதையை கூடும். “ஸங்கூதத்தினித் துபி யுதாஜாம்ய பக்கு?” எய்தோ வரோ ஏழாத்திட்டு நூ

விழுப்பிக்கானத்தெள்ளாயிசியா? அதினால் இது மதவும் ஸபீக்ரனியமலை

(அ) கவிதாலோஹஸ்வரம் கார்த்தாவிடென வொயிக்கங்கி ரிக்கவாகாள்ளான் அவனுமதொய ஸில்லாந்தழத்து
து¹. வாஸுவத்திற் கவ்வாதுவிற் லோஹஸ்வரம் கள்ளாற் “ஏது? ஸாரமிலை; ஒது தத்தயஷ்பு கவிதையாதுநாது²; பிரதித்தை நீாந எடுத்திர கரைப்பூந்துநா? ” எடுஞ் விஹாரிக்கைத்தகவண்ண் அது விடுவிழுப்பிக்குத்தாயிரிக்கங் தன்ற வாய்க்காலைப்பாவதமென்³ எடுத்த நூல் விஹாரித்திருமோ?

(ஒ) ஶ்ரூமாயுத்துங்கொள்ளு⁴ அதுதுதிரமளியதபாங் கொள்ளு புஸிலமாய தத்தெங்கெள்ளு கம பரதித்து தன்ற கவிதையெட மாயுத்ததை வெல்லைப்பூந்ததாந் க வி விஹாரித்துதாயிரிக்காலைநூ பராய்நாது⁵ அது ஒ கதித்துக்குத்தாயி தொன்னிலை பஞ்சாராய்கெ பேருபூ ரத்தால் மயுரிக்குமோ?

இண்வென இப்போதுது அதுஒமத்தைத்து⁶ வெரும் மிழுா லாபங்களானால் தென்றியுள்ளதெல்லோ.

கமாகமநாறுபத்திலுமை காவுத்தைத் தூாயே என் கவிகரி தைத்தை அதுநமாங்கைத் தை வாய்க்காலை ஏட துல்லியிற் நினை கடியுள்ளது⁷ டுரை நித்துநாது⁸ ஜூ மஹாயங்களே. “அவிழபாஸஶக்தியுடை தாஷ்காலிகு நித்துத்திக்கூ”(Temporary suspension of the faculty of disbelief) இது⁹ ஸாதியாயித்தித்தாநாது¹⁰ புதைகி ஆம் சூரைதிமாஸக்மாகாடநதிலுான். இது உடே ராதேநாட்டுநுடி அநந்தவாஸமாராய வழுவெசௌங்கு மொ, அதுதும் ஸப்ளாவிக்குத்தைக்காலங்குமோ கமக்கு ப முடு *

രക്ഷണത്ത് എപ്പാ സാഹിത്യത്തിലും എപ്പാക്കാലത്തും ഇത് ഒരു കൈശ്വരലമാണ്. വേതാളം ശാഖാക്കീകരിക്കി ദിം, ശ്രൂക്കണ്ഠം താനായം കുമകൾ പറയുന്ന അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തമിഴം സംസ്കാരവും നല്ലവർഗ്ഗം അറിവുണ്ടായി നന്ന എഴുത്തെടുന്ന് തന്നെ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ഇതിന് സംശയമില്ല. നന്നനും മുതലായ ദിക്കുകളിലും ദിവ്യലോകങ്ങളിലും മറ്റൊരു രാമേഷ്ഠം സബ്രഹ്മണ്യം അനേകം സംഗതികൾ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഒരു ഉത്തമചാത്രിയായ ശ്രൂക്കത്തെക്കാണ്ട് കുമുകൾ പറയിച്ചതിന്റെ ഉപപത്രി എക്കെല്ലോ ഇതായിരിക്കാമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ചുഡാക്കിപ്പുറഞ്ഞതാൽ ഇംഗ്ലീഷിക്കാണ്ട് ചമല്ലാരം അധികമാക്കുകനും എന്ന താല്പര്യം..

എഴുത്തെടുന്നു അനാഗാമികളിലും ശിശ്യനായമായി പലായം കെതിരിസമയങ്ങളായ വളരെ കീഴിപ്പാട്ടകൾ ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. കോട്ടയത്ത് വീരക്കേരളവമ്മ തന്മൂരാന്നു തുടി ഇക്കുട്ടത്തിൽ വെച്ച് എററവും, പ്രധാനമായിട്ടുള്ള താണം.

എക്കെല്ലോ കൊല്ലും നന്നപതാം ശതവഷ്ട്രിന്നു മജ്ജാലട്ടത്തിൽ വടക്കൻകോട്ടയം ഭരിച്ചിരുന്ന പരാങ്ങമായിരുന്നു രാജാവാണ് “കേരളവമ്മ തന്മൂരാൻ.” തിരുവിതാംകൂരിൽ ഉമയമമറാണി രാജും ഭരിച്ചിരുന്നു കാലത്തും മക്കിലന്നു ആകുമണ്ണമുണ്ടായതും വടക്കൻിന്നും ഒരു കേരളവമ്മരാജാവിനെ സഹായത്തിനായി റാണി ക്ഷുന്നിച്ചുവരത്തിയതും വരിത്രപ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. ഇതേമൊത്ത നേരങ്ങൾക്കേരളവമ്മരാമാനാന്നത്തിന്നു കത്താവു്. കോലത്തുനുണ്ടാക്കിയ പുരളിച്ചുനാ പ്രഭരാട്ടകുടിയ ഒരു മലയുണ്ട്; കോട്ടയംതന്മൂരാക്കുന്നാർ കോവത്തുംസ്പത്രത്തിൽ പെട്ട

വരാണ്. ഈ കാരണംകൊണ്ട് കോട്ടയംതന്നുരാക്കുന്നു കീഴ് “പുരളിശേ”നാൽ എന്നാങ്കുടി പേരു സിലിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരളി എന്നായും തിങ്കിതാംകുറിഞ്ഞു ഒരു പാശയും പേരാണെന്നും പക്ഷാന്വരുണ്ട്. അതുകൂടികളുണ്ടോ കിയ കോട്ടയത്തുന്നുരാൻ ഈ കേരളവർമ്മരാമായണക്ക് തന്റെവിഞ്ഞു അനുജനാക്കുന്നു.

കേരളവർമ്മരാമായണം വാത്തികിരാമായണത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെങ്കിലും തന്നുംനും മനോധർമ്മം പല സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. വീരക്ഷത്രിയസപദാവം ഈ കിളിപ്പാട്ടിൽ സമ്പ്രത വൃഥതമായി സമ്പ്ലസിക്കുന്നു. പഴയ മലയാളിവാക്കകൾ പലതും ഈ കൂതിയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഓഷധിയും നീതിയും വളരെ ലളിതമയും എന്നതനു പറയണം. ഈ നീതിയേയും പരിഭ്രാംയുടെ മട്ടിനേയും ഉഭാഹരിപ്പാൻ നാലഞ്ചു വരുകൾ താഴെ ചേക്കുന്നു:—

“അംഗലിത്താംഗനത്രനാകമെന്നാണ്ടിക്കിപ്പോരം തിക്കണ്ണിലീഡു പ്രതിനാഭം വാന്നാൽ
അംഗലിയോ കുമാരനെന്നെയാദിനേന തശ്രണ്ട താൻ
കല്പത്രയുലഭത്തികലുങ്ങായിലവനിനാം”

മുലം—“ഉംഗങ്കൊഡാവങ്ങാ ദേ രാജീവാഡലുചന:
നഞ്ചുമുഖയുംതാമസ്യ പദ്ധതി സഹ രാക്ഷസസ്:”

“കുമാദിനാഭാൽ മുഖംരായ ഒന്നു
പാപക്കമ്മണ്ണാളു ചെയ്യാലതിന് മലം
ആചിപ്പിച്ചു തിന്നാണക്കി പോലെവ
പ്രാവിക്കരമന്നവിന്തിട്ടു രാക്ഷസ്”

മുലം—ബ്രഹ്മാ പാപാനി കുമ്പാണഃ കുമാപ്രാ ദിവാ ന ബുദ്ധശ്രേ
ഭേഃ പദ്ധതി തസ്യാണം ല്യാഹനി കരകാലിവ
ബ്രഹ്മാണാക്കല്ലോ സമിച്ചു രജുവാം
ക്ഷുണ്ണത്രയാചു പുന്നന്മ എന്നവിനിയെ

മാങ്കതിയേഴും ദൂപിവരാല്ലെന്നോ—
മാത്രംശേഷക്കാശപന ചൊല്ലിക്കിനാൻ.

ശ്രീമഖലുളിക്കിനിന്നേരുള്ളവാജ്,
അസമിതിയെക്കാളു വാണി എന്തിട്ടിവിന്
ഭൂനമെ ഏംവിച്ചിരിക്കുന്നിൽ ഞാൻ—
മിന്ന പരാങ്കമകാലവും വന്നതെ.

ചാതകങ്ങൾക്കു ഇലഭാഗമം എക്കാട്ട
ചേതനി മോഡ വള്ളും ടാങ്കിനെ
നേരിട്ടുനന്ന റിപ്പിവിനൈഡുകയാൽ
പാരമാനന്ദം വള്ളുന്ന മാനാസ.

കന്ന എണ്ണ സ്വത്രമായ് ചൊല്ലുന്ന നിന്നോള്ള—
ടിന്നും കെട്ടുകൊണ്ടിട്ടുവിളാവലം.
ഈമനുന്നാകിലും രാവണനുകിലും
ശ്രമിയിലേക്കന്തില്ലുതെയായ് വരും

അക്കപ്പാടെ കേരളവന്മരാമായിണം ജനങ്ങളിലെ
ആദ്ധ്യയ ഇപ്പോഴിന്തക്കാളും കർ അറംബിക്കുന്ന ഒരു കൂത്തി
യാണ്.

ഈതു കഴിഞ്ഞാൽപ്പിനൊ ഉള്ളായിവാരിയങ്ങെട ഗിരി
ജാകല്ലാണം കിളി(ഹംസ)പ്പാട്ടാണ് ഇത്തരം സാഹിത്യ
ത്തിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളത്. ഗിരിജാകല്ലാണം കിളിപ്പാ
ടിനെന്നും ആളുള്ളതെ കരെ ചരികരി ഇട്ടിക്കോന്തിമനാണുന്ന
അതുണ്ടെന്നും കുളിക്കുള്ളാണെന്നു രാഖവപ്പിഷാടി
എഴുതിയ വേതാളും ചരിത്രത്തിലെ അതുംഭാഗങ്ങളും സാ
മ്പളും വധിക്കുന്നുണ്ട്:—

“ഗണാനാൽത്തലുണ്ണൻ ഗണാന്നയകൻ മമ
ക്കണകാത്മമായ് തുപ്പാതുനാ നന്തക്കണം സദാ
കനകനിറംപുണ്ണോന്നാശുമഹാലക്ഷ്മി
വഹനക്കാരിഞ്ഞിലും വിന്നുടാം തീ ചീരിട്ടണാം”

കനകനിം പുണ്ഡലനകാഞ്ചന്മുഖൻ!

× × × × × × ×

ഗണനാസരണിയിലണ്ണ.യാളുണ്ടാണ

ഗണനായകും പുറി തുണയായ് വചിക നീ.

(ഗിരിജാകല്ലാണം)

വാരിയക്ക് സ്വദജമായ ശമ്പൂലങ്കാരാധിക്രം ഇതു
കുതിയിലും ധാരാളംഉണ്ട്.

അത്മാലങ്കാരവും ഗിരിജാകല്ലാണത്തിൽ അപ്രിതി
യമായി ആദ്ദോളിക്കണണ്ട്.

“കച്ചരം പടച്ചരം വൈച്ചരമാച്ചടക്ക
ഭഞ്ചരം ചൊറിച്ചണങ്ങാച്ചുരങ്ങിതുാലിമാക
പിച്ചയേറെള്ളുനവന്ത്രനമെല്ലാശാലും
വിശ്വസിച്ചവക്കാം നിശയം കളുവല്ലീ.

(രി. ക. ട്ര-ം ഭാഗം)

അന്ത്രംമെയ്യിലുണ്ടാണ് പരജത്താലെല്ലാ
കംപ്പം നബ്മാട്ട് പോരിനന്തരാത്തടക്ക
ഭിന്നങ്ങൾ ചെയ്യുതിനില്ലെങ്കിലും മാനസേ
വൈച്ച സന്നാഹവും നിമുലനിയൈ,
കാർണ്ണപരമ്പരം കച്ചം ഇണ്ണീമിഷ സ്വരയം
പാർശ്വിസംശയങ്ങൾ ചെയ്തു നിയന്ത്രണം

.....
ഒക്കലുമുതിക്കും മിക്കവാം തശം
പക്ഷപാതം പൂഞ്ഞുരായ്യും വന്നടക്ക
പുജ്ജരബാണാം തങ്കാമിനിയുജാവ്
നഘ്രപ്പുന്നന്നയലിൽ കൂളിയാട്ടമായ്.

(ട-ം ഭാഗം)

ഈ അതിരയം “കബ്രിംഗപുമാതഴിക്കോട് കളിപ്പും
ഒപ്പാന്തുകലാല്ലോ” എന്ന ഉണ്ണനീലിഡ്രോകത്തിലും റ.
റഡം പ്രയാഗി ആട്ടിട്ടുതിന്റെ ഭേദമാണെങ്കിലും വാരി
യങ്ങളെക്കുറ്റിൽ കുട്ടിയപ്പോൾ മുതിരാരേയും മറ്റും ഫോ
തർ അതിനു പുതിയ ഒരു ഭംഗി സ്ഥിഥിക്കണ.

കയേൻനപ്പായടെ നൗചരിതവും പബ്ലിക്കേറ്റും കെല്ലുകളും രാഖവള്ളിഷാരടിയുടെ പബ്ലിക്കേറ്റും ചുരയന്തുന്നപ്പിള്ളാട്ടിലെ ദശം കിളിപ്പാട്ടം മററേനേക്കം കിളിപ്പാട്ടകളിൽ ചിന്നിച്ചണായ്ക്കണ്ണ്. ഇതുകൾ ആധുനികമനിപ്രവാസത്തിയുടെ വളർച്ചയെ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടില്ലോ.

ii

അതുക്കുമെക്കളിടെ അതിക്രമത്താവായ കൊട്ടാരക്കെന്തെന്നു രാഹരിക്കുന്നു, കള്ളിങ്ങാട്ട്, കല്പടിക്കോട്ട് എന്നീ നപ്പുരിമാരാൽ അതുക്കിലെ വേഷവും നാട്ടുസന്തുഡായവും പരിജ്ഞരിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ പൊതുജനങ്ങളെല്ലാം ഈ പുതിയപ്രസ്ഥാനം വളരെ സംസ്കാരിക്കവാൻ തുടങ്ങിയെന്നും തത്ത്വാദി അസംഖ്യം “കമകളി”കൾ മലയാളത്തിലുണ്ടായി എന്നും മന്ത്രി സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെല്ലാ. ത്രിപ്പാതിക്കവള്ളുകാം ലക്ഷ്മാരാജൻ തുടങ്ങിയെന്നും തത്ത്വാദി അസംഖ്യം വടക്കൻവകവയം, വടക്കൻ കല്യാണ സൗഖ്യാദികൾ, കിമ്മിരവയം, നിവാതകവചവയം എന്നിവയാകുന്നു. കേരളീയദ്വാരകാവുവരിത്തിലെ “ഇന്നസ്തിലസ്” എന്ന പറയാവുന്ന ഈ ക്ഷത്രിയംാജപ്പംഗവക്കൻറെ കവിതയിൽ ഗാംഡിംഗും എന്ന മുണ്ടം സർവ്വത്പുണ്ഡരിക്കുന്നണ്ട്. കവി അസാമാന്യവിപാനാജൈനം എത്തുണ്ടാനും നോക്കിയാലും അറിയാം. ജീവിതകാലം ഏകദേശം കൊല്ലം നീ-ഓ ശതവംത്തിക്കൻറെ ഉത്തരാല്പമായിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ വടക്കൻകൊട്ടയത്തുനെന്നു. പരഭേദത ശ്രീപോക്കൽ ദേവിയായിരുന്നു. കേരളവമ്മരാമായണ്കത്താവും ഇത്തേരുതിക്കിന്നെന്നു ജീവ്യനാണും. കിമ്മിരവയം കമകളിയിൽനിന്നും താഴെ ഉല്ലംകിണ്ണാംപ്രദാനം നോക്കുക: -

- i. അസ്തി സപഹസ്തജ്ജിതവിഞ്ഞധാരിം
ഒന്നും ഹാലിഡുകളുണ്ടെന്നും
പുതമപീപ്പൽനാം പുംജിതി നാദിം
പുരി പുരാതനിനിങ്ങവകാണാം.
- ii. ശ്രീമാനന്ധർമ്മഭാഷാലഭിതയാ ഗൃഹാണാം
ഭ്രഷ്യായിരുന്ന നിജഹാത്മസമസ്തങ്ങൾ
ക്ഷാമപ്രാന്തികക്കുമാറിയാറില്ല
ചിന്താമണിങ്ങയ്ക്കി കേരളവമ്പനാമാം
- iii. തദന്നറ്റരജന നിന്മിതം
തമിം ചാന്ദ്രാദിവാം കമാതും
സപദത സപദതാം ദയാലബവ്-
ആദിനാമാം ആദിനമ്പ്രിയാത്മനാം.

ബക്കവയത്തിൽ കാണാനാ “കാടേറതി നമക്ക്” എന്ന പദത്തിൽ ‘അററം’ എന്ന ഭോഷ്മംഖനാണ് കേരള വി. തന്നുരാൻ ശരൂക്കെഴുമായുണ്ടായ പടയിൽ തോറം രം കാട്ടിൽപ്പോരെയാളിക്കേണ്ടിവന്ന എന്നാംരേതിന്മുഖം.

കൂദാഖത്തിലെ ഇതിരുത്തം ഭാഗവത്തത്തിൽനിന്നും രാമനാട്ടത്തിലേതു രാമായണത്തിൽനിന്നും ഏടുത്തതുപോലെ കോട്ടയത്തുതന്നുരാൻറെ കമകളിലേതു ഭാരതത്തിൽനിന്നെന്നും ഇങ്ങനെ മറ്റൊരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം ആളിലെന്നപോലെ പ്രശ്നകാപ്രതിഭും പ്രസിദ്ധമാണെന്നും പുംജാനാം ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്ക് പരമാ ശ്രദ്ധമായിരിക്കുന്നതു.

കോട്ടയത്തുതന്നുരാൻ. സംസ്കാരത്തിൽ അതി വിപ്പനായിരുന്നു. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂത്തികളിലെ ദ്രോക്കങ്ങളും സംസ്കാരമയം; വാദങ്ങളിലും ശീർഘംഞ്ചലപ്രസക്തിയാരാളിമണം. രീതി അതക്കൂടാതെ സംസ്കാരത്തുകൂടിയുംതന്നെ. അച്ചാത്മകവിതാചാത്രത്തിൽ തിക്കണ്ണ. പിഡപ്പട്ടിരോമണി

യാണ്. ഏകാട്ടരത്തുതന്മാൻ, എന്നും അഞ്ചുഹത്തിന്റെ തുടികൾ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ട പർപ്പിള വരെല്ലാം സമ്മതിക്കും. രംഗരൂപങ്ങാഗവിഷയത്തിലും ഇവ അഭിനന്ദനനിയാജിപാൽതന്നെ. ആംഖവാനം പാടവാനം കൊള്ളളിക്കാവുന്നാവയാണെങ്കിലും സാമ്പത്രുമാണ്. തന്മുഖം രാബന്റു തുടർകളിൽ മുനിച്ചനിക്കുന്നാതു്. ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിൽ, തികലശലഭാണ്. നിവാതകവചവയ്ക്കിൽ,

നാശി താസാ രമിനാ—

മപാഹക്കരും കിഞ്ചിമാളുതാസാരമിനാ

• യുധിനാമനസാ ദരിണാ—

ലംഘ്യാ പ്രാജപാജ്ഞാനക മനസാഭവിണാ—

എന്നതുടങ്ങി, ഉദ്ദശിശാപം കഴിയുവരെ ഏപ്പാ ദ്രോ കണ്ണളിം വിവിധാലങ്കാരമയണിളാണ്.

പുരാഹിതാ മുനിച്ചപവിജ്ഞമാസ്തന

പുരാ ദി തം നിഥുപാദവന്മു യമ്മഃ

പുരാഹിതപ്രക്തിരൂപന രാസ്തിനാൽ

പുരാഹിതപ്രക്തിരൂപനാവാച സാജ്ജലിഃ

എന്നീവിധം ശ്രദ്ധാലങ്കാരണനുസ്ഥിന്മായ കിഞ്ചിരുവ യത്തിൽതന്നെ,

വിധുരാവിരത്തം ദ്രാജാഡ്വി

ചുപാദപ്രാതമിഡവംചുകാരികാം

സ്ത്രിതചദ്രികയാ പ്രഹഞ്ചയം—

ശുലദ്വക്കചമുപ്പടാം താമാപാദഃ

ഇത്യാദ്യത്മാലങ്കാരങ്ങളിം ധർരാജുണ്ട്. പദ്മാളിലും ശ്രൂത്മാലങ്കാരാഡികളിൽക്കൂടിലും സംസ്കാരതന്നെന്നാണ് ദിക്കള്ളനിക്കുന്നു. ഭാഷാംശം.

i. കാശാംശുഭജചി കരടം വിറ്പിനെ

കാമിനി വന്നതിനാലതിന്റെനേ

ଏଥାହାଯିତମିର ମାନକଷଳରେ
ଶଲାକୋତ୍ତମାହୁଣ୍ଠାଲିନୀ! ସବୟା.

- ii ପାଞ୍ଚମ ଘୋଷଣା ମୁଦ୍ରାବିଗ୍ରହ ଯାବତ
ପାଞ୍ଚମ ଶିଖିତତି ଚିତ୍ରଂ
ତାବରତ ସାଧିତି ତଥ ଉତ୍ସମତିମାତ୍ରଂ.

ଏଗାତ୍ମ ହୃଦ୍ରକାର ମୁନ୍ଦ୍ର୍ମୁଦ୍ର ଅରୁଙ୍ଗ ଉପରେବାଗ୍ରିକୋ
ତତ ଚିଯାଣିଙ୍କ “ମୁଣ୍ଡର ସଂମୂତନିଲୁହି ଦ୍ୱ୍ୟାକଙ୍କଷଳିଙ୍କ
ସଂମୂତକ୍ରୂଷିଷ୍ଵଳାଯ ପତଙ୍ଗଙ୍କୁଂ କଣାତ୍ମ ତଳେର ସଂ
ମୂତପାଣ୍ୟିତୁର ତ ପ୍ରକଟିଷ୍ଟିକଣାମେନାକୁଟି କବିକ୍ଷେ
ଶୈଳେଶବ୍ରାତାଯିତଗୋପା” ଏଗ୍ରମ ସଂଶେଷିକେଣେ ଅରୁବରୁ
ମିଲିଷ୍ଟ. ଏଗ୍ରମାଗ୍ରମିଲ୍ଲ, ହୀର ‘ନିଷ୍ଠାବଲ୍ୟାଳ’ ଏଗ୍ରମ ପର
ତତ୍ତ୍ଵବ୍ୟକ୍ତା ରିତିକ୍ରିଲୁହି ଚିଲ ପତଙ୍ଗପରି ଅରୁ କୃତିକଳୀଙ୍କ
କାଣନୀଶ୍ଵରମିଲ୍ଲ.

- i ପରାଲବିଲୋତ କରାମିଲ୍ଲ ଆତିକାରିବିଙ୍କ ନାନା
ଚବାରମିଲ୍ଲ ଏଜିଲବାମିଲ୍ଲାତାତ କରାମହଙ୍କ
ତଳା ଢିରନ୍ତିରରା! ଖେତ! ପାଦରୋତାଲପତି

- ii କଟିଲମାରୋଟ ବ୍ୟାଜଂ କୁରାକରିଶନ୍ତିକା
କରନ୍ତ ସତ୍ରଂ କେବାଟ କୁରାମା କରିବୀର!
ତେତିରଣି କାନ୍ତିରାଗି ସଲିଲଂକାଶନାମପାଲ
ପ୍ରଲିଷ୍ଟମହାବୁ, କୁରାମାନାମରି ଶୋଭାରାମାନାଟ
କିମ୍ବା କିମ୍ବା କିମ୍ବା ରାଜପାଦାଯନରି
ଆନାନା ରହିଛିରାମାରୀରାନାଂ ସଗିକାରିମା?
ଭୁଗିଷ୍ଟଂ କଷିତିକାରୀପାତିରିରଂ କାହାରକିନ
କାରିଯାକ କେବଳକାରିଲି କାରିକାରି କାରିକାରି
ଭୁଗିଷ୍ଟଂ ରହିଛି କାରି କାରି କାରି କାରି କାରି

ହୀତ ନିଷ୍ଠ ମଲହାତ୍ରିକାନ୍ତାଙ୍କୁ ଏତାଜିନ ପାରିଯୁ
କ? ଏଗାତ୍ମ ଆତିପାଣ୍ୟିତୁରାତିକାରୀଙ୍କୁ; ସପାତ
ଶ୍ରୀରାମାନୁଟି ଅରୁଶ୍ରୀନାନ୍ଦ ବେନ୍ଦିରେଷ୍ଟିତରୀଙ୍କ ସଂ
ମନ୍ତ୍ର *

സൃഷ്ടിശാഖയുള്ളിൽ. കുടതൽ സൗകര്യത്തിന്റെയും, ഭാഷയെപ്പറി വളരെ ഗൈനിക്കാത്ത ധമാത്മകവിതപത്രി നേരയും ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുതികളിൽ സംസ്ഥം കുചുപിക്കം കടന്നുടി എന്ന പറയുന്നതു ന്വായമായിരിക്കും.

ഇടയ്ക്ക ചില പൊടിക്കൈകൾ കാണുന്നതു തന്നു രാഞ്ഞു രാസിക്കപ്പെട്ടു വിളിച്ചുപറയുന്നവയാണ്. തന്നീക്കാഡേവണ്ടി കോണ്ടുവരുപ്പുട അന്നാം, തന്നു മുമ്പിൽ ഏതു താൻ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കും മററാരാം ഒക്സിക്സ് നു കണ്ടി, “മുഴുമായപ്പും കുറയും നീ ബത! പൊട്ടു നംദം വിശദപ്പുകൊണ്ടം മമ” എന്ന പറഞ്ഞതുടർസിക്കുന്ന ബകാസുരനാട്, ഘതിന്ത്ര മട്ടിൽ ഭീമസേനൻ പറയുന്ന മറപടി ഇതാണ്:—

നക്കഞ്ചുരാധ്യമ! നിങ്ങാ നിങ്ങു മമ
ക്ഷുദ്രി കഴിവോള്ലമഞ്ഞുവ ഭൂമാഡ!
ജും, കഴിഞ്ഞിട്ടു ക്ഷുദ്രിവന്നാൽ ശവ-
ശ്രംമായി ക്ഷുദ്രിക്കുന്നതു ശ്യാമ്രാഘോ?

കോട്ടയത്തു തന്നുരാം സംഗീതമമ്മജംഗം ദരോന്നാന്തരം നടന്നമായിരുന്നവുന്ന കേരംവിയുണ്ട്. ഇതു ശരിയായിരിക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടക്കമെക്കളും പരിശോധിക്കുന്നവർക്ക് തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല. ഉച്ചത്തിൽ നീട്ടിച്ചുംപ്പേണ്ണേ ദ്രോക്കണ്ണം പദ്മണാഥം പീഠംക്കുറബു ഹലങ്കളായിരുന്നതു വളരെ സൗകര്യമാണെന്നുള്ള സംഗീതമമ്മം അദ്ദേഹവും ചന്ദ്രകത്രാക്കന്മാരെപ്പോലെതന്നു നല്പുവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

i പാദപ്പുതവകിതാവിലസത്പ്രഭാതാ
പുതാത്മജഞ്ഞാപി കഞ്ചീവന്മാസസംശാദ

ii അരുപ്പാശസ്യനം ലീറാലിനം തബനം
നിഹപാശസ്യവും കാണൽ ചാതിയാനം

ഈ റിതിയിലുള്ള പദ്ധതിയിൽ എത്രവേണ്ടെങ്കിലും നീട്ടിച്ചുണ്ടാക്കിയ യാതൊരു തന്ത്രജ്ഞവുമാണോരിക്കു തില്ലെല്ലാ. കമകളിയിൽ വളരെ തിരപരമായിരുന്ന ഒരു സാമൂതിരിപ്പാട്, പലരെക്കാണ്ടും കാലങ്കയവധം കമ ആടിക്കാംവണ്ണം അതിൽ ഉൾച്ചരിയുടെ ആട്ടം മാത്രം അഭ്യേഷത്തിന് ഏകലും റംബിക്കാറിലെല്ലാം കേട്ട് കോട്ടയ്ക്കുതന്നും വേഷം മാറി കൊഴിക്കാട്ടുത്തി ആ വേഷം കെട്ടിയാടി സാമൂതിരിയെ സഭനാശിപ്പിച്ചു വെന്നുള്ള ചേരുതിയുത്തിയനിന്ന് അഭ്യേഷമന്ത്രിൻ്റെ അഭിനയപാടവം വെള്ളേപ്പുട്ടനണില്ലോ.

കോട്ടയം കമകളും ഒരു റിതിയിലുള്ള വയാണെന്ന പറയുവാൻ തന്മീലും നാലിന്നേറയും പോക്കു നാലുതരത്തിലാണ്. ആടാൻ അധികം പറവുന്നാതു് കാലകേയും മാണസക്കിൽ പാടാൻ നല്ലതു ബകവധമാണ്. തന്നുരാൻ ബകവധം കമകളിയുണ്ടാക്കി അഭ്യേഷത്തിന്നേറ മുഖനാമനെ കാണിച്ചുപ്പോൾ “ഈതു ഗൂഡികൾക്ക് കൈകൊടുക്കി കൊള്ളിം” എന്നും, കിമ്മീരവധം കണ്ണപ്പോൾ “ഈതിനൊരു വൃാവൃാനും കുടി വേണും; ഈ തു പർക്കുന്നവക്ക് വുല്പുത്തിയുണ്ടാകും” എന്നും, കല്ലാണം, സെതിഗസ്യിക്കാതപ്പറവി “ഈതു കണ്ണാൽ, കവി ഒരു ഗൂഡിനാണെന്നും തോന്നും” എന്നും, കാലകേയും ഉണ്ടാക്കിക്കാണിച്ചുപ്പോൾ “ഈതു് ആടാൻ കൊള്ളിം” എന്നും മുഖനാമാണ് അഭിപ്രായപ്പേട്ടായി ഒരെത്തിയുമണ്ട്. ഈ വിടെ ആട്ടനു കാഞ്ഞത്തിൽ കാലകേയും താതിനമാറുമെ മെച്ചും കല്ലിച്ചിട്ടുള്ളതുവും, മറ്റു കവികളുടെ കമകളി കൈള അംഗീക്കാരിച്ചുട്ടേന്നുകിയാൽ ആടിക്കാണാൻ നല്ലവ

இடம் அதுக்கான் செல்க்குழுத்துவமும் கொடுக்கல் கடமைகளை என்ன அரிவுத்துவம் பாய்ந்தது? யுத்தக்கிழுரக்காலை எனக்கிட, அதில் சாங்கிரண்ணத்து கவிதப்பஸ்வூஸ்ணாத் ஸரஸ்வதைய ஜோகபத்தை தினைவினாக்காலை வயறு யாகத்திக்கூட ந்மதித்து ஹாஷ்சாஸாமித்துதைக் கிழக்கு ஸ்தூபம் நாட்டியிரிக்காலை கரைகளை கொடுக்கத்துத்தவுரான்.

கொடுக்கத்துத்தவுரான்கள் காலத்தினாலேசும் என்று திமமாய புதிலைப்படுவதேதாநும் அந்திதரஸாயாரள மாய ஸபாதற்புத்தொந்தாந்துக்கி அதுக்கமொலோகத்திக் குறுக்கைப்பூட்டு கை ஜோதிஸ்தூபம் உண்ணாயிவாரியக் குலேஷம் கொடுப்பிஸஂஸ்மாக்கில்லைப்பெடு ஹரித்தொலக்கட ஏடு நமலத்து கொடுவத்தும் ந்மதி-து ஜனித்து விழு தூஸம் செழியு துடுவபேருந் தாமஸித்துயின்ன. ஹப்பார் துடுவபேருந் சென்ற தோமஸ் காலேஜிரி க்காலை நமலத்தூபம் உண்ணாயிவாரியக் காமஸித்துயின்ன தென்ன அந்தின தக்க லக்ஷ்முநெஞ்சனம் பிலர் பாய நூ. ராஜாயாவும் அந்தேஷம் துடுவபேருந் தாமஸித்து கணவைக்குத்து நிஸ்தூப்பாலை தென்ன. தாஷியூந்து கை விதபான் புதுவாக்கட ஶிஷுநாயின்னவென்ன கேரள விழுஷாந்.

ந்தர்-நமாஸ்திடியூந் உண்ணாயிவாரியக் கிழவென்ன புதுதெக்க புரபூட்டு. அவிடெ காந்திகதித்தொந்தீகென அதுகையித்து கங்கையூர் முருாய ஸரஸகவிக்கூடா க்குக்கி தாமஸித்துது, “நவிற்காணம் சொலித்து” ஹப்பார் “நவிற்காணம் சொலி” துது, நஸ்தூர் ‘காலத்து குலக்கிழு’ காலத்தித் தூக்கிழவென்று. உண்ணாகி “காலக்கிழு” காலத்திக் காலத்துது மாநால் நூஸ்ஸில்லானாலூ.

ആട്ടക്കമകളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അധിക്കന്ന
“നള വരിതം നാലു ദിവസത്തെ കമ”യാണ് ഉള്ളായി
വാരിയരുടെ കൃതി. കോട്ടയത്രുതവുംരാഞ്ചി കൃതികളിൽ
മനിച്ചനിൽക്കുന്നതു സാഹിത്യത്രംമാണുകിൽ, ഉള്ള അ
യിരുടെ നള വരിതത്തിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അധിക്കന്നതു
സംഗ്രഹമാകുന്ന. ലാഗവതർമാരെക്കാണ്ടിപ്പോലും തല
കലക്കിക്കത്തെക്കവിയം അതു കേമമായ പല പദ്ധതികൾ
നള വരിതത്തിലുണ്ട്. ആട്ടി പ്രീകാൻ നടന്നാൽ വളരെ
വിഷമിക്കം. ദിവസങ്ങളായ സമയും പദ്ധതികൾ
പദ്ധതികൾ നടന്നാരെ വല്ലാതെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നവയായിരി
ക്കുമെന്ന് അഭിനയജ്ഞന്മാരോട് പറയേണ്ടതില്ല.

മുന്നും നാലും ദിവസത്തെ കമകളിൽ ഇങ്ങനെയു
ം പദ്ധതികൾ സുലഭങ്ങളാണ്. വിശ്വാസിച്ചും താഴെയെഴു
തുനാവ ആട്ടവാൻ അതിപ്രധാനമുള്ള വയരു:—

“അലാറവിപിനം .....”

“ആനംസത്രാഡിലനെ .....”

“അവജ്ഞത്വായ കാമിനി .....”

“പ്രത്യേക്കരണിപാല .....” എന്നതിനും അംഗവലുവും....

“ആട്ടവാൻ പാട്ടവാൻ: ഏററവും സുവഖ്യാട്ടുള്ളതു് റ
ക്കാം ദിവസത്തെ കമയാകുന്ന. ഒന്നാമത്തെത്തും വലിയ
തുരങ്കെടിപ്പ്.

അതൊപ്പും ആപാദചൂഡിയം അതുത്തുതം തന്നെ
ശ്രദ്ധിക്കിയിൽ, വാന്നിരോധപ്പാലെ സൗച്ചിട്ടുള്ളവർ, മല
യാളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതെന്ന പറയാൻ തോന്തിപ്പും
കുന്ന. വാന്നിരോധപ്പാലെ ഓഷധാണ് കരെ അപകടമായിട്ടുള്ള
തു്. പെരിന്മാറിപ്പും തന്നെയാണുകിലും മനിയും
പ്രവാസവും കൂട്ടുനാതിൽ ഒരു പ്രവസമയമില്ല. വാന്നിരുടെ

ഭാഷ, അക്കദാസ പരമ്പരാത്മക, പുണ്ണസപാതത്ര ത്വിന്നെൻ്റെ — അമേഖ “തോന്ത്രിയവനസ്” ത്വിന്നെൻ്റെ — സ ന്തതിയാണ്. മലയാളവും സംസ്കൃതവും രണ്ടും വാച്ചുകൾ ഒരുപോലെ സപാധിനമാണ്. രണ്ടും ഉച്ചയോഗിക്കുന്ന തിൽക്കു ഒരു നിയമവും വ്യവസ്ഥയുമില്ലതാണ്. അപ്പേപ്പാറം തോന്ത്രനാത്രപോലെ എഴുതുക എന്നുള്ളതാണ് വാർഡിയ ഒട്ട നിയമം. വിലപ്പോറം പബ്ലിക്കേഷൻ പോരിന വിളിക്കുകയാണോ എന്ന തോന്ത്രമാരുള്ള പ്രയോഗങ്ങളും ഒന്നും. വ്യാകരണം വാച്ചുരേ അനുസരിക്കുന്നും. അപ്പാതെ വ്യാകരണത്തെ വാച്ചു അനുസരിക്കുന്നും. “അപരിഹരി സ്ത്രീയവിധി യന്ത്രണതിൽപ്പെട്ട മനീ” ഇതുാണി വ്യാകരണവി അലപ്പേയാഗങ്ങളും, തരമുള്ളിടത്തെല്ലാം പ്രാസത്തിൽ ലഭിച്ചു വിലപ്പോറം വരുന്ന അത്മദ്വിജ്ഞതകളും ദ്രാ നപയം, അവയ്ക്കുപാശലാപം, മുതലായ ദോഷങ്ങളും മ രഭം വില ഭാഗങ്ങളിൽ അത്മത്തെ ഭർഗ്ഗമഹമാക്കി ത്വീക്ഷനംണുകുലിയും നിരത്മകപദ്ധത്യോഗക്കരവും കുറെ ആദ്യപാസകരം തന്നെ. വില പദ്ധതിയിൽ ശ്രദ്ധ സംസ്കരിക്കാനും മാണിക്കിൽ . മരം വിലവ മനീപ്രവാളങ്ങളായിരിക്കും. ദ്രോക്കം സംസ്കരം, പദം മനീപ്രവാളമെന്ന നീതി അദ്ദേഹത്തിന്നെൻ്റെ കവിതയെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. വില ദ്രോക്കം പദം പച്ച മലയാളത്തിലുമില്ലെന്നില്ല. സപാതത്രമാണ് വാച്ചുകുടെ നീതിയുടെ ജീവൻ. ഇതു നീതിയെപ്പറ്റി എ. ആരു. രാജാജാജവമ്മ കോയിത്രനുംരാൻ തികമന്ത്രി കൊണ്ടു ഇപ്പുകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

“രണ്ട് ഭാഷകൾക്ക് തില്ലതണ്ണുവന്നായെന ഉള്ള സംസ്കൃതികൊണ്ടു തുളിപ്പേടാതെ അഞ്ചേഭം നീരക്കീരി ത്രായേന സങ്കരം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു. നെല്ലുവരിത്തതിലെ ഭാഷ മനീയും പ്രവാളവും കവത്തു ചെത്തല്ല, സംസ്കരം

മാകന ചെന്നും മലയാളതാകന വെള്ളത്തിനുവും ചേൽത്ത്
അകിയ ഒരു ചെങ്കലഭർഷയാണ് ..... ബഹിരംതിസ്സുറ
ദ്രസമായ ഭ്രാഷ്ടാപാകം ഉണ്ണായിയുടെ സപാംവത്തിനു
വിത്തലമാണ്. അരദ്ദേഹത്തിന് നാളികേരപാകത്തിലേ
രസമിഴി. സഹ്യദയനാർ രസിക്കണം. സാധാരണക്കാർ
അഭിനവിച്ചില്ലെല്ലക്കിൽ എന്നാണ് ഹാനി എന്നാണ് കു
വിയുടെ നില. ‘സാഹിത്രം ആലോചനാത്മായിരിക്കു
ണം; പണിയിത്തനാർ ആലോചിച്ചു രസിക്കുയും വേണം;
ആപാതമായുമ്പുറ്റിയനാരായ പാമരനാർ വേണമെ
ക്കിൽ ഇതു സാഹിത്രത്തെത്തന്നു പാടി രസിച്ചുകൊഞ്ചേ
ടെ. രണ്ടിനും ചേന്നാണ്ടും താൻ കവിത ചെയ്തിരിക്കു
നാതു’. എന്നാണ് വാച്ചുഡൈടെ ഭാവമെന്ന തോനം. തീ.
ഹഷ്ടന്നു നേന്നും വായിച്ചിട്ടു് അതുപോലെ വൃത്ത്
പാഭകവും പ്രൗഢഗംഭീരുമായ ഒരു കവിത ചമയ്യും
നാണ് വാച്ചു തുന്നിത്തുതു. അരദ്ദേഹത്തിന്നു ആ ഉള്ള
മം വേണ്ടംവന്നും ഫലിക്കുയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു് ഉണ്ണായിവാച്ചുക്കിം തീ.ഹഷ്ടനേപ്പും ലൈംഗികതയിൽ
നാണ് തന്നു ഉദ്ദേശത്തെ വിളിച്ചുപറയാമായിരുന്നു.

“ഗമഗമിപ്പി കുചിൽ കുചിലപ്പി ഓണി പ്രയത്നാന്തയ
പ്രാജ്ഞ മഹമനാ ഹോന പംതിമാസ്തിന് വലഃ ചവലതു!

ശ്രദ്ധാരാഖ്യഹ്രതഃ ദ്രുമിക്തദ്വാഗ്രാജിഃ സമാസാദയ-

തേപതയ കാവ്യരണ്ടുംകുമജജനസുവവ്യാസജജനം സജജനം.”

എന്ന തന്നു ഉദ്ദേശത്തെ വിളിച്ചുപറയാമായിരുന്നു.

ഉണ്ണായിവാരിയങ്ങെട കൂതിയിൽനിന്നും കമകളിയു
ടെ വക്ഷണങ്ങളെ സാമാന്യനും അനന്മാനിക്കുന്നതു ശരി
യായിരിക്കുന്നു. എന്നുകൊണ്ടുനാൽ സാധാരണ കമ
കളിക്കാർ രസപോഷണം, പാത്രനിമ്മാണം മുതലായ
വിഷയങ്ങളിൽ തീരെ തുലിക്കാറില്ല. ആട്ടക്കമെകളിൽ
അഭ്യർഥം അതു ഗണിക്കുണ്ടതില്ലനാണ് അവയ്ക്കു

ஒன்றியான். நான் சுதந்திரமாக, ஸங்கீதங்களைப் பொறிப்பதை, மூலாராஸ், அப்பிலாஸ், ஸா ஹோஸ், விழுப்பாலே, டிராஸ், என்று நிலக்குத்திருக்கிக் கந்தை வரி பூஷ்ணமாய் பரிசோஷ்னதை பூவிதழிடுகின்றேன். பாருநி மாணா, ரங்காநாயகி என்னி விஷயங்களிலும் வாரியர் நாட்காலிக்காலங்களிலும் உள்ளது. அந்தினால் வாரியர் கூட நீதி விரிஜ்ஞமாய் கை பூதேகப்புஸ்மாநமாயிக் கொண்டாகினான்.

ஒந்தை அறுடுக்கம்மொகுத்து ஹரயிமங்கவியாஸ். ந்தவு-ாமாஸ் துபாத்திலேப் பூதைத்தாதி நக்குத்தைத் திதைவந்தபூத்துவத்துவத்துவாஸ் ஜானா. காத்திக திதை நால் திதைமந்திலை லாரினேயன்ற கை பூதுத்துவாஸ் தெய்வித்து மாதாவு. வூலுத்தித் தான் தெயி ஸங்கீதத்தில் நலை பாளியித்து ஸங்கீதிச்சு. கவிதாவாஸந் தெயிதை திதைவந்தபூரா ராஜயானியிலை கை விபே ஸஸ்ஸுநாக்கித்தீக்காயு செய்து. மரங்கால் தெயி கொட்டாரத்திலை கவியாயி குதித்துக்குதியெனாளாரியு நாது. ஸாக்ஷாத் பேரை “ரவிவம்மந்தெயி” என்னாயி நான். அந்தின்ற த்தெவந்துபமாஸ் “ஹரயிமங்கதெயி.”

ஹச்சுமாந் ராரண்டோக்க்கூத்து கீத்தங்கைத்து யாராந்து ஸாக்கிடுகின்றேன். கீஷகவயா, உத்தராஸ.பயங்வரம், ஏக்க யாரா என்னி நூன் அறுடுக்கமைக்கலாஸ் பூஷ்ணத்திக்கல்லா யி நழகை கிடுக்கிடுக்கிடுக்குது. ஹவ மலதாலுடாஷயை என்ன நோக்கம் அலகூரங்களாயி ஹபிக்கையும் செய்யும். ஜாலேவ துதிகரிக்க திருப்புரூபம் பதலாலித்துவும், பூஶவும், அந்தம்புத்துவும், மாயுஞ்சும்குதித்தெயிக்கைந்திர்க்கை ஹத. அறுடுக்கமைக்க ஹனாந் கேரல்தெயிலைக்குது அந்தியும் பாடியும் வகை.

കൊട്ടയ്ത്തിന്റെ സാമിത്യവും ഉള്ളായിയുടെ സം
ഗീതവും കുട്ടിക്കലെത്തിയ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തെയാ
ണ് തന്മി സപ്രീകരിച്ചതു്. ശ്രദ്ധാത്മാലക്ഷാരങ്ങൾ തി
ങ്ങിൽക്കുള്ളുന്ന സാമിത്യഭാഗങ്ങോ, സംഗീതല്ലിയന്മാരെ
മയ കുന്ന സംഗീതഭാഗങ്ങോ, എത്താൻ അധികം സഹസ
രായിട്ടുള്ള തന്മാ നിംബന്ധിക്കാൻ പ്രയാസം.

ഉന്നിലഘട്ടപറവല്ലിം പുമ്പലക്കച്ചേരം രാഞ്ചമാനപിജാളിം

സാദ്യപ്പേജായാലിഡാം സുടക്കംസക്കംമംഷപാത്രന്ദസ്യാം നിക്കാനതം.

ആരാഡാരാമലക്കുളിമഹി നിജങ്ങയിൽ, വീക്കു വിഭാജമാനം

കാലേ തന്മീൻ കത്തുണ്ണാ പതിഴിതി മുതിരാ പ്രാഹ ഭാങ്ഗുംഡാവ്യഃ

എന്നിത്രാദി ഭാഗങ്ങളിൽ കളിയാട്ടന കവിതാരസിക
തപദേശം,

കല്ലുണ്ണി! കാഞ്ഞ വല്ലുണ്ണി! മാമകം നഞ്ചുഞ്ചുഞ്ചുനമിദം

മല്ലിസാധകക്കുളി ചെപ്പുതിനന്തിഃവല,

ഉല്ലാസമക്കാവിൽ വള്ളത്താ സാഹുതാ.

(കല്ലുണ്ണി)

ചൊല്ലുണ്ണം തങ്ങാലപമല്ലാം പുഷ്ടിതായി. ഉല്ലാസിച്ചിട്ടുണ്ണം

വല്ലിക്കുളി മെല്ലു മാങ്കാലാലപം. ഉല്ലാസംഗളികളാൽ

കുല്ലുംപചില്ലി! നാശ വിളിക്കുന്ന കാഞ്ഞ നീ

(കല്ലുണ്ണി)

വിഭേദമഴം നിന്റെ കച്ചവിക്കിതകംമോ അടുവാണാവേലം. കാഞ്ഞയാൻ
അടുവാണന്ന് നിന്റെ സജ്ജാംശം ലഭിപ്പുന്നായ

സൗംഖ്യം! തന്ന നാഞ്ഞവനാം തശ്ചനാ?

(കല്ലുണ്ണി)

കൊക്കി നിന്മുഖംകുളി ചാറ്റുന്നനു ചിന്തിച്ചു ഏകാന്നം. വിശ്വരത്തെ ഒ

കീച്ചിത്വാ

പ്രക്രിശ്വാചനംകൊണ്ട് കൊപ്പുമാട നിന്മന്നം.

ഒണ്ണകുമാടപഴം നോക്കുന്ന പതിയേയും

(കല്ലുണ്ണി)

കൊക്കികളിതാ! നിന്റെ ഒക്കെഡിനെയണണ്ട് കാർക്കാനഡലിനി മോഡലും,
കീടനു

രംക്കൊക്കുംജാലമുസപദിച്ചതിമോം

കൊക്കിപ്പണ്ണംകുളമുഖ്യം പാടനു

(കല്ലുണ്ണി)

എന്ന തൃട്ടണ്ണിയ ഹാട്ടക്കളിൽ വിള്ളയാട്ടന സംഗീതനും

மே ஸவுப்பதனாரை அயிகி அதுகஷ்டிக்காதென நி
ஸ்தீக்கியாதிக்கலைக்கொள்ள பரவான் ஸாயிக்கையில்..

· ஏனினியிகஂ பரய்ன? “அருடுகலத்தின்றி ச
யங்பொலுமிலூத்து நான் ஏனிக்கீ அருடுக்கமைக்கலைப்பு
ரிபொறுவை நலை அல்லுயும் தீங்கதென்றையில்.”

ஏன் துரினாபரயத்தகவியையும் அருடுக்கமைக்கிடுதெடுதே
அநுமதி வெவரங்குறுங்காலிதென் ஸுங்கிறுமமஞ்சன
நாய ஈக்ரஹபாள்ளிக்கி, தென் ரஸிலீக்காதாயில்லூர்
ஏதிட்டுத் தூயூந்தும் கில உதைமதுத்துக்கிடுதெடுதைத்துத்
பெடுதொனாள் தவியுதெடுதைத்துதைசுப்பயவரா.. ஹனி
யூர் ஏன்றாக மெதுமாள்ளுத் துதுதிக்கை கிடேங்கிடு?

‘கக்ஷயாஸ்’ உளைங்கியது மாத்தாஸைவம்யுவ
ராஜாவின்றி நிழேஶேநுகாரமாக்கென்ன் அதிகீ பர
ஏதிட்டுள்ளது.

அதிராமவங்கலங்கோரைநாமேந்து.

மாத்தாக்கியவங்கலங்குதிபாக்கின்றைக்கோல்

க்காபி தால் பாக்கா கில கக்ஷயாஸ்-

காந்துபுவ்ஸதுதிது ஸுயியு புந்து

கோடுதூர் தாபுதாநேந்து விவம்மான் தவியேயூர்
பாந்துர் தாததுபுதுப்புத்துநாது அநாவத்துமாள். ந
ளைபேஷங்கேயூர் போகீ” ரள்ள வழியித்துக்குடுத்தாக்காது,
தாததுவிவேஷங்கத்தின் துமிக்காதுதென அநாது
தமாகிரிக்கீ. தாபுராக்கீர் தூங்காமல் கும்பிரவை
தெப்புரி அல்லுயும் பாத்ததுபோலை, அநேகு
த்தின்றி குடகுக்கூலூர் “யுாவ்ராநமெஷ்டி” பரிகே
ள்ளாவ்யாள். விட்டுத்துக்கருகீ பாந்துபுதுக்கூலா
யி உபங்கார் கூத்துக்கை கை சொற்றுவமாள் அதிகீ
அதுபாலெப்புயூர் விட்டுத்தாந்தாது’. தவியுதெடுத்திக்கூ.

കട്ടേ, വിത്രമാവസരങ്ങളിൽ ആക്കം വായിച്ചു രസിക്കുന്നതുക്കവണ്ണം അതു സഹസ്രങ്ങളിലും ലളിതങ്ങളിലുമാകന്നു. തന്നെ തീരെ സംസ്കാരത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവ പറവാൻ ഇവിടെ ഒരുക്കമെന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കാരപ്രയോഗം വളരെ കൊമ്മളമായതുകൊണ്ട് വായനക്കാർ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കിവരികയില്ലെന്നുള്ള തു വിസ്തരിക്കുന്ന കാരാമല്ല.

മാക്കാഡാക്കാരമജഞ്ജരിമധ്യസർമ്മതനാന്നപുജ്യാംഗനാ—

ചരബുംഖവിതപാങ്ങമാണവിന്തകര കേളിവേന ഏംവേന

ഇത്രാം ഭാഗങ്ങൾ ശ്രദ്ധകൊണ്ടം റീതിക്കൊണ്ടം എത്ര സരസങ്ങളായിരിക്കുന്നവെന്നു അനാക്കക്ക.

ആത്മാ ഭീമപ്രണാം ആത്മിക്ക രസക്കി എപ്പുമ്പുക്കണ്ണായിനാമഃ
ശ്രൂംബാം ആത്മായ നേരക്കണ്ണഭന്നക്കരണഃ ആയുജ്ഞാട്ടവരാബന്നഃ
ശ്രൂംവർ ഓഷ്മാംശ്രൂംഭരാദ്വാ പ്രക്രയാംഗവും കാനനാന്തായ പ്രതിശ്രൂം
മാർന്നില്ലപാനമാർന്നു പമി വിവിധമിം ഹ്രാഷ്ട്രക്കരിച്ചുവര

എന്നിത്തരത്തിൽ കാണുന്ന തന്മുഖരാഞ്ഞു പല്ലാഞ്ചിക്കം, പൂഞ്ഞാംനേന്നുംപ്പാണി! ബാലേ! സൗഖ്യി! വിഭവിയായെന്നുപോകുന്നിംഗാനിം സപാന്തേ സങ്കരാംഗമാറാം തദ്ദേശത്തിനില്ലെങ്കിൽ ഒരു വന്നു എന്നു നിന്നിട്ട്

[അവാഡി

ഞാൻ ഒരു കാവം ഗ്രഹിപ്പുനവന്നിന്നുരമിക്കാലപ്പിയം ചൊന്നതെല്ലാം; കാണുതു! മാറുന്നു! കോപം കൂടിക മയി തവാഴിച്ചുമല്ലും തന്നേന്നു.

ഇത്രാം കളായ തദ്ദേശിയുടെ പല്ലാഞ്ചിക്കം തമമില്ലത്തു അന്താരം സ്വാശ്വമാണ്. തദ്ദേശിയുടെ മിക്ക പല്ലാഞ്ചിക്കം പല ഷേഷങ്ങൾ ആയുന്നികമണിപ്പുവാളിപ്പോലെ നല്ല മലയാളത്തിലുായിട്ടുണ്ട്. മുന്നു ആട്ടക്കമെക്കെല്ലക്കൊണ്ട് മാത്രം കേരളിസാധിത്രസാമ്രാജ്യത്തിൽ സുപ്രതിജ്ഞമായ ഒരുന്നത് സ്ഥാനത്തെ ഒരാം കൈവയ്ക്കുമ്പുട്ടത്തണ്ണെമക്കിൽ ആകുമക്കംക്ക് എത്രംതന്നുകും മുന്നാപെറ്റുമ്പുട്ടണായിരിക്കുണ്ടാം?

തവിയുടെ ഉത്തരാസപത്രംവരും, വൈക്കരമുസ്തി നന്ദി ഭാഗ്യാധനവയം ഇവയാണ്. കമകളിയോഗക്കാർ അധികം ഇഷ്ടം. ആടാനും പാടാനും സൗകര്യം നൊയാറിക്കണം ഇതിന്റെ പ്രധാനകാരണം. “ഹിരി! വിരാടകമാരി! വിഭോ! പാരതരഹസ്യാശരാഭോ!” എന്ന കമ്മി വളരെ പ്രചാരമുള്ള ഒരു പാടാധിത്തിന്റെ ശാഖ. എവിടെയെങ്കിലും ഒരു കമകളിയോഗകാർ വന്ന പേരാൽ, നൊമത്തെ കമ ഭാഗ്യാധനവയമായിരിക്കും. ആടാനും സൗകര്യത്തിനും ഏറെ, ഭ്രംജാസനന്ദര കൂടൽമാല ഭീമസേനൻ വലിച്ചുടക്കന്തു കാണാൻ കൊതിക്കുന്ന ഭാഗ്യാക്കളിടെ പ്രീണനവുംകൂടി ആട്ടക്കാരെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്നണ്ണായിരിക്കാം. എന്നാൽ, പിന്നു കുറച്ചിവസ്തുക്കൾ “ബണ്ണയരാത്മജി! കേട്ടാലും നീ ബണ്ണാഗാരമെന്നിക്കായപ്പോ” എന്നും, “ചിത്രതരമോക്കംംനും അതു നിന്നും ഭാഗ്യിച്ചാരം” എന്നും, “പരിതാപം എലിക്കുതിരുന്നു നീ” എന്നും മറ്റൊരു പാട്ടകളിടെ വില കഷണങ്ങൾ “അഞ്ചാട്ടിപ്പിശ്ചേരി” ക്കപ്പോലും മുളിപ്പാട്ടിനു വിഷയമാകാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതും. പ്രത്യേകം ഓഫീസിലെ സാഹിത്യാഘാതത്തിനു വലിയ ഭോഷമൊന്നും കല്പിക്കാനില്ലെന്നായുള്ളൂ. ഉത്തരാസപത്രവരമാക്കേ, സാഹിത്യംകൊണ്ടും പംഗിതംകൊണ്ടും വളരെ ഉയന്നനില്ക്കുന്ന ഒരു തൃതിയാണ്.

സംസ്കൃതനാടകങ്ങളോടൊത്തുനോക്കുന്നതായാൽ, അതുകളിടെ പേരുപറഞ്ഞു് ഒരുദിവസം കഴിത്തിട്ടിവേണും ആട്ടക്കമകളിടെ പേരു പറയുവാൻ. പാദ്ധ്യാത്മനാടകങ്ങളിലെപ്പോലെ പാതുങ്ങളിടെ സ്പദാവപോഷണങ്ങളും, ഒരവർഷിംഡക്കുങ്ങളിലെപ്പോലെ രംബപോഷണമോ ഗ്രാമത്തെ മുത്തുകാവുംജാശിയു് ‘കന്നികാജനാൻപോലു

മില്ല. ഇങ്ങനെന്നെയാക്കേണ്ടാണെങ്കിലും കമകളികൾ കേരളത്തിൽ ഒരുക്കാവത്തു് അതുകൂടിടെ ശ്രദ്ധയെ അതികലം ശ്രദ്ധായി ആക്കഷിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പത്രാം ശത്രവ പ്രതിക്രിക്കുന്നതിൽ അസാമ്പ്രദാം കമകളികൾ പോതിപ്പുരപ്പെട്ട്. കാത്തികതിങ്ഗാർ മഹാരാജാവു് ആട്ടക്കമകളിടെ രക്ഷക നീം പോഷകനമായിത്തന്നെവന്നമാത്രമല്ല, ഹ. രാജസുയം, റ. സുഭദ്രാധരൻ, ഒ. ബകുവയം, റ. ഗന്ധർവ്വിജയം, റ. പാഞ്ചാലിസപ്പയംവര, നു. കല്യാശം സൗഗസ്യികം, റ. നരകാസുരവയത്തിൽ പാതി ഇതുയും ആട്ടക്കമകൾ സപയം നിമ്മിക്കേണ്ടിട്ടും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അരേദുഹത്തിന്റെ മാതൃക കൊട്ടാരക്കരത്തനുരാന്നയിങ്ങനെ. ദ്രോക്കണ്ഠം മിക്കവയും സംസ്കൃതവും പദങ്ങൾ മനിപ്രവാളവും ആണോ. അശ്വതിതിങ്ഗാർ ഹ. അംബരിഷവരിതം, റ. പുതനാമോക്ഷം, ഒ. ഇമോൺിസപ്പയംവരം, റ. പെരുണ്ണപ്പകവയം, റ. നരകാസുരവയത്തിന്റെ സ്വാക്ഷി പാതി എന്നിതുകൾ ഉണ്ടാക്കി. ഇവയും സംസ്കൃതമയംതന്നെ. അതുമാംഡിന്ത്രത്തിനീം കുറവില്ല. ഉത്രംതിങ്ഗാർ വലിയതനുരാൻ സിംഹലപജപാരിതം എന്ന പേരിൽ രാട്ടക്കമെ ഉണ്ടാക്കിട്ടുണ്ട്. ഉണ്ണായിതെ അനാക്രിയിച്ചു് ശാക്തസ്ത്രംകമായു് ആരു റംഗമായി ഭാഗിച്ചു് കുലക്ക്രമത്തു രാഖവന്നനുബ്രാഹ്മ ആരു ആട്ടക്കമകൾ നിമ്മിച്ചു്. വിനീട്ട്, വാസുനദിയുടെ സീമന്തിനീചരിതം, കണ്ണൂർ തൃഞ്ഞപ്പുത്രവാഴിടെ തൃഞ്ഞാവതാരവും കാളിയമ്പ്രംബവും, കേരളിവയവും, കംസവയവും, പുതിയിക്കാത്തവയാണ്ടെ കാത്തചീത്രിജയവും രാമാനകരണവും, ഇട്ടിരാരിസ്ത്രോമനവ നീം സന്താനഗണപാലം, കല്ലേക്കുളങ്ങരെ പിശാരടിയുടെ രാവണാത്തിവം എന്നീ തൃതികളിലും മററനേകകം ആട്ടക്കമകളിലും ഇക്കാലത്തുനായിട്ടുണ്ട്. അന്നാനായിട്ടുള്ള വാ

കയിൽ അച്ചടിപ്പിക്കാത്തവയെങ്കി വളരെ എണ്ണം അങ്ങ് മിക്കും ഇനിയും കിടപ്പുണ്ട്; അച്ചടിപ്പിച്ചവയിൽതന്നെ അരങ്കുകാണാത്ത കളികൾ പലതുണ്ട്; ഏകജീവനം മാത്രം റംഗപ്രവേശം ചെയ്ത് അച്ചടിപ്പിച്ചാലെ ശരണംപോലെ പിച്ചവയുടെ സംഖ്യയും ചില്ലറയല്ല. സംഗ്രഹിതത്തിന്റെ “ഗസ്യ”മോ, സാഹിത്യത്തിന്റെ “വാസന”യോ ഇല്ലാതെ കവിയശില്പാത്മികൾ കമകളിനുമാതാവെന്നുള്ള ഉന്നതപദ്ധതിയിൽ മുന്തിരേച്ചരാനുള്ള അതിമോഹം കൊണ്ട് മാത്രം വല്ലതും ഒഴുകിക്കുട്ടിയാൽ അതെങ്ങനെയാണ് നിലനില്ക്കുക?

കൊടുത്തു ഉണ്ടായി, തന്മൂലവും കമകളിയിൽ ലഭിച്ച സംസ്കാരജനകമായ വിജയമായിരിക്കാം, ഇത് പ്രസ്ഥാനത്തെ അനുകരിക്കുന്നതിനും അന്നത്തെ ക്ഷുദ്രക്കവികളിലേപ്പോലും ഒപ്പിപ്പിച്ചതും. അനുകരണമുണ്ടെങ്കിൽ പണ്ണേഖനെ ജന്മാന്തരം സിലിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ലേഡു. സാഹിത്യരസികന്മാർ കൊടുത്തുതെന്നും, സംഗ്രഹിക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുത്തും, ഉദയന്തീര്യന്മാർ തന്മീയയും അനുഗമിച്ചു. ആന്നാൽ അവരോടൊപ്പം മുത്തുന്നതിനു വളരെ ചുരുക്കംപോക്ക് മാത്രമേ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതുവും പ്രത്യേകം പറയേണ്ടിപ്പുണ്ടോ: മലയാളത്തിലെ ആട്ടക്കമകളേയെല്ലാം പരിശോധിച്ചാൽ, അവരെ ആരായി തരംതിരിക്കാം. ടി. ആട്ടാൻ മാത്രം കൊള്ളാവുന്നവ. റ. പാടാൻ മാത്രം കൊള്ളാവുന്നവ. റു. സാഹിത്യരൂപം മാത്രമുള്ളും പ. റ. സാഹിത്യരൂപം സംഗ്രഹിതരൂപവും അഭിനയസൗകര്യവും ഉള്ളവ. റ. ഇതൊന്നുമില്ലോതവ. റു. പറയത്തക്ക സാഹിത്യരൂപംമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, ആട്ടാനം പാടാനം കൊള്ളാവുന്നവ. ഇവയിൽ മ-0, റ-0, റു-0, റു-0, റ-0, തരം കമകളികളാണ്യിക്കും;

ര-ാം തരം വള്ളരെച്ചുങ്ങും; ദ-ാമതെത്തന്നരം അശു ഭിസ്സ് മേലു.

സാമാന്യമായി പറയുന്നതായാൽ, മലയാളത്തിലെ കമകളികൾ ഈനി വള്ളരെ പരിജ്ഞാനിക്കപ്പെട്ടെന്നുതായുണ്ട്. വള്ളരെ കുറവുകളും കുറങ്ങളും ഇന്നതെന്ന സന്ദർഭം യത്തിൽ കലവർക്കിടപ്പുണ്ട്. ഇതുകൾ മുമ്പുമായി മുന്നു കാരണങ്ങളാൽ ഉണ്ടായവയാകുന്നു:—

ച. സതാനഗതിക്കപ്പോൾ. ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാരുടെ പതിനേതാട്ടം ആത്മകമകളിലെല്ലാം ഒഴിച്ചുകൂട്ടാതെ ഒരു ചാട്ടാണോ ഏന്നു തോന്നും. ആധാനമായി ഇവർ കാണിക്കുന്ന റബ്ബോ സംഭാഗവല്ലും ഗുരുത്വാദിവക്കുന്ന സാമഗ്രികൾ എല്ലാം കൊന്തെന്നു. ചന്ദ്രൻ, കോകില തതിനും, കേക്കികൾക്കും, മുട്ടുവവന്നും മറ്റും തേമാനും വന്ന നശിക്കാറായാലും പിന്നെയും പിടിച്ചുവലിച്ചിരുക്കാണുവാരും രാത്രിക്കാരാണുവാരും കമകളിക്കാരനു സുവാഹിപ്പിലും. ഗ്രൂപ്പും ഗ്രൂപ്പും “ഇരിപ്പുംഗാര”ങ്ങളായും വരും. ഗ്രൂപ്പാരപണങ്ങളിൽ അതിനുസരിച്ചുള്ള ഇളക്കിയാട്ടങ്ങളും ചില ദിവസുകളിൽക്കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ. ഒരു ഗ്രഹത്തിലുള്ള വക്കും തെമിച്ചിരുന്നും കമകളി കാണാൻ നിവൃത്തിയില്ലോ തായിത്തിന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്നാതു പറയുകയെന്നും ഇന്നാതും അഭിനവിക്കുന്നും മറ്റും ഒരു കണക്കമില്ല. സാഹിത്യശാഖയും ഭാഷയും മുഴുവൻ പഠാം കാണണമെങ്കിൽ കമകളി നോക്കിയാൽ മതി.

ട. കവികളുടെ ഭര്ത്താസനം. ശമ്പുക്കൊഴുപ്പിനും പ്രാസപുണ്ണം തയ്യാറി വാക്കുകളേയും സ്പർശങ്ങളേയും ഭാട്ടയാടി മതിമറന്നും ആശയം ഉണ്ടാണെന്നു നോക്കാതെയും ഉള്ളത് ആശയം എന്ന ശമ്പുവിശ്വാസം ഇത്തന്നിൽ ഫോമിച്ചും കവിത മുഴുവൻ പിശളാക്കിത്തീക്കിനാതും ഭസ്തുമേലു.

ഹങ്കൂട്ടൻ വിലപ്പോറ്റ പംബവത്തിനേയും മറ്റൊരു വിളിച്ചുകളും.

2. പ്രേക്ഷകനായെടുത്തവാസന. “അം ലഗൗ വേഷം വരുന്നും വിളിക്കുവാൻവരേണ്ടല്ലില്ല” അരങ്ങേത്തുവന്ന കിടന്നരഞ്ചന ചില പച്ചസികന്മാക്ക് നിന്മമന്നിൽത്തെ വേഷം കുടിയുണ്ടായാലേ തുഴുണ്ടാക്കും. പലതരംതീലുള്ള താടിയും കത്തിയും ചേന്നാലുണ്ടാകും രസം ഒന്ന് വേരെതന്നായാണ്. റിസ്റ്റിജിഫപൻ, കൊ മുതലായ വേഷങ്ങൾ, യമാത്മജീവിതത്തിൽ ചെയ്യുന്നവയും കാലുത്തിലും സംഗത്തിലും ശരിയായി വജ്ജിക്കേണ്ടവയും ആയ റവ ബീഡൈസ്റ്റുത്തികളും കാണിക്കുന്നതു” പ്രേക്ഷകനാരെ രസിപ്പിക്കാനല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നും അതുകൂടി നിലനിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. അനധാനങ്ങളിൽ ഉറുവേഷങ്ങളെ കത്തിച്ചുല്ലത്തുനാതു് അരങ്ങേത്തു കിടന്നരഞ്ചനവരെ ഉണ്ടത്താനായിരിക്കാം. ഗ്രീക്കിലും സംസ്കൃതത്തിലും വിരോധിച്ചിരിക്കുന്ന വധസംഭാഗാദിക്രമങ്ങൾ എടുത്തു നീക്കിയിരുന്നുകുണ്ടാൽ, കളി കാണാൻ വരുന്നവർ രണ്ടുനേരാനായേനെ. അവർക്ക് ചോരകടിക്കുന്നതോ, കടൽമാല വലിക്കുന്നതോ എത്ര രസമായ കാഴ്ചയാണ്! എക്കുദേശം ഇത്തരം ഒരു ഭവ്യാസന പതിനേഴാം ദശവാഹനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിന് രക്തപ്രവാഹമയങ്ങളും ശ്രോകപത്രവസായികളുമായ നാടക അഭിഭാഷണം (Tragedies of Blood) അസംഖ്യിയുണ്ടായ ‘റെസ്റ്റാറേഷൻ കോമഡി’കളും (Restoration Comedies)ലുക്കുണ്ടാണ്.

ഈ വക്ക് പല സംഗതികളിലും നമ്മുടെ കമകളികൾ വളരെ പരിപ്പിർക്കുപ്പേരേണ്ടതായിട്ടണ്ടുണ്ട് ചുരുക്കിപ്പായുന്നതിനു മാത്രമേ ഇപ്പോൾ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

iii

“அதைனாலேகி நடக்கவிடு சில
ஞ்சும் ஜம் யம் மொழி கைஏள்.

* * * * *

வெட்டி வத்துறுகளால் சில ஜம்
மொட்டிக்கைக்கண்டபூரவங்கு வட்டு
ஈழிமிமாறு எக்குறுத்தையக்கு சிலங்
கஷ்டிசூ கேலிகூடிசூரவங்கு வட்டு”

[தீஜ்ஜில - துஷ்டி]

ஏனாலேகை வழிக்கைபூட்டிரிக்கனா ஒய் நிலயித் தாந்து
க்கெடு ஏந்திக்குச்சிருதபோடு உள்ளாய மரைநாய பூஞ்சுகா
பூஞ்சுமாநமாக்கு “துஷ்டி”. ஹது பாமரமாக்கு
அந்தக்கமெங்பாலெத்தனை ரஸாவமாவும், ஏனால் அந்த
கமென்யக்காரி வழிரையிக்கு ஸாலுவுமாயிடுத்து
காவுரைவயாக்கன. “குடித்தாலும்”கொங்கு தாலுங்பு
கிடூ பாட்டு பின்பாட்டுக்காரர் புரமெ ஒய் மஞ்சுக்காரன்
ஞ்சு மாதும் துஷ்டி க்காரன் ஸ்ராயிராயி வேஷங்கு
துஷ்டி. துஷ்டி பாட்டுநாறு அந்தநாறு வேஷக்காரன்த
கை குடிசூகொஷ்டு. வேஷத்தித் துக்கமாக்கியிலென
ஒபாலே அந்த ஓலுங்குமொன்றுமிலை. அந்தநாற் பக்கு
ஸமயஞ்சுமாக்கு. இப்பக்காரமெல்லாமிரிக்கை துஷ்டி ஏன
பூஞ்சுகாவுவிழையும் அங்குவும் பேரை அமாவசும் ர
ஸிப்பிசூகொள்கு கேலைத்தித் துக்காலம் பூஷரித்து
து ஈடுதொரையுறுவுமிலைபூ.

கோட்டிகோட்டுத்தநூறாண் கொட்டுரக்குறுத்தநூறாண்
தம்மிலுத்த ஸைநாய்ப்பிள்ளைக்கொங்கு துக்கமாக்கு
ஏன் நாயினபுஞ்சாந் ஸஜாத்தமாயத்துபொலை, கனுவன்
நாய்பாய் ஒய் சாக்குபாய் தம்மிலுங்காய ஒய் மத்துத்தி
கீர் பாலமாய்க்கான் துஷ்டி அந்துமாயுங்காய ஏதன்

மாடு *

പറയപ്പെട്ടു. നമ്മുാർത്ഥൻ ജാതിവുത്തിയന്നന്തരിച്ച് “മിഷാവു്” കൊട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്ക് അല്ലോ ഉറക്കംതുണ്ടി താഴും തെററിച്ചപ്പോൾ ചാക്കുാർ നമ്മുാരെ ആരു കുഡാപിച്ചു എന്നതതു നീരുമാതിനുള്ള കാരണം. അതിനാൽ ചാക്കുാരെ ഒത്താലുപ്പാൻവേണ്ടി അന്ന രാത്രി കൊണ്ടുതന്നെ “കല്യാശസ്തഗദഗികം” തുജ്ജ ലെഴ്തിത്തി തും പിരുന്നാരു തുള്ളിപ്പിക്കയും ജനങ്ങളെല്ലാം ഇതു കാണ്ണാൻ ആ തുള്ളരാകയാൽ ചാക്കുാരുടെ കുത്തു കേടുക്കു വാൻ ആളിപ്പാതെ വരികയും ചെയ്തുവെന്നാണ് എന്തി മും. എതാംഖാലും നൈ തിച്ചുതന്നെ. ചാക്കുാർക്കുതി നും നമ്മുാരുടെ തുള്ളലിനും തമ്മിൽ വളരെ സാമ്പത്തികം. ഉദ്ദേശം, മീതി, സ്വരം മതലായവയിലെല്ലാം ഇം സാമ്പത്തി പ്രത്യക്ഷമായറിയാം. അതിനാൽ ചാക്കുാർക്കു അഭിനന്ദന ഒരു ഉപശാഖയായിരിക്കുണ്ടു് തുജ്ജ എന്ന നമ്മക്ക് സ്വാക്ഷരമായി ഉംഗിക്കാവുന്നതാണ്.

കിളിപ്പാട്ടിന്റെ പിതാവു് തുജ്ജവെന്ന നാമപോലെ, തുജ്ജലിന്റെ പിതാവു് കലക്കത്രു് കണ്ണുകുളം നമ്മുാരാക്കുന്നു. ഇം ഒഞ്ചു പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും അവയുടെ മാർപ്പണികളായ കവികളെ അനന്തരഗാമികൾക്ക് ഒരിക്കലും ‘കടത്തിവെണ്ണ’വാൻ സാധിച്ചിട്ടുമില്ല.

എക്കുദേശം കൊല്ലും വവ്വം-അമാണ്ടിടയ്ക്ക് ലക്ഷ്മി ഭൂഷണം സമീപമുള്ള കിളിക്കരിഞ്ഞിമംഗലത്താക്കുന്ന കുണ്ണുനമ്മുാർ ജനിച്ചതു്. ബാല്യകാലത്തിൽതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ കരെ വിഭ്രാംഭാസം സന്ധാരിക്കുന്നും ജനസിലുമായ കവിതാവാസന ചാലു പല്ലശകലങ്ങൾക്കൊഞ്ചു് പ്രകാശിപ്പിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇക്കാലത്രു് സ്കീകളുടെ ഉപയോഗത്തിനു വേണ്ടി ചത്തിനാലുവുത്തു, ചത്രത്തു, തും, ശീലാവതി മതലായ പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി.

നമ്പ്രാർ എക്കേശം നീറു-ആശാഞ്ചക്രടി സ്വദേശം വിച്ച തൈക്കൻഡിക്കിലേക്ക് തിരിച്ചു. അതിന് ഭോഗം നമ്പ്രായട വാസം അധികവും തിരുവിതാംകൂരിലായിൽ നബവന്മാളി തിന് ലക്ഷ്യങ്ങളിട്ടുണ്ട്. ആല്ലെങ്കിൽ അവലപ്പും രാജാവിനെ ആത്മയിച്ചു കെട്ടാലും അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. “കല്യാഞ്ച സൗഖ്യാധിക” തിന്റെ പ്രാംഭത്തിൽ കവി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

ചെവയകന്തുന്നലക്കാഞ്ചതനാം
നമ്പ്രാൻ ദേവനാന്നയണസ്ഥാമിയും
ക്രമം കൂടാന്തനെ രക്ഷിച്ചുകൊള്ളണം.

“കിരാതം” തുളിലിലും മററ പല തുടികളിലിലും ഇതുപോലെയുള്ള സൃഷ്ടിയുണ്ട്. പിന്നീട് നീറു-ആശാഞ്ചിൽ അവലപ്പും രാജാവിതാംകൂരിലേക്ക് ആട്ടങ്ങിയുപ്പോൾ നമ്പ്രായം തിരുവന്നെടുത്തേങ്കെ പോയി എന്നാണ് കേൾവി. അവിടെ പ്രസിദ്ധമാരായ രണ്ട് മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ ആത്മതനായി താമസിച്ചു് അവരുടെ ഫീതി സമ്പാദിക്കവാനുള്ള ഭാഗം നമ്പ്രാക്ക് സിലിച്ചു. ഒരു ദേവദ്രോഹാവ്യാനം, മഹാമഛലത്തി, പെട്ടണ്ണപ്പുകവയം, മരിന്നീസപയംവരം, കൂളിലീല—എന്നീ തുളി ഘകളിൽനിന്ന് നമ്പ്രാർ മാത്രാണ്യവമ്മമഹാരാജാവിന്റെ സേവകനായിരുന്നു നമ്പ്രാക്കന്മാരുടെ നീറു-യും മരത്താണ്യവമ്മ മഹാരാജാവു് തീപ്പെട്ടതിനുശേഷം അവിട്ടെന്തെ ഭാഗിനേയനും പ്രസിദ്ധമാരായ കാത്തിക തിരുനാൾ “രാമരാജാ”വിനെ ആത്മയിച്ചു കൂടിയെന്നു “മരിയുടുച്ചരിത്” തിരിക്കിന്നും, “ഗ്രാമേക്ക്” തിരിക്കിന്നും നമ്പ്രക്കന്മാനിക്കാം.

ഇക്കാലത്തു് നമ്പ്രായട കുട്ടകാരനായി ഉണ്ടായി വാരിയങ്ങം രാജാണേവക്കിംബാവത്തിൽ വത്തിച്ചിരിയുണ്ട്. അവ

വങ്ങട കവിതാഗ്രഹണപരിഷക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന പല പദ്ധതികൾക്കും സന്ദർഭവശാൽ അവർ ഉച്ചരിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടോ മറ്റൊരു കേരളീയക്ക് ഇപ്പോൾ വായ്പാടംമാണെല്ലാ.

ഈസനെ ഏകദേശം കൊല്ലും ന്റർം-ാമാണ്ടിവരെ നന്ദ്യാർ അവിടെ താമസിച്ചതിനാഗ്രഹം സ്വന്ദര്ധത്വത്തോടു കൂടിപ്പോയി. മഹാരാജാവിൽനിന്ന് നന്ദ്യാക്കൻ യാരാളം മേരാത്താഹനം ലഭിച്ചിരുന്ന എന്നവരിക്കിലും എപ്പായ്യോഴം തീരെ നാംതുപ്പിയുള്ളവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് താഴെ പറയുന്ന വരികളിൽ സുചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് കേരാന്നുന്നു.

“ജ്ഞാതി ഷാന്താരനം മനുവാദിക്കമ-

ഥാതുള്ളമേറന ബൈഡ്രുനം വേബ്രുക്കം

എത്തം മടിക്കാതെ വേണ്ടതുന്നക്കവൻ

• ഫ്രതലവാനിക്കാക്കില്ലാത സംശയം.

മരദിക്ക വിഭ്രുക്കളും പണിപ്പെട്ട്

പാറിച്ചുകൊണ്ട് നടക്കുന്ന ദായകൾ

കൊടുമാറും പോലുമെങ്കും കഴിവലാ

മരദിക്കതോ, പിന്നെയൊടും നിന്നുക്കുണ്ട്.

പിന്നെ മഹാരാജാവിനോട് യാത്രപറഞ്ഞു പോകുന്ന അംവസ്ത്രത്തിൽ സമപ്പിച്ച ദ്രോകം ഇതാണോ.

നാലഘുഷ്ഠവും പദിച്ച ഇരുവിന്പൊം തലോടി ചിരം

പാലങ്ങുംമൊഴിതന്നപാംഗവലയിൽ ചാട്ടിട്ടിരുന്നേൻ ചിരം

കോലം നെട്ടുകു, കോലപാദത്തിൽ നടക്കുന്നതിൽ വേചക്കിനി—

ശാല, വാല്പകമാകക്കൊണ്ടിയെന്നതുകിങ്ങാലും ത്രവദേ!

അനന്തരം ന്റർം-ാമാണ്ടിക്ക് പ്രോന്നാവിഷമേറു (പേപ്പട്ടി കടിച്ചിട്ടോ, “പട്ടാളുക്”മെഴുതിയതിനെന്ന് പലമായി നാവു് പുഴുത്തിട്ടോ?) കാലധികം പ്രാവിച്ചതുവരെ അന്നവരുട്ടുശേതനു താമസിച്ചുവന്നുണ്ട് പറഞ്ഞുവായിനായും.

കമ്പൻനപ്പാർ മറ്റ പല തുതികളും (ഉം. നൈച്ച
രിതം, പതിനാലുവുത്തം, ശ്രീകൃഷ്ണവർത്തം, ചാണക്കുസ്സ
തം (?) പദ്മതാരം) എഴുതിട്ടണ്ണെങ്കിലും അഭ്യേഷത്തി
നേര പേര് തുള്ളൽക്കവിതയുമായി എക്കീകരിച്ചാണ് സാ
മാന്മേനുന്ന സൗഖ്യപ്പെട്ടെന്നാതു്.

“ഉഗറാകാർ ദൂഷനാം കമ്പൻ ആററലശയുള്ള തുള്ളിലും
പററിച്ച കുറകാക്കില്ലാം കൊററിം വകയാക്കിനാം.
കാട്ടക ശിനകപായൻ മട്ടിപ്പല കെട്ടിയാനതും
കൊട്ടിപ്പാടിയരങ്ങളും കെട്ടിയാട്ടന്നില്ലായോ?”

(കോർപ്പറൽനടങ്ങൾ)

ഇങ്ങനെ ഓട്ടൻ, ശീതകൻ, പരയൻ എന്ന മുന്ന തിൽ
യിലായി നപ്പാർ എക്കണ്ണം നാല്ലതു തുള്ളൽക്കളോ
ഉം നിമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈതു അസംഖ്യം തുതികളുണ്ടായി വേരു വേരു
പ്രതിപാദിക്കയെന്നാതു് ഇവിടെ അസാധ്യമാകയാൽ ന
പ്പായടെ തുള്ളിപ്പകർക്കുള്ള സാമാന്യ ഇണങ്ങളേ കേവ
ലം നിത്രേശിച്ചു് തുള്ളിപ്പെടേണ്ടതായിട്ടാണ് വന്നിരിക്ക
നാതു്.

തുമ്പിയെന്തും തുമ്പിനേര കവിത കഴിഞ്ഞതാൽ പി
ന്നൊ ചൊതുജിനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എററവും പ്രചാരമുള്ള
കവിത നപ്പായടേതാണെന്നുള്ളതിനു് സംശയമില്ല. ക
ഞ്ഞൻനപ്പാർ സാധാരണക്കാരുടെ കവിയാണു്; വിദ്രാ
നായകുടെ കവിയല്ല.. ഇനസാമാന്മാരുടേതെ ആകുണ്ടിച്ചു് രസി
പ്പിക്കേണമെന്നതെന്നായായിരുന്ന നപ്പായടെ ഉദ്ദേശ
വും. ഇങ്ങനെ പാമരമാക്കഞ്ഞി പ്രഭ്രംകം രസജനക
മായിട്ടുള്ള കമ്പൻതുള്ളലിനേര വെവ്വേണ്ടിപ്പും എന്തി
നെ ആറുതും ചിച്ചാണിരിക്കുന്നതെന്നും വിശ്വാസിച്ചുനോ
ക്കുന്നും---

എന്നാമതായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ നാടനാ രേഖാങ്കടിയാരാളം സിപ്പിക്കന്ന-എന്നാണ്. കഴിയുന്നതും നല്ല മലയാളപദങ്ങളോ മലയാളികൾക്ക് സാമാന്യനസ്സ പരിപിത്തങ്ങളായ സംസ്കരപദങ്ങളോ അല്ലാതെ നിലവ് സ്ഥാനക്കിപ്പിക്കേണ്ട കരിപപദങ്ങൾ നമ്പ്യാർ മുഖ്യാഗിക്കാറില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലിനനാശായ കമകളിയഴച്ചതുകാരുടെ—പ്രത്യേകിച്ച് ഉണ്ണായിവാരിയങ്ങെ—ഭാഷയും നമ്പ്യാരുടെ ഭാഷയും തമിലുജ്ജ അന്തരം ആവശ്യത്തുനക്കമെന്നതനെ പറയാം. സാധാരണനാക്കായി എഴുത്തുപുൻ ഉപയോഗിച്ച് ഭാഷയെ നമ്പ്യാർ എന്ന കുടി ലഭിതമാക്കി ഉപയോഗിച്ച്. സ്കീകൾക്കും കട്ടികൾക്കും, അക്ഷരജ്ഞനാനമില്ലാതെ, നാടനാക്കംകുടി, നമ്പ്യാരുടെ തുടികളിലടങ്കിയ സാരം പൊതുവേ ഗൃഹിപ്പാൻ മുഖ്യാസമില്ല.

ഒ. ഭാഷയുടെ ലാളിത്ര്യം മാതൃമല്ലാ നമ്പ്യാരുടെ തുടികൾക്ക് പ്രചരണചാരം സിലിക്കവാനുള്ള രേതു. മിക്കസവംഡങ്ങളിലും തെളിതെത്തുടരിളിങ്ങിക്കാണ്ടിരിക്കുന്ന ഫലിതസമാണ് ഖവയുടെ ജീവൻ. ഈ ഫലിതം പ്രായേണ മാസ്യസത്തിന്റെ പദ്ധതിമാകന്ന. ഈ ഫലിതം സ്വത്തിൽത്തനെ പ്രധാനമായ അംബരം പരാക്രമപരമാണ്. കെരളനിവാസികളായ ജാതിക്കാരിൽ നമ്പ്യാരുടെ കരുതിയനിന്നു തൈത്തട്ടുകുറിയിലും കൊഞ്ചാത്തവർ വളരെ അധികമാക്കുന്നതില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ ആംഗ്രേസ്സാധിത്യർത്തിൽ ഫ്രെംബും ശതവഹ്നത്തിലെന്നാഘോശെ ആക്രമ പരംഭമായ പണ്ടുനിതി (Satire) മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടും ഫ്രെംബും ശതവഹ്നത്തിൽ കലശലായിത്തുടങ്കിയെന്നു തെളിയുന്നു.

(ര) നമ്പ്യാരുടെ തുടികളിൽ നിന്നും നമ്പകൾ പാടി

കൂനാ സൗത്തിനു് വേറുണ്ടാവാം കുടിയിട്ടു്. അച്ചി തിയിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കൾ അതുപോലെതന്നു കി വു കുലയിൽ പകത്തുന്നതായാൽ അതുകൂടി വായനക്കാ വിൽ പ്രത്യേകമായ ഒരു സ്ഥാപ്തിയെ അനിപ്പിക്കുന്നു. കാ പ്രകലയിലെ വസ്തുനകളുടെ പ്രത്യേകിയില്ലെങ്കിൽ പ്രതിനും അദി വായനക്കായുടെ മനസ്സിൽ പെടുന്നു് അക്കരിക്ക നാ സമയത്തിക്കും എക്കുദേശം ഒരു കടക്കമയുടെ ഉത്തര റീ കണ്ടപിടിക്കുന്നവാഴ്തണാവുന്ന മനസ്സിന്താശംപോലെ യുള്ള ഒരു സദേന്താശമുണ്ടാകുന്നു. അതുതിയില്ലെങ്കിൽ ഒരു പ്രശ്നത്തിന്റെ ചിത്രം കാണുന്നവാദി സാമാന്യക്കാർക്കുണ്ടാവുന്ന സന്ദേശം മുത്തനേരായാണു്. മുണ്ടനേരയുള്ള ഒരു സൗഖ്യം നന്ദിയുടെ സുക്ഷ്മങ്ങളായ സ്പാദവവസ്തുന കളിൽനിന്നു വായനക്കാർ അനുഭവിക്കുന്നു.

(ര) നന്ദിയുടെ കവിതാവാത്രരിയിലെ എററവും പ്രധാനമായ അംഗംതന്നു, മനഷ്യത്തെ സ്പാദവങ്ങളേ യും വാക്കകളേയും, പ്രവൃത്തികളേയും സുക്ഷ്മമായി ഗ്രഹി ചു് അതുകളെ എററവും അഭിനന്ദനീയമായ വിധത്തിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേകപാടവമാകുന്നു.

(ശ) ഇപ്രകാരമുള്ള സ്പാദവവസ്തുനകളിൽ കവിക്കു തന്റെ പുരോഗാമികളായ ചന്ദ്രകത്താക്കന്മാരിൽനിന്നും ഏറ്റവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദമയന്തിസ്പദംവരം, പാഞ്ചാലി സ്പദംവരം, ത്രീരുമപട്ടാളിശ്വകം മുതലായ ഐട്ടങ്ങളിൽ മഴമംഗലവും പുനവും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ ബഹുമാനം വസ്ത്രിച്ചിരിക്കുന്നതു് ചിലപ്പോഴെല്ലാം നന്ദിയുടെ തുള്ള ലക്ഷ്മിയുള്ള പ്രതിബിംബിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങനെയുള്ള വസ്തുനകളിൽതന്നു ‘കമ്പന’, ‘കേചന’, ‘രഹിടം’ മുതലായ ചന്ദ്രക്കൂർഗലപ്പേരോഗ.

അംഗ നമ്പ്യാങ്ങം സപീകരിച്ചിട്ടെങ്കിൽ തു് മുഴുവൻതീ എന്റെ തുതികൾ വായിക്കൊവക്കുന്ന ഭൂഷിയിൽപ്പതിയുണ്ട്.

(എ) ചന്ദ്രക്കളിലെന്നാവോലേതനു സമകാലീന അള്ളായ സാമുദായികാവസ്ഥകളെ നമ്പ്യാങ്ങുന്ന തുതികളിലും ധാരാളമായി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തംവരജ്ഞിൽ എല്ലാം കേരളത്തിൽവെച്ചുണ്ടെന്ന നടക്കുന്നതെന്ന് ദോന്തി ഫ്രോക്കം. പാണ്ഡാലിയും ദമയന്തിയും മറ്റും ഏറക്കരെ മൂ-1-ാം ശതവർഷത്തിലെ മലയാളരാജ്യത്തിൽവെച്ചുണ്ടോ വിവാഹം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്നതു്. നമ്പ്യാങ്ങുന്ന സ്വത്വവർഗ്ഗന്മാരെ ഒരു വർഗ്ഗനക്കളാണെന്നു സംശയിക്കുന്നു.

(ഒ) ഉണ്ണായിവാൻ്തുന്ന സമകാലീനനായിരുന്നു കവിക്കൾ വാരിയങ്ങമായുള്ള ഒരു സാമ്പ്രദായം, പ്രാസത്തിൽ സ്വിച്ച് ചെയ്യിച്ചു ചിലപ്പോറു സന്ദേശം മാത്രമായ അത്മതെന്ന ദൈഹികപ്പേരും ഹോമിച്ചും തുല്യാക്ഷരങ്ങൾ കഴിയുന്നിട്ടേന്നും അവവർത്തിക്കവാൻ ഉത്സാഹിച്ചുവെന്നുള്ളതു് തന്നെ; എന്ന മാതൃമല്ല പ്രാസത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അത്മം പൊരായ്യാണാണിരിക്കുന്നതിനും കമ്പണ്ണനമ്പ്യാങ്ങുന്ന തുംബി ലക്കിൽ ഉഭാഹരണങ്ങളില്ലെന്നില്ല.

(ഔ) പബ്ലിക്കേറ്റുന്നതിലും തുംബിലും തുംബിലും പ്രീതും പിതാം മണിപ്പുവാളത്തിലും എന്ന പേരണ്ണ ചുപ്പാ തുതികളിലും കവി അത്മാനതാന്ത്രാഭോഗനയും മറ്റും അംഗങ്ങൾ മുഖ്യമായും പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഉഭാഹരണങ്ങൾ സുഖഭാഗങ്ങളാണോ.

(എ) കവിതാവാസനഗയനുവെച്ചും ആരാധക കവികൾ കൂടുന്നതിലെ വായനക്കാർക്ക് സ്വിക്കരിക്കുവെയി ന്തിൽ എററവും സ്കൂട്ടമായി ജവധാരപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമർപ്പംമാണെന്നുണ്ട്, ഇതു കമ്പണ്ണനമ്പ്യാ

കു കരത്തുനമ്പു ഉള്ള തു്. സംഭാഷണങ്ങൾക്ക് സപാധി നൽകിലും സംസ്കാരം സാമാന്യമായുംജായി അന്ന ഇതു കവിക്ക് തന്റെ സുക്ഷ്മാവലോകനപ്രവൃത്തി സമുച്ചിതഭാഷയിൽ പ്രകടികർക്കാവാൻ യാതൊരു പ്രധാ സവുമണംയിൽനിന്നും തു് തുള്ളുകളിട്ടും എത്ര ഭാഗം നോക്കിയാലും അററിയാം. മാത്രമല്ലാതെ അംഗീകാരം പ്രാഥപ്രാം കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന നിസ്സാമപ്രതിഫല അദിശ വേണ്ടിയും ചിലപ്രാം അയൽവക്കാരുടെ ചക്രപ്പാതയിൽനിന്നും വേണ്ടിയും മറ്റൊരു കുടി തുള്ളുകളിട്ടും കൊടുത്തുകൊണ്ടും ഇരുപ്പത്തിനും സ്വന്തമായി വരുമ്പത്തി വരുംവരും യിൽനിന്നുവെന്ന സമ്മതിക്കണം. പക്ഷേ ഇതു സ്വന്തമായി കരുക്കുന്നതും മാന്ത്രികനോക്കിയും ഒപ്പാഴുള്ളതിലെയിക്കും നല്ലതായ പല കുതികളിലും നമ്മക്ക് നന്ദ്യാരിയിൽനിന്നും കിട്ടിയാൽനോന്ന.

അന്നായാണുന്ന കവിതയെഴുതുവാനുള്ള സാമർപ്പം, സാമാന്യക്കാർക്ക് വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കബാൻ തക്ക ഭാഷ, അതുനായായാണുള്ള ആദ്യരായാണുള്ളും അംബാവം, പദസ്പാ ഡിനം, ഭാഷയുടെ ഭൂക്ക്, സമകാലീനങ്ങളായ സാമുദാ യികസംഗതികളും സുക്ഷ്മമായി ഗവറ്റും ഫലിതത്വത്വാടു കുടി പ്രകാശപ്പെട്ടിക്കാവാനുള്ള സാമർപ്പം, ആദേശപരമായ മായ ഹാസ്യരസത്തെ സന്ധാരിക്കുന്നതും ലൈഖൻസിലും കുറവും— ഇത് സംഗതികളിലെല്ലാം കണ്ണുനന്ദ്യാർ ആദൃഢയസാ ഹിന്ദുത്വിൽ “ഹോസ്റ്റ്” എന്ന കവിതയാണ് ഓൺ പ്രഭത്തുന്നതു്.

ആധുനികകാലത്വിന്റെ പ്രമാഘട്ടത്വിൽ മുൻ സുചിപ്പിച്ച വന്നുക്കരി, കിളിപ്പാട്ടകരി, അട്ടക്കമ്പകരി, തുള്ളുകൾ ആനിവയ്ക്ക് പുറമെ, ഇതുവരെ പുണ്ണംഭായറി മീൻ *

വാൻ സാധിക്കാതെ കിടക്കു പല തുടികളിൽ ഭാഷയി ലണ്ണായിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള തിന്റെ സംശയമില്ല. സംസ്കാരത്തേയും മലയാളത്തേയും നിഷ്പക്ഷപാതം സംഘാടിച്ചുപോന്നി രീതു പല വിദ്യയുടുകൾിൽ മുഹാലത്തു് കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ ചീല . ചെറുകുതികളും ഒറ്റ ദ്രോക്കങ്ങളോ അല്ലാതെ മഹാനാം പൊതുജനങ്ങൾക്കി ഫ്രൈഡ് ചർച്ചിതങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഭാഷയുടെ പരിശാഖവരിത്തതിൽ മുഖ്യരൂപം എന്ന് ചില്ലറയില്ല. ഇവ ചുണ്ണാ മലിനുവാളുത്തിൽനിന്നും ഇന്നതെന്ന സാധാരണാരീതിയിലേർത്തും ഭാഷയുടെ വളർച്ചയിലെ പല പട്ടികകളും കുറിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനേയുള്ള പദവക തുടികളുടെ കത്താക്കന്മാരിൽവെച്ച് എണ്ണം നില്ലാരന്നല്ലാത്ത രഹാളാണ് പുന്നാനം നമ്പുതിരി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലാ അജാടിപ്പുരത്തിന് സമീപമഞ്ചു. കാത്തില്ലാത്ത നമ്പുതിരിമാരിൽവെച്ച് ആരുളാണ് പുന്നാനം. ഏതുപുത്രത്തുകൂടി ഭട്ടതിരിയുടെ സമകാലീനമായിരുന്നു. ഇവർ രണ്ടും രേഖും കുറിച്ചു പല എത്തില്ലാണ്ടിള്ളുണ്ട്. രണ്ടുപേരുമൊക്കെമാരുമില്ല് ഇരുവായും ക്ഷേത്രത്തിൽ ഭജിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു, ഒരബിവസംതാനംഭാക്തിയിൽ ഭാഷാകവിത പുന്നാനം ഭട്ടതിരിയെ കാണിച്ചുവുന്നു, സംസ്കാരവന്നപബ്രാഹ്മണനായ ഭട്ടതിരി അതിനെപ്പറ്റി ആക്ഷേപം ചെയ്യുന്നു. പറഞ്ഞുവെന്നും, അതുകേൾക്കുന്ന കേട്ട് കാണ്ടിത്തെപ്പുട നമ്പുരി അത്താഴമുണ്ടാക്കു ഉറങ്ങാൻ പോകി ചുന്നും, ഉറക്കത്തിൽ ഭഗവാൻ വായുപുരുഷൻ പ്രത്യക്ഷനായി ഒവക്കുന്നുംലാകം നമ്പുരിയുടെ മുമ്പാകു കാണിച്ചുകൊടുത്തുവെന്നും, അനുത്തന്നു ഭട്ടതിരിയുടെ ദിവിലും പ്രത്യക്ഷനായി അഭ്യുദയത്തിന്റെ ശാഖിമാനന്നും മായ. നാരാധാരിയായിരുന്നു പല പ്രികളിലും ചുണ്ണിക്കാണി

ചുക്കൊട്ടത്തു് ഗറ്റം ശമ്പിച്ചുവെന്നും, ഭക്തനായ നന്ദിരി യോടു കൂടായാവനവെയ്യു അംഗ്രേഷത്തെ സ്ഥാപനപ്പിള്ളി ക്കവാൻ ആരുജനാവിച്ചുവെന്നും മറ്റും ഹല കമകൾ കേ ശ്രീയർ ധാരാളം കേട്ടിട്ടണായിരിക്കണും. ഇത്തരം കമ കളിലടങ്ങിയ ആരുതരമായ സാരം ഇന്താൻം. പുന്നാനും വലിയ സംസ്കൃതവിപാനല്ലായിരുന്നു. അതിനാൽ അ ക്കാലത്തെ പ്രസിദ്ധസംസ്കൃതകവികളിടെ കുട്ടണിൽ അ ഭേദമാറ്റിനു് ഒരു മാനുസ്ഥാനം കിട്ടുകയെന്നാതു് പ്രയാ സവുമായിരുന്നു. പാരക്ഷ, അംഗ്രേഷത്തിന്റെ കവിത കൂടിരിസം നിരത്തെത്താഴുകനാ എന്നാണ്. സാക്ഷാതു് ദേ വാനെ പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടിട്ടിള്ളു ഒരു ഭക്തഗിരോമണി എഴുതുന്നാതുപോലെയാണ് പുന്നാനും എഴുതുന്നാതു്. അ ഭേദം വൈക്കമ്മുത്തെ വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നാതു കണ്ണാൽ ഉറ ക്കത്തിലോ മറ്റൊ ആരു ഫലാകും താൻതനെനാ ക്കണ്ണിത്തെ ടെഴുതിയിരിക്കുന്നതാണെന്നും തോന്നും.

പുന്നാനത്തിന്റെ മധ്യതുതികൾ സന്നാനഗോപാലം പാന, അതാനപ്പാന, ഭാഷാക്കണ്ണാമുത്തം എന്നിവയാ കുന്നു. ഇവയിൽ ഭാഷാക്കണ്ണാമുത്തം ക്കവനോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിട്ടണ്ടു്.

മഹ്മാശയാലും മദ്മാശയാലും
പൊന്നാഡേയാലും മിരുകനും ലും
നിന്മാക്കണ്ണിലോവക്കമഞ്ഞും!
കണ്ണും! അമും നൽകകു മാനസേ മേ.

എന്നീ റിതിയിലാണ് അതിലെ ഭ്രൂക്കങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുന്നാതു് * * * സന്നാനഗോപാലം പാന കേരള ത്തിൽ—വിശ്വഷിച്ചു്, സുരീകളിടെ ഇടയിൽ—വളരെ പ്ര മാരമിള്ളു ഒരു ഉത്തമഗാനകുത്തിയാണ്. ഇതു് നിത്യം ചൊല്ലുന്നാതു് സന്തതിക്ക വിശ്വഷമാണ്ണന്നാണ് അവരു എ വിശ്വപാസം. * * പുന്നാനും അതാനപ്പാനവെള്ളത്തിയ

അംഗത്വികരിന്നമായ വൃസന്തനാൽ “ഹദയം തവിടാ” തിരുന്ന ഒരു സമയത്തെന്തു. തന്റെ പ്രേമഭാജനമായ ശിത്ര ചോറുണ്ടിവസം വിത്രാക്കാതെ ഉത്തരീയങ്ങൾ താൽ അറിയാതെ മുടപ്പെട്ട ശ്രദ്ധം സംമുച്ചി മരിച്ചുപോയ തായറിഞ്ഞു ഭർംബന്മായ സന്നാപസമുദ്രത്തിൽ തന്റെ മനസ്സു താഴീന്നുപോയ ആ അവസരത്തിൽ ദിവനിറുത്തി കായി നിമ്മിച്ചതാണ് അക്കാനപ്പും. തത്പരമായി, വൈരാഗ്യം അതിൽ മുനിച്ചനിൽക്കുന്നണ്ട്. സദാചാരവാക്തൃജ്ഞാലം രണ്ട് പുനകളിലും സുലഭങ്ങളാക്കുന്നു.

1. ശത്രുനിന്നക്കിട്ടിയെന്നാകിലും
പ്രാത്മിക നാഥക്ക്രാന്താട്ട ചെയ്യാണ്.
2. ഔർമ്മമത്രവള്ളു രാധുണ്ഡായലും
തുഷ്ടിവരാ മനസ്സിനോതകാലം.
3. ഏല്ലിഡൈല്ലിക്കരയുനിതായസ്സും
മണിക്കിരാജരാജും കാലം.

ഭാഷയുടെ സരളത, ലാളിത്തും, മാധ്യമം എന്നിവയാലും, അത്രയങ്ങളുടെ സർജനിന്നന്തയാലും, റിതിയുടെ ഹദയാലും വികരണാഭാന്തയാലും പുന്നാനത്തിന്റെ കുതികരം അതിമനോഹരമായ മലക്കാളകവിതയുടെ ഉത്തമദുഷ്ടാനങ്ങളായി ഏതുകാലത്തും സമ്പ്ലസിക്കമെന്നാജ്ഞ തിന്നും യാതൊരു സന്ദേശമാവുമില്ല.

* * * *

പുന്നാനം നന്ദിയെപ്പോലെതന്നു അതു ആധാനം, ഭാവിഡവുത്തത്തിൽ കവനാചെയ്തിട്ടിട്ടുള്ള ഒരു സരസകവിയുമായ രാമപുരാത്നം രാമവാരിയെപ്പോറി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവരുണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്. “ക്രേപലപ്പുത്തം വണ്ണിപ്പാട്ട്” എന്നൊരു ചെറുകൃതിയതേ ഇതുമെത്തി നേരു നാശഭയം ഉണ്ടിന്നും സാഹിസ്രാംഖ്യത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നിലിക്കുവാൻ ഇടയാക്കിട്ടിട്ടുള്ളതും. കേരളത്തിൽ

ആഭികാലം ദത്തക്കരന്നു ഉണ്ടായിരുന്ന പലതരം വു തനിഗാനങ്ങളിടെ കുട്ടത്തിൽ വണ്ണിക്കാർ പാടവാൻ ഉച്ച യോഗിച്ചിരുന്നു ഒരു രം “വൺവിപ്പാട്ടം” ഉം പ്രസ്തിക്ക് സ്ഥാതിരുന്നിരിക്കണം. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു മുകളിൽ നാട്ടി കുറിയുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല എററവും പഴയ വണ്ണിപ്പാട്ടം രാമപുരത്തു വാരിയാടെ “ക്രേഖലവുത്ത്” മാക്കണ. കൊല്ലം പത്താം ശതവഞ്ച്ചതിന്റെ മല്ലാലട്ടത്തിൽ അം തിബിറ്റുന്നായ രോഗനായിരുന്ന ഇള്ളേം കാത്തികതി അനാശ മഹാരാജാവിനു പത്തു ദ്രോക്കങ്ങൾ കാഴ്ചവെച്ചു തും, വൈക്കത്തുന്നിനു എഴുന്നള്ളുന്ന സമയം മഹാരാജാ വീബമിച്ച ബോട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചുതും, അവിടെത്തു ഏതു ജനപ്രകാരം തിരവനന്തപുരത്തുന്നെവാഴേയും വണ്ണിപ്പാട്ടുക്കുത്തിത്തിൽത്തും, ക്രേഖലനെ തുള്ളി എന്നാഡോലെ, ഇള്ളേംതെത്തു തിരമനസ്സുകൊണ്ടു സമ്മാനിച്ചു സന്ധനാനാക്കിയതും, മറ്റൊ മിക്കവയം കേട്ടിരിപ്പാനിടയുണ്ട്.

ക്രേഖലവുത്തും വണ്ണിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രധാനഗുരുനാം സരളവും സൂടികയിച്ചവളവുമായ രീതിയിലുള്ള കമാകമനവും സ്നേഹാഭാവിപ്പും രണ്ടിനുന്നുണ്ടുമായ ഭാഷാമാധ്യത്തുവുമാണ്. വളരെ നല്ല ആലക്കാരപ്പയോഗങ്ങളിലെപ്പനിപ്പ്. “ക്രേഖലദ്രാമാതിരിക്കു രോമാഞ്ചപ്പായം ഇന്റനാലു തും” മറ്റൊ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.

* * * * * * * * *

തന്മുഖത്തിൽ മുൻനിന്നു കാലത്തോടട്ടത്തും കോട്ടുകൾ നിശ്ചാരനെന്നു ഒരു പ്രസിദ്ധകവിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനും,

“കൊട്ടാരം, കോട്ട, കോട്ടയും, അഞ്ചുമുന്നായി, രാഖവാം” .

എന്നും,

“കൊട്ടാരക്കു കൊട്ടയതും ചതും കൊട്ടുമുന്നായിയും, കുട്ടക്കാരിവശം തും തിലകപ്പുട്ടാരമ്മിന്തും നാം”

എന്നും മറ്റൊരു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ ഈ കവിയുടെ തുടികളുപറ്ററി സുക്ഷ്മായി ഇതുവരെ എന്നും അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. വിലാ ദററദ്ദോക്കങ്ങൾ മാത്ര മേ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെതന്നെ പരംതു ചൊല്ലിക്കെട്ട് ഇഷ്ടം.

* * * * *

ദററദ്ദോക്കങ്ങൾ കുട്ടത്തിൽ ഇക്കാലത്തു് എററ വും പ്രസിദ്ധനാക്കിയെന്നതു് ചേലപ്പുറമ്പുന്നുരിയാണു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ദ്രോക്കങ്ങളും ശ്രദ്ധാരമയവുമാണു്. ബാലും മുതൽക്കു അസാധാരണ കവിതാവാസന പ്രഭർി പ്പിച്ചിയുണ്ട്. നിഖിഡകവനത്തിനു് ടുടം പ്രയാസമുണ്ടായി തന്നില്ലതേ.. കോഴിക്കോടു് “ചാവിയാറു്” എന്ന ഒരു ചു കടക്കണ്ണോടു കാറും നാളുവുമിള്ളകിയ സമയം ഒരു ദ്രോകം ക്ഷണങ്ങനു ഉണ്ടാക്കിത്തുല്ലിയെന്നും, ഉടനെ കാരം നാളുവും നിലച്ചപോയെന്നും ഒരെതിമ്പുമുണ്ടു്. ദ്രോകം ഇതാണു്:—

അംഗോരാഡിക്കുംബിനിതിലക്കുമേ! നൽചാലിയാരേ! തൊഴാ-
മൻപെണ്ണപ്രതിവൈവരണമതിനായു് തൊനൊന്നും സംസ്കാരമുായ
തേന്നപെഞ്ഞമുശിതനവിസപ്രതി അണിപ്പോതും കടപ്പോളിവും
സംഭിരാംവശമാളിവും ചുഴിക്കളിം കാറും കറഞ്ഞിട്ടും.

ഇതുപോലെരന്നു “പാടത്തുക്കരെ നിലനീംനിറമായു്”
സമുല്പസിക്കുന്ന “കല്ലുവല്ലി തരംസാ പെററജ്ഞ പെവതക്കു
ഞേ”പുറിയും, കോഴിക്കോടു് വൃക്കാവിയിനു് യുവറുള
യും പറിക്കുന്ന മാഴക്കണ്ണാളപ്പുറിയും, മനോരമതനും
രാട്ടിയുടെ “നെമ്പിയിൽ കിഞ്ചിത്തു് കിടക്കം നെടിയ കടില
തു്”ഒപ്പുറിയും മറ്റും ഇദ്ദേഹം. സന്ദാനമുണ്ടും എഴു
തീട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെട്ടുനു പല പല ദററദ്ദോക്കങ്ങൾ
സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണു്.

* * * * *

ചേലപ്പുറമ്പിനോള്ളല്ലെങ്കിൽ അതിലധികം കീത്തി സന്ധാരിച്ചിട്ടുണ്ട് ഒരു ഭാഷാകവിയാണ്, പുന്നോട്ടത്തു് നന്ദുതിരി. മുദ്രഭത്തിന്റെ ഭാഷ വളരെ ലളിതമഡ്യൂർ മെന്നു് എത്രത്രകാര്യം സമുത്തിക്കും. മുദ്രഭത്തിന്റെ ശ്രീകൃഷ്ണസ്ത്രിപരജാതായ ചില മനോഹരപദ്ധതികൾ സാധാരണക്കാർ ചൊല്ലാറുണ്ട്. മുന്നാൽ വാസന അധിക വും ശ്രീംഗാരകവിതയെഴുത്തുനാതിലാണ് കാണുന്നതു്:—

കാമൻ പ്രാടിക്കൊഴിപ്പിച്ചിപ്പിശ്ചത്തികരി ചേരാൻ—

ഞായ്ക്കപരിരച്ചായ കാമം

എ മനുച്ചിരജ്ജോച്ചിപ്പുനയി താങ്ങാംമിച്ചണ!

നിരുളിച്ചിരഞ്ഞായാശിൽ

രാമം കുടാതെ ചെഫ്പിടണമലംവിശിഷ്ടം

നീഥായന്നപ്പു ചേരാടാ

രാമംകുടാതെ ചെഫ്പിടകിലതിന സ്വരം

ഒവബായരക്കാരെയുണ്ട്.

ഈതുകുടാതെ “കാലാക്കയവയം” തുജ്ജിൽ മിക്ക വാദം എഴുതിട്ടുണ്ട് പുന്നോട്ടത്തു് നന്ദുതിരിയാണ്. ഇതു് ഒഴിവനാക്കിയതു് കൊട്ടണ്ണപ്പുർ വിഭ്രാം എഴുയത നുറാസ്താക്കന്നു. കമ്പണ്ണനന്ദുതിരിയെടുത്തിരിയാണെന്നും പലയം തെററിലുരിക്കുന്നു.

* * * * *

ഈടവക്കാടു് നന്ദുതിരിമാർ, മച്ചാട്ടുള്ളയതു്, കുടാതുചാറു നന്ദുതിരി മുതലായ പില്ലറകവിക്കാശപ്പറി തൊന്തം വിസ്തരിപ്പാനിവിനെ നിരുത്തിയില്ല. * * * പുന്നോന്തം, ചേച്ചപ്പോന്തു്, പുന്നോട്ടം എന്നിവയെടു ഭാഷ ക്രമം ഉപയുക്തി പരിപ്പുത്തമായി, വെണ്ണണിയു ചെയ്യും ശീവൊള്ളിയുടേയും കാഞ്ചിഫലക്കു് എത്തക്കഴിഞ്ഞെത്ത സ്ത്രീയാം ഗ്രൂംലുമലയാളത്തിന്റെ ഗ്രൂക്കശയിലെത്തിക്കഴി ഏതുവെന്ന ചായാം. പ്രഭ്രൂക്കിച്ചു് ചേലപ്പുറമ്പുനന്ദുരി

ഭാഷയിൽ മാതൃഭ്ലാ ശ്രൂംഗാരവിഷയത്തിലും വെഞ്ചനി നന്പുരിയുടെ പുരോഗാമിയായിരുന്നു. പുംമറമാക്ക് നിശ്ചയാസം മനസ്സിലാക്കാവുന്ന ഭാഷയും പച്ച ശ്രൂംഗാരസു വും കുടിച്ചേരുന്നാൽ ഒരു തുടി നാട്ടംപുരങ്ങളിൽകൂടി “രംസിക്”മാരാൽ ആരബിക്ക്ഷപ്പെട്ടവാൻ പിന്നെ എന്നതാണ് വേണ്ടതു്? കേരളത്തിൽ ഏതു നാട്ടംപുരങ്ങളിലും വെഞ്ചനിയുടെ ശ്രൂംഗാരദ്ദോക്ഷണമിലും കാണാതെ ചൊല്ലുവാൻ അറിവുള്ള അഴികക്കൈ ധാരാളമായി ഇപ്പോഴും കാണാനുള്ള തിന്റെ മുഖ്യകാരണം ഇതാണ്. വെഞ്ചനിയുടെ ശ്രൂംഗാരം കുറെ അസംസ്കൃതമാണെന്നു പറയാതെ നിരുത്തിയില്ല. ശരിയായ ആലംബനാളിപനാലികളാൽ രസം ഭ്രാതിപ്പിക്കുകയാണ്. കാളിഭാസാഭിമഹാകവികൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. വെഞ്ചനിക്കാക്കട്ട് “പച്ച”യാളി പറയുവാൻ യാതൊരു മട്ടിയോ ലജ്ജയോ ഇല്ല. ശീവോ ഇളിയുടെയും കമ മേല്പടിതന്നെ. രണ്ടുകുട്ടിയാം “വെളിച്ച തു വിളിച്ചുാതുന്ന” കുട്ടരാക്കൻ. ആധുനികരചനിക്ക് അക്ഷരാവൃത്താനും വാരനാരിലന്വട്ടപ്പം രണ്ടു പേരുടെയും കുതികക്കൈ ഏറക്കരെ ഭഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ തുക്കുടാതെ, അനാവസ്ത്രസംഭവാധനകൾ— ഹാഡ്പൂരണ തത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം വളർത്തുക്കട്ടി വലിച്ചനീടി നിമ്മിക്കുപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശിശ്രംസമസ്യപദ്ധതി— അവരുടെ കുതികളിൽ മരുരായ സൂനതയായിക്കാണപ്പെട്ടുനണ്ട്.

പാരിക പേംകോൺ പ്രേക്ഷകരുളമിഴിമാർ

വാൻമുട്ടിക്കെട്ടുനന്നിൽ

പാരം കംബ്രാ വിളക്കും പരിഞ്ഞതാരുളനീ-

കാനുകാന്താനുണ്ടോ! ....

എന്നും മറ്റും “പരത്തി”വിളിക്കനാതിൽ എന്നതോരു സപാഭാവികതയോ സുഖമോ ആണുള്ള തു്? “ഗതിവിജിതമാവുവെച്ചും കൊന്നുവന്നു!” എന്ന് അങ്ങനെ സാധ്യാര

என்றால் அதிலீவேயும் வெற்றுத்தறு கொருமென் விசுவரிக்கை.

இல்லை வியதிலுக்கு ரண்டாம் நூற்றுக்கணக்கால் செழியாக வெள்ளியிலேவாத்திருத்திகளில் வொக்கி காளான அரம் மண்ணெடுப்பால் அதற்கும் நூற்றும்ணங்களாய் மூன்றாம்மண்ணம் தனையாளனால் பரயாதெ கஷியுள்ளதலே. ஹவுக்கெ என்பதைக்குமாய் வாஸநயைப்பூரி ரண்டுபக்கங்களா வாங் தமிழ். அதுதான் ஏதுலாரம் ஓாக்கியுள்ளதும் அது விக்கெயலூல் ஸுகமாயினில்லைநான் காளால். பலித ரஸவும் கூற வேரெத்தனையாளம். பத்தால் திரிவெள்ள டுறுப்புவாரிக்குள்ளதிலுக்கு ஏஷ்வித்துவுல்லி அநங்குஸா யார்ங்கமாளம். டாஷார்த முலியைப்பூரி புதேகும் பரயேஷத்திலுமோ. ஸப்ராவோக்கதியிலும் ஹவுக் கூடுதியியனுராளம். ஸுக்ஷ்வாவலாகந்தினா, ஸுக்ஷ்வ ஸ்ரீநகர்க்கால் ஹவக்கங்காய்த்தா டாநவம் குவைந்தங்குப்பா க்கங்காயின்காதினேக்காலெல்லாந் தாக்குயிலை “பூர்வ வெய்ம்” என்கிறது வாயியூக்கு வேயுமாகும்—

വാരംതെച്ച പിരിച്ച ചെന്തുടക്കളിൽ

ഒരു തന്നെ പ്രാഥമ്യം

പ്രാഥം ഒക്കാപരസം കുലന്ന് മിച്ചിയും

രാഷ്ട്രത്വാർ റജിസ്ട്രാറിയോ

‘എന്നും ചെന്ന് കാരാരല്ലക്കിയും,

പരക്കായിരാണു മന്ത്രാത്മയ്-

പ്രത്യേകിയായ നടന്നിട്ടെന്നായവരും

ക്രിസ്തവ ദേവാസ്ഥിമാർ

ഇത്തുാലികളായ ചിത്രകവനങ്ങാണുമരംഗണങ്ങൾ ഇവരുടെ
കുതികളിൽ അസംഖ്യപ്പെട്ടാക്കന്ന. വിശ്വാസിച്ചു്, മധ്യകേ
രളത്തിലെ പല സ്പദാലവിശ്വാഷങ്ങളിലും ഈ കുതികളിൽ
പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നണ്ടു്.

“ അ പ്ര റ റ ല ० ५

അ യ ന ക മ ല ത ാ ല ക ാ ല ०
(തൃഥ്യ)

കേരളവമ്മ വലിയകായിത്തന്മാസം
ഖനാത്ത സാഹിത്യവും.

‘കേരളകാളിഭാസൾ’ എന്ന അപരനാമത്താൽ സുപ്രസിദ്ധനായ കേരളവമ്മ കോച്ചിത്തന്മാസൾ കാല ത്രേണാടക്കുടി, ആയുഗികമലയാളം പെട്ടെന്ന ത്രാവാനര പ്ലേച്ച്. ഭാഷാസാമിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ സർവ്വസമ്മതമായ മന്ത്രവർത്തിസ്ഥാനം, സകലകലബാവല്ലഭനായിങ്ങനാ ആ തിരമേനിക്കല്ലാതെ ഏററാരാശക്കം ഇതേവരെ അധികാരിക്കുന്നവരും സാധിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ പെറുവരവർത്തിയിൽ അക്കാദിക്കാനുമായം, ഒരു രാഹമനായം, ഹാമാസ്മിതികനായം, ഉത്തപ്പതിപ്പുകളും, ദയപോലെ ഭേദങ്ക്രമിവച്ചമാനങ്ങളും തുടങ്ങിയ അനുഭവങ്ങൾ ആഭരിച്ചുപോന്നിരുന്നു. സഹസ്രതീഡവിയുടെ സുന്ദരപരം സപാധിനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ആ മഹാശയൻ എല്ലാംകൊണ്ടും ഒരു മന്ത്രവർത്തിയിൽ മനസ്സിലുണ്ടാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഇതുപോലെ മനസിച്ചുപാർമ്മ യും മനത്തേയാടക്കുടിയും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ളവർ അധികം പേരില്ല; ഇല്ലെന്നതെന്ന പറയാം. പൊഡിൽ, വീണ മുതലായ വാദ്യവിശയങ്ങൾ ഇഴുമ്പുമാം വളരെ ചെറുപ്പിൽ ത്തിൽത്തെന്ന പരിശീലനപ്പെടുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം മുഹയാ വിനോദത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അഭിനിവേശ യും ആസക്തിയും അസാധ്യാർഥമാണെന്നതെന്ന പറയാം.

ഇങ്ങനെ ഒരുവിഷയത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില
എററവും ഉയൻ പടിയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു. ഇവയെ
ജൂററിനംപുറമെ, ഒരു വകുവത്തിക്കൊണ്ട് “ഗാംഡിന്റും”
അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനത്തിലും പ്രത്യക്ഷമായിരു
ന്നു. ഈ വകു മുന്നാറണ്ണങ്ങളും ശ്രീരാമാനും
യാൽ എതാദുഗ്രന്ഥായ ഒരു പുസ്തകത്താവും, കേരളത്തിലെ
നാലു ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ, ഈ അട്ടതകാലത്തുനാഡായിട്ട്
ഞാം എന്ന സംശയമാണ്.

തിരവിതാംകുർ ചാര്യുപസ്തുകക്കമെമ്പിറിയുടെ അ^{ബി}
ബുക്കൾ എന്ന നിലയിലും സപനം നിലയിലും ഇദ്ദേഹം
ഭാഷയുടേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള പരിത്രാമത്തിന് അതിലിപ്പി.
അക്കാദാലംവരെ ഭാഷാസാമ്രാജ്യത്തിലെങ്ങായിരുന്ന വാദേര
പന്മാവിൽക്കൂടിയും ഈ ദശാഭിമാനി സഖവിച്ചു. ഈ
സഖവാദത്തിന്റെ ഫലം അനല്ലവും അസാധാരണവുമാ
യിരുന്നു: പണ്ടതന്നെയുണ്ടായിരുന്ന വഴികളിൽ ചിലതെ
ല്ലാം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചു്, വിസ്താരംകൂടി, ചാന്ദമാൻ
സുഗമമാക്കിത്തീർത്ത്; അതും വശം കാണുന്ന സമലഞ്ച
ഉം പുതിയ പാതകൾ ഉണ്ടാക്കി. പെത്രാവലിയിൽ
ഡോഗ്രമാരെ പ്രാസാധിപ്പിക്കുകയും, തന്നിമിത്തം ഒരു
ശാഭിമാനികളും എന്നും വലിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. ഈ മ
ഹാനഭാവങ്ങൾ ഭരണഫലമായി ഭാഷാസാമ്രാജ്യം ആക
പ്പൂർണ്ണമായും പ്രാപ്തിവെന്നു് ചുരക്കത്തിൽ പ
റയാം.

ഈ കവിക്കോകിലം അധികാരാധനം ചെയ്ത പാടി
സ്വവിക്കാത്തതായി സാഹിത്യകല്പത്വവിന്റെ ശാഖക
ഉം ഒന്നേപോലും ബാക്കിയിലിപ്പി. പ്രശ്നകാര്യങ്ങളിൽവെ
ട്ട അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെപ്പോലും ഇദ്ദേഹം സ്വർഖിക്കാ
തെ വിട്ടിലിപ്പി. ഹന്മഥിത്വം, ഗ്രാവഹിതം, പ്രലംബി

വധം, മസ്പുവസ്തീഭവിജയം, പരമ്പരാമവിജയം എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചു അട്ടക്കമെക്കണ്ണ ഇട്ടേംതിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ട്. സാമ്രാജ്യത്തിനും പറയാവുന്ന വിധത്തിൽ നിജീ പ്രഭാവാട്ടക്കി ദിക്ഷിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട് പ്രതീയാക്ഷരപ്രാസം, പബ്ലിക്കേഷൻ (ഗാനഡാളിൽ) സ്പീകർ ചീഫ്റ്റുണ്ട് അത്യാക്ഷരപ്രാസം മുതലായി പലതും കമക്കളിക്കേണ്ട സംഖ്യയിച്ചിട്ടേണ്ടും ഇട്ടേം വരുത്തിയ പരിജ്ഞാരാജ്യമുണ്ടോ. മലയാളഭാഷയിൽ അത്രുമായി ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് നാടകം ഇട്ടേംതിന്റെ വകയായ അലിജന്റന്റൈക്കന്തലിമാണ്. ഈ വിഷയത്തിൽ നാടകകവികളായ പിൾഗാമികളെ പ്ലാം ഇട്ടേംതിന്റെനാണ് കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കാളിഭാസ കൂത്തിയായ ശാക്കതലം മലയാളത്തിൽ തജ്ജിമമെഴുത്തു കൊണ്ട് മാത്രമല്ല, ഒക്രളഭാഷയിൽ അത്രുമായി നാടകത്തിന് ഉൽക്കുള്ളമായ രൂചാരം വരുത്തിയതുകൊണ്ടോ കൂടിയാണ് അസാധാരണപ്രതിഭാവാലിയായ ഈ കവിക്ക് “കേരളകാളിഭാസൻ” എന്ന സ്ഥാനം സിലിച്ചുതു്.

സദ്ഗാരപ്രസ്ഥാനം കാളിഭാസമഹാകവിയിൽനിന്നാവിംവിച്ചിട്ട് സംസ്കാരത്തിൽ പരിപൂജ്യിയെ പ്രാവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദികാലത്തു് കേരളത്തിലെ കവികൾക്കും സംസ്കാരത്തിൽ സദ്ഗാരം പറഞ്ഞയക്കുന്നതിലാണ് ഗാമത്ര്യം കുണ്ടവനിക്കുന്നതു്. ഉള്ളനീലിസദ്ഗാരം മന്ത്രപ്രത്യേകം മലയാളഭാഷയിൽ പുറപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ആ വഴിയിൽക്കു ടി പിന്നിടാങ്ങംതന്നെ സഖ്യരിച്ചതായി രേഖയിലുണ്ട്. കാളിഭാസന്റെ കാലടികളെത്തുടർന്ന്, “മെല്ല”നാഭാനലാസിയായ ഒരു മയ്യരും, ഹരിപ്പാട്ടനീനു തിരുവനന്തപുരംവരെ സഖ്യരിച്ചപ്പോൾ മലയാളത്തിലെ സദ്ഗാരകാവുപ്പു സ്ഥാനം മരണാദ്ധീക്ഷാമഹമംഗലത്തിന്റെ, ദൈവങ്ങാം, ശ്രീപത്മനാഭപദ്മപത്മശതകം തുടങ്ങിയവും വണ്ണയുള്ളതിക്കരം

കു മാർഗ്ഗികളായി. കുടാതെ, ചന്ദ്രശാഖയിലും ഇരു
ചും പ്രദാഹിച്ചു. “കരിസവയ ചന്ദ്രം” അതിന്റെ ഫല
മാണ്.

മലയാളഭാഷയിൽ ഗ്രേം അക്കാലംവരെ സ്വീകാര്യം
സ്ഥാപിതമായ ഒരു പന്നാവിൽ എത്തീടില്ലായിരുന്നു.
പാല്പദ്ധനക്കമ്മിറിയുടെ അല്പക്ഷണനു നിലയിൽ
ഇരുചും നിമ്മിച്ചിട്ടുള്ള തിങ്കിതാംകുർപാംപസ്സുകാവ
ലി ഗ്രേവിഷ്യത്തിൽ പ്രാരംഭാംമായിത്തീർന്ന്. “അക്ക്
ബു” ഒരു അവവിഭാവം അതു മാർഗ്ഗത്തെ സുഗമമും സുന്ദര
വുമാക്കി. അതു അവ്യായികയുടെ അല്പഭാഗം ‘യില്ലീ
രാജാംനാഭമണ്ഡിത’മായ മഹാരജ്യംപോലെ ഗഹന
മാണകിലും ഉള്ളിൽ കടന്നനോക്കാൻ ക്ഷമയുള്ള വന്ന്
അവിടെ കസുമിത്രവും സുരഭിലവുമായ ഉദ്യാനപ്രദേശങ്ങൾ
കൂടു കണ്ണാന്തിക്കാൻ വേണ്ട വകയുണ്ട്.

ഭാഷാസാമ്പിത്രസാമ്രാജ്യത്തിൽ എന്നാനേന്നയുള്ളും അ
രൂല്യനിധികളായി നിലനില്ലെന്തക്കു മാഹാത്മ്യമുള്ള ഭാഷാ
നേന്ത്രയചന്ദ്രം, ചാരതചന്ദ്രം ദിതലായ തു
തികരി പ്രസിദ്ധപ്രസ്താവനക്കിലും അവയെ തിരഞ്ഞെടു
ക്കിക്കന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രീമദ്പ്രയത്നംകൊ
ണ്ട് ഭാഷാദേശാംശയെ അടിമപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളതു കൊയിൽത്തു
സ്വരാനാണന്നുള്ളതു വിസ്തൃതിക്കെത്തുക്കൊണ്ട്.

* * * * *

കമകളിലേം, ഇക്കാലത്തെ അളളിക്കിക്കു അതു
തേതാളം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലചക്രത്തിന്റെ പരിവ
ത്തന്ത്രങ്ങേംകൊണ്ടു, കമകളിയുടെ ചടങ്ങക്രമിലുള്ള പ
ഴമകൊണ്ടു, ജനസാമാജ്യത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതി പരി
പ്രജ്ഞരിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും ഏതു, കമകളിയിൽ പണ്ട്

ണ്ണായിരുന്ന ഭേദം പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്ന് വിട്ടമാറിത്തുട്ട ഒരി; അഞ്ചുമിക്കുമുള്ള ഉൾനാട്ടകളിൽ ചില കമകളി യോഗക്കാർ മാത്രം ശ്രേഷ്ഠിച്ചു; കൊട്ടാരങ്ങളിലെ കമകളിയോഗക്കാർ മാത്രം ശ്രേഷ്ഠിച്ചു; കൊട്ടാരങ്ങളിലെ കമകളിയോഗക്കാർ മാത്രം ശ്രേഷ്ഠിച്ചു. അഡ്വൈതകലയെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുമെന്തൊളം ഇതുമുതൽ അനുകമ്പനിയമായ ഒരു ദശയിലെത്തിയിട്ടും കമകളിയുടെ സാഹിത്യവിഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിട്ടുമെന്തൊളം വലിയ കോട്ടമൊന്നും തട്ടിക്കണ്ടില്ല. കൊട്ടാരങ്ങളിൽ ശക്തി, കെ. സി. ഫേഡ് എപ്പിച്ചു, അഴക്കത്തു പത്രനാട്ടകരുപ്പ്, മുഖ്യൻ എസ്. പത്രനാട്ടകരു, എം. ചക്രവാടിപാരിയർ മുതലായി പലരും പിന്നൊല്ലം കമകളിനിമ്മാനത്തിൽ ഉള്ളിട്ടി കാതിരുന്നില്ല. കമകളി നാമാവശ്രേഷ്ഠമായി എന്ന പരയത്തക്ക നിലയിലെത്തിയതിനശ്രേഷ്ഠവും വളരെത്താം നാരായണമേനവൻറെ “ഒഴ്ചയാമരണ”വും ടി. സി. അച്ചുതമേനവൻറെ “ഭേദാംബലവ്”വും പുരപ്പടാതിരുന്നിട്ടില്ല. “വാമനവിജയം” മുതലായി ഫിലതെല്ലാം ഈ നാം പുരപ്പടാൻ ഭാവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തത്ത കാലസമിതിയും ജനങ്ങളുടെ മനസ്സമിതിയും അനുസരിച്ചു വേണ്ടവിധിം പരിഷ്കാരിക്കപ്പെട്ടുകയാണെങ്കിൽ കമകളി ഇപ്പോൾത്തെപ്പോലെ ജനസാമാന്യത്തെ മുഴുപ്പിക്കകയില്ലെന്ന തോന്നുന്നു.

അപ്രതിഫലമായ കാലപ്രവാഹത്തിലെ തിരഞ്ഞെടുത്ത ഒരു നിമിത്തം മുടക്കാലത്തു കമകളി ടീംമാറേണ്ടിവരികയും ആ സ്ഥാനത്തു നാടകം പ്രവേശിക്കയുമാണ് വാസ്തവത്തിലുണ്ടായത്. നാടകസാഹിത്യവിജയത്തിൽ നമ്മുടെ മാർദ്ദാർഡി മറ്റൊരിനിഷ്ടിലെന്നാണോവെച്ച സംസ്കാരത്തെന്നാണുകിരുന്നു. പ്രമാംമാവരാരകൾ കോയിത്തന്നു രാഞ്ഞതെന്നു. കോയിത്തന്നുവും അഡ്വൈതത്താഗ്രഹാക്ഷ

ന്തിൽത്തെ പിന്തുടങ്ങാതിന് വളരെ ആളുകളുണ്ടായി.. ആളുകാലത്തു നാടകങ്ങളിടെ പുറപ്പാട് ‘ഭേദാന്തരികര സ’ അവത്തിലായിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെ പ്രധാനനാടകങ്ങൾ ദുർമിക്കാതും ഭാഷയിൽ തശ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ. ശാകന്തളം, വിക്രൂമാദ്ധ്യീയം, മാള വികാഗ്നിമിത്രം, ഉത്തരാമചരിതം, മഹാവീരചരിതം, മാലതീമാധവം, രത്നാവലി, പ്രിയദർശിക, നാഗാനാഡം, മുദ്രകടിക, മുദ്രാരാക്ഷസം, ജാനകീപരിണായം, ആനുഘ്രാത്മവാമി, വജ്യകൈരഖിക, പ്രതിമാനാടകം, പദ്മവരം, മാര്യദാത്തൻ, ഉത്തരാംഗം, വേണീസംധാരം മുതലായി ഇന്ന് മലയാളത്തിൽ കാണുന്ന നല്ല നാടകങ്ങളിൽ അധികം ഭാഗവും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും നമ്മകൾ കിട്ടിട്ടുള്ള വയാണ്. കാളിഭാസൻ, ഭവത്രതി, ഗ്രീഹം, ഭാസൻ, മുദ്രകൻ, വിശാവദാതൻ തുടങ്ങിയ മഹാകവികളിൽ ആരും ആരും അനുസപ്താഖാനിൽ നാടകങ്ങളിൽ അത്രായ മലയാളികൾക്ക് ഭാഗ്യമുണ്ടായതു് ഈ ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ നിന്നാകയാൽ ഈവ മലയാളഭാഷയും വിലയേറിയ നിധികളെന്നതനൊവേണ്ടം വിവർിക്കുവാൻ.

കേരളവർമ്മ വലിയ കോക്കിത്തന്നുരാനെ അനുഗമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാന്തരികത്താക്കമാരിൽ പ്രധാനികൾ മന്ദിരാർ, എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുന്നി, കഞ്ചികക്കട്ടൻതന്നുരാൻ, കണ്ണറ നാരായണമേനോൻ, എ. രാജരാജവർമ്മ, വള്ളേരത്താർ നാരായണമേനോൻ ഇവരാക്കുന്നു.

ഇക്കാലത്തു് ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും വില നാടകങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ തശ്ജിമകളായി വന്നിട്ടുണ്ട്. (മാംലോറു മുതലായവ) വാസന്തികസപ്ലും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും സംസ്കൃതത്തിലേയും പിന്നീട് മലയാളത്തിലേയും കടന്നു. ഒപ്പ്

സ്ലീപിയർ മഹാകവി ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുന്നീടുള്ള നാട്ക തെ (Midsummer Night's Dream) അനുഠാനം തുല്യമാംബാ തുരവർക്കരം ബി. ഓ. സംസ്കാരത്തിലേയുള്ള് പരിഭ്രാംപ്പെ ചന്തു കയാണാത്രുംശായതു്. ചുനക്കര സി. തുല്യവാരിയ റാഡർ അതു മലയാളികളിൽ മനുഷിൽ അതിംവിച്ചിപ്പിച്ചതു്.

കാലങ്ങുമത്തിൽ കദികൾ പരാത്രയം വിച്ച സപത ഗ്രാലകാൻ തുടങ്ങി. നാടകങ്ങൾ ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ നി ല വിച്ച കല്പിതങ്ങളാകാണം തുടങ്ങി. കല്പ്പാണികല്പ്പാണം, ചത്രിക, സന്താനഗ്രാഹാലം, ബാലാകഭലം മുതലായ വ സപതഗ്രത്തികളാണു്. ദന്താമത്തെ സപതഗ്രന്ഥാട കം കൊട്ടങ്ങല്ലോ കൊച്ചുണ്ണിത്തുവുംബാൻറു കല്പ്പാണിനാ ടക്കമാബന്നു തോന്നുന്നു. ഇവയുടെ വിള്ളുത്താടം കുറച്ച കാലത്തേയുള്ള നിലവനിനു; ഇപ്പോഴം തീരെ നിലച്ച ഒന്നു പരയാറായിട്ടില്ല. എക്കിലും ഭാഷാന്തരത്രയുപരിയിൽ നാഡി കിട്ടിച്ചിട്ടുള്ളവയെപ്പാലെ പരിപ്പുജ്ഞാശയങ്ങളോ വിശി ഞ്ചുമാതുകകളോ അതയി ഗണിക്കാവുന്നവിധം അധികം എല്ലാം സപതഗ്രത്തികളിൽ ഉണ്ടാണെന്നു വളരെ സം ശയമാണു്. എന്ന മാത്രമല്ല, ഒരുക്കാലത്തു നാടകങ്ങളിൽ ബഹുമാനിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു നിമിത്തം മലയാളികൾക്കു കിട്ടുന്നതാണു പോലും നിരുത്തിയശായിനനില്ല. അനുശാസനപ്രമാണ ഇതു അനുകരണങ്ങൾമെത്തുത്തുടയാതിനുവേണ്ടി “ചാക്കിവ കുറം” രംഗപ്രവേശം ചെയ്തിരും, നാടകകവികൾ കുറച്ച കാലത്തേയുള്ള് അണിയറയുള്ളിട്ടിൽ മരഞ്ഞത്രം മറ്റൊ ഫ സിലമാണല്ലോ.

സംസ്കാരത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും മരാറ്റ ഒരു ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ, പെഷരാണികകമകളേയും കല്പി തകമകളേയും അസ്സുമാക്കിച്ചിട്ടുള്ള സപതഗ്രത്തികളിൽ നാടകത്രയുപരിയിൽ ഇപ്പോഴം ദിനംപുതി പ്രത്യക്ഷ

செப்டெக்டாண்டுத்தெளியிருக்கின்றவைக்கிலும் ஸஂஸ்திகாந்தக ணாலூலாளர் ஹெப்புாஸ்தீ அதுஷ்கரி அயிகவும் மேஇதி டுஜித்து". காட விஷயங்களில் ஸஂஸ்தமென்றோலே ஸஂஸ்திகாந்தகவிஷயத்தில் தமிழாளர் மலராஜத்தி என்ற மாத்துமர்தி. அதுமாதி மலராஜத்தில் கை ஸஂஸ்திகாந்தகமெஷ்டிய அதுபு "ஸஂஸ்தென்செய"க்குத்தாவுடை டி. ஸி. அதூதமேநவநிதை. பின்னிடம் வூத்து அதுஷ்கரி கரி ஸஂஸ்திகாந்தகங்களுக்கிடீட்டுள்ளது. கே. ஸி. கேஶவ பித்துதெ "ஸாராம்"யிற்கிண ஏதெநக்கிலும் பாடு என்ற "கை கங்கை"மெக்கிலும் தோன்றுத அதுஷ்கரி ஹை வத்து சூதகமாயிருக்கிறது. "காம்பாலாமிபாலன்" வள்ளியல்களுக்காவுக்குடி காமங்கைதூபுமாயிற்கிண்கிற கக்கா. அதுஒருதாநும் பூஷாரம் அது நாட்காத்தின் ஸி லித்திட்டுள்ளது. தமிழ்நிதியாஸரித்து ஸங்காந்தாந்தாமா அ ஸ்ரோதம் ஜாப்பிக்காந்தினத்தெக்கா ராஜங்களும் ரீதி கஞ்சையும் ஸபீகரித்து செவிக்கைபெப்புத்துக்கொள்காளர் அது நாட்காத்தின் அதுஒமெத் பூஷாரவும், தாக்கர்த்தாவின் 'ஸார ஸஹாயகக்கவி'யை வைத்துமானபெப்புத், ஸிலித்துத்து". டி. ஸி. அதூதமேநவநிதை, கே. ஸி. கேஶவபித்து, ஏ அவதித் தங்குபாளி பாரியர், ஹவராளர் ஸஂஸ்திகாந்தகாந்திம்மாதாக்கலைத் பூஷானிகரி.

- பெறுகாபுத்தின் ஹ்காலத்து உதித்துயன் கை எது தாபுப்புமானமாளர் "பூஷாந்தாரம்". ஹவ ஸமஸ்கு கலைத் தேவலும் கெனோ ரங்கோ மங்கிக்குரு கேரந்தெழைக் கிணோத்தின்காயி அலீகாலிப்பாந்வேஶ்வரி பூஷான அதுகைப்பகல்மாத ஸிதியின் ஹுத்தபெப்புத்துத்து வயாளர். மலராஜபூஷாந்தாரம்கை ஸஂஸ்தத்தின் ஹை பேர் கொள்ளுவியபெப்புத்தை பெறுகாபுதாரம்கை தமிழ்த் தாநும்

മന്നര ആധുനികമലയാളകാലം (തൃടച്ച്)

വ ഉരു കവാൻം. ഇപ്പോൾ ചിന്നക്കുറച്ചതിൽ മുസിലു പ്രേഫ്റ്റിക്കെടിഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രധാനന്മാളിൽ വെച്ച് സാമാ റും പ്രചാരമുള്ളവ സി. വി. രാജൻ പി. ഇള യുദ്ധ കരപ്പി ല്ലാക്കല്ലരി, ചുരുതേൻ കൊളംബാസ്സ്, പണ്ടതേത പാതുകൾ, ഡാക്ടർക്കൾ കിട്ടിയ മെച്ചാ, ഹാപി ചേനോടം പാതാളം മുതലായവയാകനു. ഈ ശാഖ ഇന്ത്യം ശരിയായി പോഷിപ്പിക്കുപ്പെട്ടവാനിരിക്കുന്നതെങ്കിൽ.

തുള്ളി സാഹിത്യം ഇക്കാലത്തു വുള്ളരെങ്ങാനും അം ഭിന്നഭാഗിട്ടില്ലെങ്കിലും റീറ്റേഴ്സായിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഉണ്ടായിട്ടുള്ളവയിൽ അധികരും വാരോ അരുംലൂപാശങ്ങൾക്കു അനുസരമാക്കി പുറപ്പെട്ടവയാണ്. പുസ്തകാരുതിയിലാകാ എത്ത പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലുംഭാഗി. അനവധി ചെരു തുടികൾ ഇത്തരത്തിൽ പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തിരന്നാളം ഷേഖരം, ഷൈറ്റിപ്പർത്തി, ജൂബിലി മുതലായ അവസരങ്ങളിൽ വാരോങ്ങളിൽ ചുറ്റിട്ടിട്ടുള്ള തുള്ളി ലക്കൾ വുള്ളരെയുണ്ട്. ഇക്കാലത്തു ചുസ്തകാരുതിയിൽ പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയിൽ പ്രാധാന്യത്തു കുറഞ്ഞാണ്ടും കൊച്ചു സ്ഥിതനുംരാഞ്ഞിര സുരക്കാണ്യം തുള്ളി ലാകനു.

നാടകങ്ങളുമ്പോലെ കാറ്റുങ്ങളും ഭാഷാനാതരങ്ങളു അതിലാണ് ഏതും പുറപ്പെട്ടിട്ടതു്. ഗ്രീറാഫോറമം, റാഡി വംഡോ, കമാറസംഭവം, മേഖലസംഭവം, മാഹം, കിരാതാ ത്തുനീയം മുതലായവ കാലങ്കുമത്തിൽ ഭാഷയ്ക്ക് സിലി ആണ്. ഇവയിൽ വിലതു സമർമ്മായും വിലതു ഭാഗമായും ആണ് തജ്ജമവെള്ളുപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. കാളിഭാസംഭവം മുന്ന തുടികളും മുഴുവൻ തജ്ജമിമവയ്ക്കുപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്; മുന്ന മാതൃഭല്ല വിലതിനു് ഗനിലയികൾ തുപ്രാണിരജ്ഞാം സിലിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഭാസസംഭവം ആദ്യത്തെ ഏഴ് സെക്രെംബ അമായി ഏ. ആർ. തജ്ജമിമവയ്ക്കിട്ടുള്ളതിനാം പുറമെ,

എക്കെണ്ണം അത്രയും ഭാഗത്തിന് മറ്റൊരു ഭാഷാസ്ഥരം കരുക്കാലം മുൻപ് ഭാഷാവോഷിനിയിൽ കണ്ണതായി ട്രോക്സിനിംഗ്¹. പരിഭ്രാംകൾ കവിയുർ രാമന്നന്ദ്യാരാ സൗന്ദര്യ തോന്നുന്നു. ഇപ്പോഴിതാ കൂടാരസംഭവകാവ്യം മുഴുവൻ കണ്ണർ നാരാധാരമേനോൻ തജ്ജിമവെയ്യുകളി എതിരിക്കുന്നു. രഘുവംശം മുഴുവാരം അഭ്രഭം പണ്ണേ തന്നെ തജ്ജിമവെയ്യുകളിട്ടിട്ടാണ്ടുണ്ടും. മേഖലാസന്ദേശ ശത്രിനും ഇരുവരെ ആദ്യ പരിഭ്രാംകരിൽ ഉണ്ടായിക്കഴി എതിട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. എ. ആർ. രാജരാജവമ്മ വെയ്യ പരിഭ്രാംക മാതൃമെ പ്രത്യേകം ചുണ്ണുകത്രപത്രിയിൽ കണ്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. എ ശ്രീയുടും രാജരാജവമ്മയുടെയും, ജി. ആർ. എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിനാൽ അറിയപ്പെട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട് ഒരുത്താതനാമാവി നേരയും വകയായി രണ്ട് തജ്ജമകൾ പണ്ട് ഭാഷാവോഷിനിമാസികയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിക്കണംിട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു നില ഇവക്കവ്വിയായ പട്ടം എന്ന്. കൊച്ചുമുള്ളപിള്ള യുടെ വകയായ ഒരു പരിഭ്രാംക എതാനംകാലം മുൻപ് കവന കൈമുഖിയിൽ കണ്ടിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമെ കണ്ണർ നാരാധാരമേനവൻറെ വകയായി ഒരു തജ്ജമ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ദിനതാരായിരിപ്പുണ്ട്. ഭാജചവന്തു, കവനോദയക്കാരുടെ വകയായി രാധാധനവന്നുവെന്ന പേരിൽ പണ്ടുതന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിപ്പെട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭാരതചവന്തു കവനക്കുറ മുട്ടിയിൽ വാസ്യശിപ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതിയതും നന്നിച്ചും ഇതു തിട്ട ചുണ്ണുകത്രപത്രിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാ നാരീകരന്നപമത്തിൽനിന്നു കുമത്തിൽ സപതന്ത്രതയെ അവലംബിച്ചും ഗ്രഹാന്തരപ്പെട്ട കാല്യപ്രസ്ഥാനം ഇപ്പോൾ മലയാളഭാഷയെ വേണ്ടബിധം അന്നറഹിക്കുന്നു.

മഹാകാവ്യങ്ങളിൽ അഭ്രഭംകൊണ്ടിട്ടുണ്ട് കവവും ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിനില്ല. മഹാകാവ്യം എന്ന പേരിൽ

മന്ത്ര അധ്യനികമലയാളകാലം (തൃഥ)

അതലും പുരപ്പേട്ട തുടി അഴകത്തു പത്മനാഭക്കുപ്പിന്റെ
രാമചന്ദ്രവിലാസമാണ്. കാവും സപ്തഗ്രഹമാണെങ്കിലും
രീതിയുടെ വിഷയത്തിൽ അതു സംസ്കൃതത്തിൽ അടിമ
പ്പെട്ടപോയിട്ടിട്ടുണ്ട്. ബന്ധിയുടെ മഹാകാവ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ
ഒരു അന്വദം അനുകരിച്ചു എഴുതിയതാണെന്ന് രാമച
ന്ദ്രവിലാസത്തിലെ ചിത്രസർസ്സം മുതലായവ തെളിയിക്കു
ന്നു. അനുകരണവിഷയത്തിൽ അനുഗാമികളുായ കവി
കൾ മലയാളത്തിലും ധാരാളമിളിച്ചതുകൊണ്ടു് അല്ലകാല
ത്തിനിടയ്ക്കു മലയാളത്തിൽ അനേകം മഹാകാവ്യങ്ങൾ ഉ
ണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! പറത്തുത്തിരിക്കുന്ന അമാംനാഡു
രിതം, ഉള്ളൂർബിന്റെ ഉമാകേരളം, വള്ളൂർത്തോളിന്റെ ചി
ത്രയോഗം, കൊച്ചിന്റെയന്നുരാഞ്ഞിന്റെ പാശ്യങ്ങാദയം,
കെ. സി. യുടെ കേശവീയം ഇവയാണ് ഇന്നത്തെ മു
ധ്യനമമഹാകാവ്യങ്ങൾ. അനുകൂലമായ പരിപ്പൂഢം ഇവ
യിൽ ഉണ്ടായതായി കാണുന്നുണ്ട്. രാമചന്ദ്രവിലാസ
ത്തിലെപ്പോലെ പിത്രസർസ്സം മറുള്ളവയിൽ കാണാത്ത
തു്, അനാവസ്ത്രമായ ശ്രദ്ധാധിംബരത്തിൽ കവികൾക്ക
നേരിട്ട് ബൈമുഖ്യത്തെ തെളിയിക്കുന്നു. രാമചന്ദ്രവിലാ
സകത്താവു് കാളിഭാസനേയല്ല, മാലാഭികളെയാണ് അ
നുകരിച്ചതു്. ഭാഷാപാകംകൊണ്ടു് ഉള്ളൂർ ശ്രീഹഷ്ഠി
നെ അനുഗമിച്ചു. കെ. സി. യാകട്ടെ, രീതികൊണ്ടു് കാ
ളിഭാസനെ മാർപ്പണിയാക്കി. കൊച്ചിരാജവംശത്തെയും
വിശിഷ്ടം, ഇന്നത്തെ മഹാരാജാവിനേയും വള്ളിച്ചുകൊണ്ടു്
എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള “ഗോത്രിശാഖിത്രം വരിത്”വും, തി
രവിതാളുറിലെ മഹാരാജാവിന്റെ അപദാനങ്ങളെ അ
ടിസ്മാനപ്പെട്ടത്തി രചിച്ചിട്ടുള്ള “വഞ്ചിശവംഗ”വും,
“കവിസാർപ്പഭേദം”നായ കൊച്ചിന്റെ കൊച്ചിന്റെയു
രാഞ്ഞി വകയായ മറു രണ്ടു മഹാകാവ്യങ്ങളാണ്. കുവി

യുട മമ്മജൻ ത ഇവയിലെങ്കിം പ്രകാൾ തുകാണാം. ഒരു മാകാവുപ്പസ്ഥാനം യഴിപ്പിച്ചു “കണ്ണിൽ ചാടാൻ” തു ഞങ്ങിയപ്പോൾ, “മരാകവിയശിപ്പുഃത്മി” കളായും വിലും കൂടുതൽ പരിഹസിക്കാൻ കൂടുതെക്കപ്പെട്ടിപ്പറപ്പേക്ക് “ഒരു പുതിയ അധാകാരം” മാത്രം വിളുഷ്കരണ്ണർ “എകാതാക്കളും”.

കോയിത്തന്നുരാഞ്ഞർ കാലത്തിനാ മുൻപ് വണ്ണം തുതിയായി ഗണിക്കുത്തകവണ്ണം സദ്ദേശങ്ങളും, ശ്രൂംഗാരഭവനങ്ങളും, റൂപങ്ങളും മാത്രം മലയാളാർത്ഥങ്ങായിരുന്നുള്ളത്. അതും എണ്ണന്തിൽ വളരെയധിക്കുന്നിട്ടായിരുന്നു. മരിച്ചുവരുമ്പോൾ പുരപ്പുട്ടേക്കാട്ടുട്ടി മലയാളത്തിൽ സദ്ദേശങ്ങളുടെ വാഹനങ്ങളായി. ഏറ്റവും നോക്കിയാലും സദ്ദേശരൂപങ്കാണ്ടു പറക്കുന്ന ഗതിഭാഗങ്ങളും പിക്കുതുന്നും ശ്രൂക്കുതുന്നും കോകിലാടുതുന്നും തീംഗതുതുന്നും മാത്രം ആനു കാണാന്നായിരുന്നുള്ളത്. സാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ അന്തരീക്ഷം സദ്ദേശവാക്യങ്ങളെക്കാണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനിന്ന്. മുതലിക്കിത്തനാർപ്പണം, പ്രിയതമകൾക്കു സദ്ദേശരൂപം പറഞ്ഞതയ്ക്കുന്നതിനുംവാണ് സാമഗ്രികളെ ഒരുവരിക്കുന്ന ഒജാലിയിൽ എപ്പെട്ടു. ശ്രീവോജ്ഞിയുടെ “ഭാത്യുഹം”, അതിന്റെ വികുതവേഷവുംകൊണ്ടു ഭൂക്കന്നുചക്കായി ഇടയ്ക്കുന്ന കടന്ന വീണിജനില്ലെന്നവർക്കിൽ, വണ്ണം തണ്ണും ഇംഗ്ലീഷും ചുള്ളിയും ചുഡാവേണ്ണ, എൻബിയും പുലിയും കുടി സദ്ദേശവാഹികളായി തത്തിരണ്ണാടിവരുമായിരുന്നു.

പത്രങ്ങളും പത്രഗമങ്ങളുമാണ് വണ്ണതുതികളിൽ അധികം എണ്ണത്തിന്റെയും ഉൽഭവസ്ഥാനം. പെയറാനികമകളോ, വരിത്രശക്കവക്കളോ ഇതിനുണ്ടാക്കാനി സ്വീകരിച്ചു വാസ്തവികകളെ നിന്മിക്കാണ്ടിയെന്ന അനുഭൂതി സന്തുജായം. കാലക്രമത്തിൽ ഇവ ഓ

தங்க அதியுளிகமலஹாஸ்காலம் (ஒட்டத்து)

கி பூத்ராஸபேஷ்டி. ஓதுவிசயவும் யமாத்மகவிகரம் கை கவிதையூக் குதகைமென்மதாயில். கவிதானிம்மாள திறக் கவிகரக்களாயினா விலா மாநுலாவாரணங்களும் பூங் விடு கவிகரக் கூபாதறும் புகடிபூக்களானதை அவசரம் கிடித்துக்கொடி. அனாவனுவும் அனங்மான திறக்குடி உபதோகித்தினாதுமாய் அலகாங்கும் விடுமாரி ஸபாவோகதினை புதோகிகளை விசைத்திறக் காளித்து ஞாலு, புதிபாதங்கித்திறக் காளி பீகரித்து நைத்தபம், ஸங்குதவுத்தைக்கூலேபூாலெதனை தூயியவு தைக்கூலை கேரேயும் காளித்துத்துக்கொடி புதிப்பதி, ஏ ரெல்லும் வெய்க்கிபூாங்குடி கவிக்கூல் கூபுரிபூத்தின் நைப்பித்து மோவ நம், ஹவதாளர் வளைத்துக்கூலை விசைத்திறக் கவி கரம் ஸபிகரித்து ஸபாதறுத்தின்ற ஸத்தவலங்கம். பூவு விளைபோய்தாயாலும் நலை கவியுடை கையிறக் கிடியாத் தூது ஸுரலிலமாயின்தீதமென தெழியத்தும், அநித்தலம் வென்யங்மானாயாலும் ஸந்தேகமாகை ஜேஷவென்யதை ஶிமிலீகரிக்கான் யாராலும் பற்றால்து நாளென்ன காளித்தும் ஹா ஸபாதறும்பூதை மரைா நம்பு. ஸாக்திதுஸாமாஜுத்திலை ஸந்தேகமாகை தை ஸந்தோஷமாடுத்திறக் கூகினையக்கொடி அநங்வயி வளைத்திகரம் ஹா மலயாலுடையிலுள்ளைக்குடின்திர்க்கை; ஹபூாஷு உள்ளாயிக்கொடிகிக்கை. வாஸநாஶா லிக்குால யுவகவிகரம் ஹா புஸ்மாநதை ஸவித்தைப் பெறுமானித்துவனை. வளைத்துக்கூலை விசைத்திறக் கூதிடுள்ளவிஜயம் ஸாபித்துக்கூலை கவிக்கூலிறக் குயானி கரம் வழகுதேதாரி நாராயங்மேங்காந், குமாரங்காந், உத்துந் பரமேஶபரந்து முதலுப்பராளர்.

എഴുതാൻ മുൻറ കാലത്തിന്റെപ്പോൾ, പുരാണങ്ങളിലും യോ മഹിഷാസുരാദ്ദീ മലയാളത്തിന് ധാരാതാന്നംത നേര കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അതു കുറവു തീന്ന് മുക്കാലത്താ സംശയം ഒന്നിലധികം പുരാണങ്ങൾ ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വളരെത്താളിമുൻറ വാനീകി രാമാധാരവും കണ്ണത്തിക്കട്ടിന്തന്നുരാൻറ ഭാരതവും മലയാളത്തിലേയ്ക്കു താഴ്ച ഏറ്റുപെട്ടുടരും മുക്കാലത്തുംനേര ധാരാണപ്പോം. വിജ്ഞപ്പുരാണത്തിലെ എത്താനം ഭാഗം ഒരിക്കൽ മാസികയായി പറപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇപ്പോളിയിലെ ‘പുരാണമാഖിക’യും തിരുവനന്തപുരത്തെ ‘പുരാണസബിക്’യും കാഞ്ഞംകൊണ്ട് ഒന്നതനും റണ്ടിന്മുൻ പരിഭ്രാംകന്റെ വളരെത്താളാണന്നമാത്രമല്ല, റണ്ടം പുരാണപരിഭ്രാംകയ്ക്കായിരാതും കൂച്ചൈകട്ടി പറപ്പെട്ടുവയ്ക്കാണം.

എഴുതാൻ കൊണ്ടുവന്ന വളർത്തിയ കിളിയുടെ വംശപരംബര റീം അററേപ്പായിട്ടില്ലെന്നാജ്ഞ തിനെ വരവും ശാമുദ്ദേശനും മുതലായവർം സാക്ഷികളിലും കുറഞ്ഞിരുന്നു. അതു “കവിതിലക്”നും ജനാനവാസിയും, രേഖരവിജയം മുതലായ കുതികൾ എഴുതാൻ മുക്കാലികളെപ്പോലെതനും ഭക്തിസ്ത്രാധാരാനങ്ങളാണ്. ഭാഷാരിതിയും ലഭിതംതനും അതാനവാസിയും ഇത്തന്നികളുടെ നിരുപാരായാ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ കുട്ടത്തിൽ സ്ഥാനം പറിക്കിട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരുവിൽ ശജരൻകട്ടിമനവും കുലിപ്പാട്ടിരിയിലും എന്നും “സുംഭവഹാപുരാണം”യും കിളിപ്പാട്ടിരിയിലും പുരാണപരിഭ്രാംകമുള്ളതും. കൊച്ചുന്നിൽനാടുരാൻറ ഭാഗവതത്തിൽ ശാമാരിതിയിലുമാകുന്നു.

വണ്ണിപ്പാട്ട്, കരഞ്ഞിപ്പാട്ട് മുതലായ മുതരലാഡി ഡബ്ലൂഡിങ്ഗളിൽ പരയത്തക്ക പുണ്ണക്കുതികൾ ഉണ്ടായിട്ടി

പ്രേജിലും വണ്ണത്തികൾ അനവധിയിൽക്കൊണ്ട്. ഏ എങ്കിലും ആദ്ദോഷാവസരങ്ങളായിരിക്കും സാവധി ഉ പ്രഭാകാലം. മുസ്ലീകരണം പത്രഗമഞ്ചിലായിരിക്കുമ്പോൾ തീച്ചുതനെ. ‘ക്രൈസ്തവത്തും’ പാടിയ രാമധാരിയർ, ക്രോലനേപ്പാലെ പെട്ടുനു കണ്ണുരനാ കിത്തിന് കുമ സുപ്രസിദ്ധമാണെല്ലാ. ഭാവിയപ്പുത്തങ്ങളിൽ സംശയിച്ചുപബന്നാജോയിത്തിരാത്തവയായി ഇനി യും വളരെന്നീക്കൊണ്ട്. ചുമരു പാടുകളിൽ മാത്രം കാണാനാ ചില വ്യത്യസ്തരും പോകിപ്പിക്കപ്പെട്ടുനുതു ഭാങ്ക യേക്ക ത്രഷ്ണാമാ ത്രഷ്ണാമാ എന്ന കാൽം ഇനിയും വാദ ഗസ്തമായിപ്പിക്കുന്നുതു. അവകിൽ പലതും ഭാഷ യേക്ക നല്പവീം യോജിക്കുന്നവയാണെന്നും അവരെ പോകിപ്പിക്കുന്നതു് തുപിത്തായിരിക്കുമെന്നും പല ഭാഷാഭിജാറികളും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നീടുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ വാസ്തവ വാസ്തവഘട്ടനാസമതിച്ചേരു തീറ്റ.

കട്ടിക്കുള്ള തൊട്ടില്ലിട്ടുന്ന ‘താരാട്ട്’, അമമമാരു എ എദയപുസ്തകങ്ങളിലാണ് അധികവും നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അതു വളരെ കണ്ണുനദകരവും മധുരതര വുമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണെന്നുള്ള തിൽ സംശയ മില്ലെ. രവിവാർമ്മൻ തന്നീയുടെ “ബാനന്തിക്കരക്കിടംവി” എന്ന ഏതു സഹാധനങ്ങൾ സസദോഹം താഴെലാഡിക്കാത്തതു്? രാമായണം, തൃഥാലീല, രണ്ട് താരാട്ടുകൾ, മുണ്ടു എന്ന അപൂർണ്ണം ചില ചെറുതുതികൾ മാത്രമേ പുസ്തകതു പത്തിൽ താരാട്ടായി പുരപ്പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. ഏതാണും ചില നല്ല താരാട്ടുകൾ അഞ്ചുണിങ്ങമായി പിന്നിച്ചിരിക്കിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരം വണ്ണത്തുകളുടെ ആവിഭാവനക്കിന കാരണവും പ്രോത്സാഹനാധികാരവും അലാറാക്കുത്തിലെ പത്രങ്ങളും പത്രഗമഞ്ചിലാണുള്ളതു് പുത്രകൾ സൃഷ്ടിവും മാണം.

വലിച്ച കൊക്കിന്താനും രാജാവാശം ശര്യ സാഹിത്യത്തിന്റെ അസ്ഥിവാരം പണിത്തിരിഞ്ഞതെന്ന്. മനും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീട് ആ തോതു പിടി ചു വളരെ തുതികൾ മലയാളത്തിൽ പുറപ്പെട്ടു. ഇതിൽ നിന്ന് അല്ലെങ്കിലും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളാട്ടക്കുടിയാശം എന്ന ജാടിയുടെ കൂദലത പുറപ്പെട്ടതു്. ആവ്യാധികകളിൽ മാർഗ്ഗം അക്ഷബ്ദം നോവലുകളിൽ കൂദല തയ്യാറാനും നില്ലും ചെറാം. ചതുരമനവശം ഇട്ടശ്വലവ ഭവനമോഹിനിയായിട്ടുണ്ടാണ് സാഹിത്യസാന്തുഷ്ടിയിൽ അതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. ഈ പ്രസ്താവത്തിന് സിലി ചുഡിഞ്ഞാളും പ്രവാരം മലയാളത്തിലെ കമാപ്പസ്താ തീരുമാനാനിരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഇംഗ്ലീഷ് നിതിയിൽ പുറപ്പെട്ട ഒന്നാംതന്ത്ര നോവൽ, സാമൂഹായികകാൽജി ശൈലി പ്രതിശ്രൂതിയാണ്, അനും അശാഖാരാജനായിരുന്നു അംഗാളിയാളിയാണ്. അതിലെ സുരിനമ്പുരിപ്പാട്ടം പരമാവധി വശവൈ വരെ അനുശാസനാലും തന്നെ വാസ്തവികമാക്കിത്തീർത്തു്. അതിലെ സുരിനമ്പുരിപ്പാട്ടം പരമാവധി വശവൈ വരെ വായനക്കാരെ വർക്കിക്കു ചുഡിഞ്ഞുണ്ട്. ഇട്ടശ്വലവയേ കൂദല പരിപ്പൂര്വത്വാന സാഹിത്യിട്ടുണ്ട് “ശാഖ” പുറപ്പെട്ടതു്. മലയാളികളിൽ ഭാഗ്യഭോഷാതിരേകത്താൽ, ശാര ഭയുടെ പരിണയം കഴിയുന്നതിന് മുൻപു്, ആ സരസക വി അപ്രത്യക്ഷനാഭ്യുക്തയാണെല്ലാ ഉണ്ടാക്കുതു്!

കമാഖ്യനയിലും വൈവിത്രം, പാത്രസ്ത്രിയിലും വൈവിധ്യം, ഭാഷാപ്രയോഗത്തിലും വൈഭ്രംശം, ഇന്നിവകൊണ്ട് ആവ്യാധികാക്കർന്നുനാിൽ പ്രമാണം മും പ്രധാനവുമായ പ്രധാനവുമായ അംഗികക്കാ രംഗാണും സി. വി. രാമൻപിള്ള. സ്നേഹമന്തിന്റെ മാത്രാണ്ട്യചമ്മ

യെ കുബള്വവയ്ക്കാൻ മലയാളിക്കാശയിൽ ഇതേവരെ ഒരു തൃഥിയണ്ടായിട്ടില്ല. ചാരിത്രമായ ഒരു ചെറിയ അസംഖ്യ ക്രിഞ്ഞിനു രക്തമാംസം കുലിച്ചു് അഭ്രമം അംഗിൽ മുത്തു മനോജ്ഞത്വു് സജീവിവമായ ഒരു അതുതിയെ സ്പഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നവെന്ന നോക്കുക. ഇഭ്രമം എഴുതിയ ധമ്രാജാ, രാമരാജാവുമുള്ള എന്നിവ മാത്രാണ്യവമ്പ് യുടെ അനന്തരാമികളും, ഭ്രൂമാനുതം ഒരു പ്രതിയ സാമ്രാജ്യികാവ്യായികയുമാകുന്നു.

മലയാളത്തിലെ ആവ്യാധികാപ്രസ്ഥാനം ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തെ അനന്തരാമിച്ചുണ്ടായശാശ്വന്നം ഒരു നിംബി വാദമരംതു. ആംഗലഭാഷാപ്രസ്ഥിതനാരായ മലയാളിക്കും ഒന്നിനിന്നും ഗ്രംസാഹിത്യസംബന്ധമായ സഹായം ദാഷയ്ക്കു് അധികവും ഉള്ളായിട്ടുള്ളതെന്നു് ഇവിടെ വിസ്തൃതമാണെന്നു് കമാപാരായനാന്ത്രികമാരാതെ സംവ്യാധി ക്രൂംകൊണ്ടു തന്നെ മായാലുാ; ഒരുക്കാലത്തു് നോവലെഴുതുകാരുടെ ഏമുള്ളംകൊണ്ടു ഭാഷാദാവിക്കു് ഉണ്ണാനം ഉറങ്ങാനും സമയം കുറിച്ചിരുന്നില്ല. നെറിനം കൊഞ്ചത്താൽ ചില കമക്കിരുന്നു അക്കാലത്തു് പുരപ്പുട്ടേണ്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അക്കാലത്തു് എങ്ങനെന്നയല്ലാമായാലും, ഗ്രംസാഹിത്യത്തിനു് മുഴു അല്പകാലം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ളതു അഭിവൃദ്ധി നീഡിസുഖാവഹിബാണും സമ്മതിച്ചു തീരു. ഭാഷാന്തരങ്ങളുായും സപ്തരത്തിലുായും ഇപ്പോൾ ദിനം പ്രതിഭയന്നല്ലാ, നിമിഷം പ്രതിതന്നെ, ആവ്യാധികകളും നോവലുകളും ചെറുകാമകളും ഭാഷയിൽ പുരപ്പുട്ടേണ്ടുകൊണ്ടു തന്നെയാണിരിക്കുന്നതു്. ഇട്ടുംവബൈ കണ്ടു തേണിച്ച അനവധി ആദ്ധ്യകൾ നോവലെഴുതുകാരായി പുരപ്പുട്ടേണ്ടി, “ഒക്സാറി”യുടെ കരുവിയ്ക്കാർത്ത് ഹരജോംടീ പരിണയം റംഗപ്പേരും ചെയ്തും നോവലെഴുതുകാ-

രെല്ലാം നന്ന അസ്വാന്നപോയതും ഇപ്പോഴിം കേവലം ചാക്കാടുകളായിത്തിന്നിട്ടില്ല. സി. വി. രാമൻപിള്ള, റ. ചന്ദ്രമേനോൻ, മുരുക്കാത്ത് കുമാർൻ, മുതലായവരുടെ പോകൽ ശ്രദ്ധാർഹിത്വം നിലനില്ക്കുന്നിടത്തോളം കാലം വിസ്തിക്കബ്ദ്ധമാണ്.

കേരളത്തിലെ ചില വിഭാഗികളിൽ സാമ്പത്തികരംഗ പ്രവേശം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിക്കാണുന്നതു് ഇക്കാല തന്നെന്നു്. അവരുടെ ശ്രദ്ധ മിക്കവാറും കമാപ്പുന്നമാന തന്നിലാണു് പതിനേരുകൾാണു്. പല്ലഞ്ചിലും അവരിൽ ചില ചിലർ—കെ. എം. കുമതിലക്ഷ്മികെട്ടിലമു, തെക്കേക്കന്നാത്തു് കല്യാണിക്കട്ടിലമു മുതൽപ്പേര്—ഉംസാമിക്കായുണ്ടില്ല. പക്ഷേ, ഗദ്യമാണു് അവരെ അധികം ആക്കഷിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ടി. ബി. കല്യാണി അമമയുടെ “പ്രാശവട്ടസ്ഥാനകൾ” നോംതരം കവിതയോടു് ഏററുവും അട്ടപ്പുചും തെ ഗദ്യരന്ധരമാണു്. ടാഗോർ തുതിയുടെ ഭാഷാന്തരമായ “വിട്ടിലും ചുറ്റും” സുരണ്ണകരുക്കാറിട്ടും പിന്നോക്കുമല്ല. സരളവും മധുരവുമായ ഗദ്യമെഴുതുന്നതിൽ കേരളീയ വിഭാഗികൾക്കു് അന്തരുദ്ധരമായ പാടവമുണ്ടാക്കുന്നതു് അവരുടെ ഏതു തുതിയും പ്രശ്നാന്തരമാണെങ്കിലും കേതിനിസംവല്ലക്കണ്ണളായ കമകളിലും മറ്റൊരും, അവരുടെ ഗദ്യരഹനാസാമത്ര്യത്തെ സുഠമാക്കുന്നതു്. ഇവർക്കുവരുമുള്ള ഇന്നാൽ യുവതികളിൽ പലയം ആവ്യാധികാരാവധിയിൽ ഒക്കെവെള്ളുന്നതായി കാണുന്നതു് ഭാഷാഭിമാനികൾക്കല്ലാം ആനന്ദകരമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു്.

ചുങ്കാവുശാഖയിൽ പ്രധാനത്തേപ്പുാലേയും, പദ്മതിൽ വണ്ണത്തിക്കല്ലപ്പുാലേയും, ഗുരതിൽ കു മേണ ചൊട്ടിപ്പുറപ്പുട്ട് ഒൻ ഉച്ചശാഖയാണ് ചെറുക മകൾ ലളിതമായ ഭാഷ ചെറുകമകളിൽ അവയും അനുഭൂയമാകയാൽ അങ്ങനെന്നുള്ള കമകളിൽ ആവി ഭാവം നിമിത്തം ഗ്രേസാഹിത്രാത്മിയിൽ ഒരു പുതിയ ഭാഷാ നീതിയുംകൂടി ഏപ്പെട്ടുതന്നെപ്പുട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാലം, “നോ വരു” ടാറു പ്രവർത്തിക്കാതുവോലെ ഇപ്പോൾ ചെറു കമാളേമാണ് മിക്കവരിലും കടന്നുകീട്ടിട്ടിട്ടും. സാ ഹിത്രുഭോക്തിൽ കൊഞ്ചേണ്ടവയും തുഞ്ചേണ്ടവയും ആ യി അനേകം ചെറുകമകൾ ഇപ്പോൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടി രിക്കന്നുണ്ട്. ടാഗോർ മുതലായ സൗത്രസില്ലനാരായ കാ മ്രികവാതുടെ ആശയാനവാദങ്ങളായി വളരെ വളരെ ചെറുകമകൾ ദിനംപുതി ത്രംപാന്തരപ്പെട്ടു. അന്വാ ടി നാരായണപ്പുത്രവാർ, എം. ആർ. കെ. സി., മുരക്കാ ത്രു കുമാരൻ, ടെച്വിൽ കണ്ണമിത്രജ്ഞമേനോൻ, എൻഡിവ റാബണ് ചെറുകമയൈഴ്ചത്രുക്കരിൽ മുനിച്ച നില്ക്കുന്നാതു്. ടാ ഗോർക്കമകൾ ഭാഷാന്തരം ചെയ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ പു തേഴ്ചയ്ക്കു രാമൻമേനോൻ, പി ഉണ്ണിക്കുഞ്ജൻ നായർ എ നീ യുവസാഹിത്രകാരന്മാരുടെ ഗ്രംമങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു തുരുമ്പു ഇതു.

ഗ്രേസാഹിത്രാത്മിയിൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവരു സ മരീരായ ശാഖ ഉപന്യാസംവരന്യരായാണ്. ഈ അ വസരത്തിൽ ഇന്നാത്തെ പത്രങ്ങളേയും മാസികകളേയും ഓക്കാഞ്ചെ നിവൃത്തിയില്ല. വണ്ണത്തിക്കല്ലപ്പുറി ഹി വരിച്ച അവസരത്തിൽ മാസികകളേ സുരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ന സ്തി ഗ്രൗണ്ടാവനങ്ങളിൽ അധ്യക്ഷവും മാസികകൾ പ്രചിരി യിട്ടാണ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടിട്ടും. സംഗ്രഹിതുവി

മർത്തപത്തിലും ഇതരവിഷയവിവരങ്ങളും ദ്രോഗ
ഡോ നല്ല ഉപരൂപസങ്കൽ ഭാഗം മാസികകൾ നശകക
നൽകിട്ടണ്ട്. ‘ഗ്രൗമാലിക’യുടെ പറപ്പും അവക ന
ല്ല ലേവന്നുണ്ടാക്കുന്നതുകീകരണാത്മകമാണെല്ലാം. അത്
പുന്നതന്നുരാഞ്ഞൻ ‘മംഗളമാല’യുടെ ആദിഞ്ചാവവും ഇന്ത
ആദിനശൈഷം ‘ഗ്രൗമാല’യാ
രാട്ടം ‘പ്രബന്ധമാലിക’യായിട്ടും ‘പ്രബന്ധജഞ്ചി’യായി
ടും ‘ഉപരൂപമാല’യായിട്ടും വളരെ എല്ലാം പറപ്പേട്ടി
ടുണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു അവരെല്ലാം മാർത്താംഗി ഗ്രൗമാലികയാണത്.
പല സത്തരുന്നമണ്ണേരും പ്രമമമായി പ്രകാശിപ്പിച്ച
‘കവനോദയം’, അപ്പുന്നതന്നുരാഞ്ഞൻ ബാമനപ്രേതവാ
യിരുന്ന റസ്റ്റികരജ്ഞിനി, സി. അച്യുതമേനോഹരൻ തുലി
കയുട്ടായ രൂതരംഗമായിരുന്ന വില്ലാഭിനോദ്ദീനി, ഇന്ന്
തേക്കാരം നല്ല നിലയിൽ നടന്നിരുന്ന ഭാഷാപോഷി
ണി, അപ്പുന്നതന്നുരാഞ്ഞൻ മേരുനോട്ടവും കുടിയുണ്ടായി
രുന്നാം മംഗളോദയം, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളിയുടെ സാഹിത്യ
നായകത്പത്തിൽ ശ്രോഡിച്ചിരുന്ന ആത്മപോഷിണി എ
ന്നീ മാസികകൾ ഗ്രൗസാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന
വിഷയത്തിൽ പ്രധാനമായ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിച്ചിരുന്നു.
നാവധാരം. അവരെയെപ്പാലെയെല്ലക്കിലും വേറേയും ഒ-
ല ആസികകൾ ഗ്രൗസാഹിത്യപോഷണത്തിനായി അഥി
ച്ചിട്ടണ്ട്. ഇന്നും ചിലതു. അമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.
‘സ്കൂപികളുടെ പത്രാധിപത്രങ്ങളാട്ടക്കുടി പറപ്പേട്ടുനാ ഒന്നി
ലുഡികം മാസികകൾ ഇന്നു മലയാളത്തിലുണ്ടാക്കുന്നതും
നമ്മക്കുംമാനജനകംതന്നെ.

മലയാളസാഹിത്യവരിത്തതിൽ പത്രങ്ങളം മാസിക
കളും അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം തന്നുണ്ട് അഫ്മി
ക്കുന്നതും സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിയിൽ അവ പല വഴിക്കും

மறை அஞ்சிகமலயாழகாலம் (நுதி)

புரோஜக்கிலவிடுகின்றன. இன மலயாழத்திற் காளை நா நழை ஒழுகண்ணில் பலறை, ஏவு பறுணரை வசி யாழும் மாஸ்கக்கு வசியாழும் புரோஜ்சுவயாளை. அது பூஸ்தங்குரை திதைக்காஸ்ஸு'லெ டாக்குரம்மோள் ரஸீக ரஜினியினாள்ளே அதுமும் அதுவிட்சித்து. ஸி. எஸ்' ஸுஞ்சுமாறுஞ் போரியூட டெஸ்ட்ரைன்டினியும் நிலோஸ்டுலவும் தாலபுஜு'ஸ்ஸியும் டாஷாபோஷ்னியிற் வளையலைபுஸில்லிகரிடுதிதங்காவயாளை. மலயாழம்மோ மெயிலெல் கமாபத்துடி வழுரை புதிய நொவலுக்கேல் பு ஸவிடுக்சிள்ஸ்திரிக்கை. கவுண்மையும் வசியாயிகி கீ டீட்சுக்கு துதிகரிக்க களக்கிலூ. ஏற்கிடையிக்கும் பரங்கும்? கேரலுகாலிடாஸ்ஸென்ற “கேரலீயாஷாராக்கந்து” வும், கொஞ்சமீததங்குரை என்ற “பாளையவோயைவும், கு எதிக்கட்டு தங்குஶாஸென்ற “கேரல்”வும் பாதைத்து. கேரலு வம்தங்குரை என்ற “விஜயாயை”வும் களத்து நாராய ஸநைவவென்ற மாதவிகாஸிமிதுவும் மிரும் காஞ்சு மா ஸிக்கங் வசியாயிடுாள்ளே புருது வாடிடுத்து.

டாஷ்டிர் ராஸ்திரமுனையும் ஹஸ்டாஷு அவ வாடெதை ஹஸ்து வெறுநாதிரவேஷ்டி டாரோத்தத்துக் கெண்டு டுஷ்டி அமவும் ரத்துஸாமித்துதை வழுரை அங்கு மிதுக்கின்றன. பதணங்கூட பர்மிததபும் ஏஸ் டாஷ கரிக்கும் அலிவுலிக்கு கை விரல்கூடியிடுாள்ளே காளை பெட்டாது. ராஸ்திரமுனையும் ஹஸ்திக்கூடதாஷ்குடி ஹஸ்தை ஹுட காவு பரிமாலிக்கெட்டுத்தாஷ்டிர் வசியிலூ. ராஸ்திரங்காதை ஜிச்சுக்கூடதிற் குதங்கப்பட ஸ்த்திக்குதாதை கடிக்கிலூ. “அதுவாழும் ஸ்த்தியூட மாதாவா”க்குால் ருமானிய்காளாகும்; ஸாகேதிக்குப் பண்ணது உத்திரத்திலே வாயினீர்திரிக்கொள் நாழு

അതിയില്ല. സാമ്പത്തികസാഹ്യം, ഒക്കരളിപാണിനീയം, മരവും ശാസ്ത്രവും, നവീനജ്ഞാനപ്രീറിക് മതലായ ശാസ്ത്രീയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അതിവിഭാവം നിമിത്തം അനുഭാവി സാങ്കേതികപദ്ധതി മലയാളഭാഷയ്ക്ക് പുതുതായി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഗ്രന്ഥസാഹിത്യത്വവിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പോട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പുതിയ ശാഖ കുംഘമന പരിപൂർവ്വമായി വരുന്ന ണം. ഭാഷയ്ക്ക് ഓജന്റും തേജസ്സും നന്ദകന്നതിനു പത്രം പൂർണ്ണമായ ഇംഗ്ലീഷ് പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിനേൻ്റെ അനുഗമം ഇംഗ്ലീഷിൽക്കിന്നാണ്. സംസ്കൃതഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥപബ്ലിക്കേഷൻ കാര്യങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിലേയ്ക്ക് പരാവര്ത്തനം ചെയ്യുന്നതുള്ളതാണ് ഈ പുതിയ സംസ്കാരം. സി. കൗത്തിരാമൻ മേനു ചെന്നെന്ന് “രാഖിവംശ പരിത്രം” രാഖിവംശമാകാറുള്ളിനേൻ്റെ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതു ഒരു തജ്ജമയാക്കന്നു. ഈ രീതിക്കു ‘സംസ്കൃതകാര്യപരാവര്ത്തനം’ എന്ന പേരു കല്പിക്കുന്നതു് ഉച്ചിതമായിരിക്കും. കനാത്തു ജനാദ്ധനമേനുവേൻ്റെ “വിരുദ്ധതാപം”, ഭവത്തീയുടെ ഉത്തരവാദമരിതത്തിൽനിന്നുള്ള പരാവര്ത്തനമാണ്. പ്രസ്കൃതഗ്രന്ഥകത്താവെഴുതിട്ടിട്ടുള്ള “ചാണക്തുൻ” വിശാഖാസ്ത്രം തന്നേൻ്റെ മുലാരാക്ഷസന്തേഷ പരാവര്ത്തനത്തുനുംപരിശീലനിലും ഭാഷാനീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു. അട്ടംത കാലത്തു പോട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ശാഖ ഇങ്ഗ്ലീഷാഡി പരിപൂർണ്ണമായി പരിപൂർണ്ണിക്കുന്ന പ്രാവിജ്ഞാനാതേയമാണെന്നു.

ഭാഷയുടെ മരഹരാത്ര വലിയ സന്ധാരിമാണ് പ്രാവിജ്ഞാനാജ്ഞാം നിബലണ്യക്കാളി. മലയാളത്തിലെ മല്ലിനാമനേന്നു പറഞ്ഞാവുന്ന കൈക്കുളങ്ങര രാമബാരിയർ എഴുതിട്ടുള്ള പ്രാവിജ്ഞാനാജ്ഞാം അങ്ങനുകം മലയാളികളും സംസ്കാരപബ്ലിക്കേഷൻ തന്നേൻ്റെ അംഗിതിനിട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനുകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു അംഗീകാരം നിന്മിച്ചിട്ടുള്ള ഏഡാരു

வூவுங்கால கொண்டு” என்ற பில தீராந்தி என ஸ.பாகா கிரிக்கெ ராமவாஸ், குமாரனங்கிவங், மாஷா, அதிருப்பு விலாஸ் முதலாய் காருப்புக்கிடை வூவுங்காலம் இன் பலக்கூடும் ஸமாதித்துவங்கள். டி. ஸி. பாமேஶ்வரர் ஒஸ்து ஸங்கூதத்திலே லிஂகாக்டீயத்தை அங்குகிரித் து அமரத்தொகைத்தின் மலதால்த்திற் எழுதிக்கிட்டு பார்த் செப்ரிவுவுங்கால் ரமதாலியத்தை வூலாநோயினியே கூரி வகுரை விழுதவும் காற்கூசமவுமான். டி.தாந்து வூவுங்கால விஷயத்திற் கெ. ஆ. சென்டிக்கிட்டு ஏழாம் மத காலிக்கரை புதேகுதித்தும் ரெங்கும்மாயித்தின்கிட்டு சென் ன பரதாதிர்க்கால் நிழுத்தியில். எ. சுஷ்ணாந்து நிரியுடை உபகினிப்பாவூவுங்காலம் அங்குட்டத்திற்கு என சூதாவுங்காவதான். முள்ளட்டின்கூடு கொல்லிக்கு ஸ்ரீராயு வகுயை வாரை நிலங்கூசம் பள்ளத்தை மலதால்த்தின் லதித்திட்டுக்கூக்கிலும் அதிகங்கூஶப்பால் ஜி. புதுமானபேபித்து ஹப்பால் மாஸிகாஞ்சுவதாக புஸி முப்புட்டத்திவகை கல்புதாராவலி என நிலங்கூ வூ ஸ்ரீமாக்கங்கூர் ஓஷ்யூக் கை “நலை நிலங்கூ” ஹஸு தக்குக்காங்கூஶு கருப் பரியரிக்கப்பூட்டுக்காதாயிரிக்கும்.

ஈற ஆய ட ந

உபாயங்கள்.

மலதால்ஸாமித்துத்தின்கு நால்துவகூடுக்கு வரி து ம் நிம்தூரங்குலியோட்குடி புரிசூயிக்கூதா கால் நமதை மாதுஞ்சை கேவலம் நிதிச்சுமாய கைப்பி நாம், அதிற் விசித்துஸாமித்துப்புஸமாக்கூர் பலது.

വരിപുഷ്ടങ്ങളായി കൂടിഞ്ഞതിട്ടുണ്ടെനും, ഇവരെ ദേവനു
മെക്കിൽ ഇനിയും വോഷിപ്പിക്കുവാൻ പ്രകാസമില്ലാത്ത
വിധത്തിൽ സാമഗ്രികളേല്ലാം ഇപ്പോൾതന്നെ നശിച്ച
കരസ്യാജ്ഞായിക്കിട്ടുണ്ടെനും, കേരളത്തിലെ പരാ
ധിനത് നോക്കുവാൻ അതിലെ സാഹിത്യം ഇതു ഒരു ഒരു
ഉമെങ്കിലും പ്രസ്താവനയും എന്നവെച്ചു് അനുഭാവിക്കു
വാനും അഭിമാനിക്കുവാനും നടക്കു് ധാരാളം അവകാശ
മുണ്ടുണ്ടും മറ്റൊഴിവും വാസ്തവിച്ചും ആക്കം അനാധാരണ
ന മനസ്സിലാവുന്നതായിരിക്കും. ലോകത്തിലെ ഭാഷകളും
ദേശത്തിൽ മലയാളത്തിനു് പ്രത്യേകമായ ധാതീര
സ്ഥാനവുമില്ലെന്ന വാടിക്കുന്നവർ. മലയാളഭാഷയുടെ
ഉൽപ്പത്തിയേയും വളർച്ചയേയും കുറിച്ചു് ലുനിയും ഇതോ
നും സമ്പ്രാജ്ഞിക്കുന്നവരായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു് പറയേ
ണിവരും. മലയാളത്തിൽ ഗമ്പദംഘ്ലിപ്പും അതികല
ശബായി ഉണ്ടുണ്ടു് ആക്കേഷപിക്കുന്നവരോടു് നോമതാ
.യി ഇപ്പോൾ പ്രസിലർക്കുന്നതും ആയിട്ടുള്ള ഭാഷാഗമ്പജ്ഞ
ഈ ശ്രദ്ധാരുകുടി. തെടിപ്പിടിച്ചു് നാജാ ആറുത്തി വാ
രിക്കുവാനും, അങ്ങമുള്ളുള്ള ഇന്ധവെള്ളുകളിൽ പാറ
യുടെ തീരംകാരും ചിതലിന്നേര മുതലായും ചൊരുഞ്ഞ
ശ്രിക്കുന്ന അസംഖ്യമസംഖ്യം ഗമ്പങ്ങളിൽ കഴിയുന്ന
തുണ്ടും അച്ചടിപ്പിച്ചു് പ്രകാശപ്പെട്ടിക്കുവാൻ തങ്ങളാണ
ലാക്കംവെന്നും സഹായിക്കുവാനും അപേക്ഷിക്കുകമാത്രമേ
ഇവിടെ എവയുവാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. ചിന്ന ഒന്ന്
ആക്കിയുണ്ടു്. ഒരു ഭാഷയുടെ ഉൽക്കുഷ്ഠത്തിന്നേരയും അപ
ക്കുഷ്ഠത്തിന്നേരയും മാനദണ്ഡമായിക്കണക്കാക്കുന്നതു് അ
തിലെ ഗമ്പങ്ങളും മാത്രമല്ല. എന്നുത്തിൽ
കുവായാലും വെള്ളത്തിൽ കുവിലെപ്പുകിൽ സാഹിത്യം ആശ
ദ്രമാണുണ്ടു് അതു. പെട്ടു് പറയുവാൻ പാടില്ല. മല
വന *.

യാളുത്തിന്റെ കാൽത്തിൽ ഒരു സംഗതിക്കുടി പ്രത്യേകം ഓഫീസിന്തോധിണിക്ക്. എൻതെന്നാൽ യമാത്മത്തിൽ മല യാളം മലയാളികളുടെ മാതൃഭാഷയായിട്ടും ഇപ്പോൾ ഈ നിശ്ചന്തയും. ഒരു മാതൃഭാഷയോടു് കുംണിക്കേണ്ടിനേതാ ഇം പ്രതിപത്തി മലയാളികൾ മലയാളഭാഷയോടു് ഇക്കാലത്തു് കാണിക്കുന്നില്ല. ഭാഷ ദരിഡ്യായി അധികനാം സ്ഥാനം ചോറുവേ എന്തൊരുക്കാലത്തു് അതിനു സിലി ക്കുന്നവോ അനുമതയൽ സാഹിത്യശാസ്ത്രാദിഗമ്പണം സൗലഭ്യമായി അതിൽ വല്ലിക്കുമ്പെന്നുള്ള തിന്ന് സദ്ദേഹം മണ്ണോ?

“കൈരളി” ഉള്ളംഗാഹരമല്ലാത്തവിധിയം അതിലുാക്കതനമായ ഭാവിയഭാഷാക്കഡ്യൂബ്യത്തിലെ ഒരു സന്തതിയാകയാൽ ആളിജാത്രവിഷയത്തിൽ മറ്റു ഭാരതീയഭാഷകളെ അംഗീക്കിച്ചു്. ഒരു ഒറ്റക്കൂർക്കണ്ണപ്രക്കരവുള്ള നെല്ലേ നൂപ്പുമാകന്ന. പക്ഷേ കുഡ്യുംബവത്തിൽനിന്നുള്ള അവകാശം മുഴുവൻ വാങ്ങി സഹ്യാദരിമാരോടു യാത്ര പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞുപോന്നതെന്നാണെന്ന് നിന്ന് തിരുപ്പിപ്പാം മതിയായ തെളിവുകളുംനാം ഇതുവരെ കീട്ടിട്ടില്ല. ഒരു വർഷാവസാനവരെ തന്റെ ഏററെ എറ്റവും അടുത്ത സോഡരിയായ തമിഴിന്റെ സംരക്ഷണയിലാണ് “കൈരളി” വളരുന്നവന്നു. അനന്തരം അതിനുകാമലുയായ ഇം ബുഡികയുടെ അന്റ്യാദ്ധരമനോഹരിപ്പും കണ്ണ് പ്രേശംയായും ഒരുപ്പാണീഡേവി വാത്സല്യപൂർണ്ണം വന്നുണ്ടതു് സപനം പുതിയേയെന്നപോലെ താഴോലാലിക്കവാൻ തുടങ്ങി. ഇതുവരെ റബിയ അത്മഗാംഡിത്തുമാ ആശയബാഹ്യല്ലാമാ കൂടാതേയുള്ള ലളിതമലുംഗാനങ്ങൾ മാത്രം പാട്ടവാനറിയണായിരുന്നു “കൈരളി” ഇക്കാലം മുതൽ ഉൽക്കൂർസാഹിത്യശാസ്ത്രാദികളിൽ പരിവർത്തി നേട്ടവാനം ആരംഭി

ചു. അതിനാൽ കൈരളി “വിഭ്രാരംഭം” തൊട്ട് ഒരെം്പും നിയുടെ കീഴിലായെന്ന പറയാം. തത്പരലമായി ലോകത്തിൽവെച്ച് ഏററവും വിചുലവും അക്ഷയ്യവുമായ ഒരു റസാലങ്കാർപ്പാത്മവേടകകം കൈരളിയുടെ സ്വാധീനത്തിലുമായി. എന്തുകാലം പരിചയിച്ചാലും കണ്ണാട്ടം കൂടിയാണ് കഴിയാന്തരും, പലഭ്രഹ്മരിന്മുഖങ്ങളായ കാറുപാരിജാതശാഖവാപശാവകക്കൊണ്ട് നിരത്തരും, അതുകൂൾക്കങ്ങളായ മുസ്മാനരെതങ്ങളാൽ സാധാരണ മരഞ്ഞുബുദ്ധിയെ ഭേദപ്പീക്കനാത്മായ സംസ്കാരിത്വം രാമത്തിൽ കൈരളിബാലിക സ്വപ്നങ്ങളായി വിഹരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കുമേണ അംഗങ്ങൾക്ക് ലാവസ്സുവും ദാർശനവും വലിച്ചു. ഇങ്ങനെ സദ്ധാരണിയുടേയും പോറാമയുടേയും പ്രത്യേകലും പ്രത്യേകലും പ്രത്യേകലും പോരാഭ്രഹ്മിക്കനാ അവസരത്തിലാണ് ഒരു ഉത്തമതോഴിയെ സഹപരിയായി കൈരളിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം സിലിച്ചതു. ‘ഹൗണി’യുടെ വാസനയും ഗതിയും മറുമെല്ലാം ഒരു പുതിയ രീതിയിലായിരുന്നതാൽ കൈരളിക്ക് മുൻപരഞ്ഞ സദ്ധാരണിയാത്രിമാരിൽനിന്നു കിട്ടിയിരുന്ന കോപ്പുകളിൽ മിക്കതും ഹൗണിയുടെ പ്രശ്നയിൽ ഏറക്കാറു “ബാർബറസ്” അഥവിരുന്നതാനി. ഈ “കണ്ണഡി”യുടെ തച്ചിവിശ്രദ്ധങ്ങളെപ്പോലെ പ്രാദേശികപ്പെട്ടതേണമെന്നാവെച്ച് “ഹൗണി” മുറിയുടുസാമധ്യമാരംഭിച്ചു. ഈ ഉത്സാമത്തിന്റെ ഫലമായി “കൈരളി”യുടെ ആതുതിക്കം പ്രത്യേകം പല ത്രാസങ്ങൾ വന്നുകഴിത്തിട്ടുണ്ട്; ഇപ്പോഴിനും വന്നകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഈവ വാസ്തവത്തിൽ ഭ്രജിനാങ്ങളോ കൂഷണങ്ങളോ ഏന്നുള്ള ഭ്രാദ്രത്തിന്, ഇരുജിലവയുടെ പരിപ്പാശങ്ങൾ മാധവമേനവന്നേപ്പോലുള്ള വക്ക് രംഗവഹ

അജ്ഞായും സുരിനമ്പുത്തിപ്പാടക്കാർക്ക് വിലക്ഷണങ്ങളായും തോന്നിയേയ്യും എന്നമാത്രമേ സ്ഥാധാനം പറയുവാൻ തരമെങ്കിൽ.

* * * * *

മറ്റൊരു സാഹിത്യങ്ങളേപ്പോലെ മലയാളസാഹിത്യവും പല പട്ടികളിൽകൂടി കടന്നിട്ടാണ് ഈനാത്തെ നിലയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നതു്. പ്രാചീനകാലപല്ലഭത്തിൽ മലയാളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന തുതികൾ മിക്കവാറും ഗാനത്തുപത്തി ലുജ്ജി വയായിരുന്നു. പരത്രംമന്നറ കാലം മുതൽക്കു മൂന്നുവർഷംതന്നെയും അംഗരക്ക് കേൾത്തുണ്ടാണെന്നും കാവുകളിലും സമുദ്രയും സമേരുമുള്ളുണ്ടാണെന്നും മറ്റാണേലാശങ്ങളിലും ചില രൂതികളുണ്ടായിരുന്നതിന്നറ ഫലമായി ആവക്കാരി വസാരങ്ങളിൽ പ്രയോഗിപ്പാനുജ്ജൂഡി ചില ഗാനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ അവത്തിപ്പാന്തരായി. ഇവയിൽ പിലന്തു് ഇപ്പോഴുണ്ടക്കിൽ ഭാഷയിൽ മാറ്റം വന്നേവന്നിട്ടുണ്ടിനും പ്രാചീനത്തുപത്തിലല്ല കാണപ്പെടുന്നതു്. ഇവയെ ഉപാസനാഗാനങ്ങളെന്നും വിനോദഗാനങ്ങളെന്നും ഗണഭാഗി തിരിക്കാം. ഇവയാൽ മലയാളത്തിലെ പ്രസാധിത്രാക്കരങ്ങൾ. പിന്നീട് കുമേണ പാട്ടിന്നറ രീതിയിൽ പുരാണകമകളും നിമ്മിക്കപ്പെട്ടു. രാമചരിതം, തൈച്ചുാളിപ്പാട്ടു്, അമുചികൾ, കണ്ണളിതുതികൾ മുതലായവ ഇവയ്ക്കുംഭരണങ്ങളുണ്ടാണ്. ഇവയ്ക്കു സാമാന്യനും “കമാഗാനങ്ങൾ”എന്നു് പായാം. ഇതു വക്ക് പാട്ടുകളുണ്ടാം ദാഖിയർത്തിരെ അനുകരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ഇരിക്കേ, സംസ്കാരത്തിന്നറ പ്രസക്തി ഭാഷയിൽ മറയ്ക്കുവാൻഡിക്കവാൻ തുടങ്ങി. ശാസ്ത്രീകരണമാം പവാറം ആവിഞ്ചിച്ചു. ചുഴിം ശതവഷ്ട്രതിനു ശ്രദ്ധാവിശ്വാസം ഏവദ്ദേശം, ജൈഷ്ഠിശ്വം, വ്യവഹാരം, ത

ചു്, ആവാരം, സംഗ്രഹിതം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളെ അധികരിച്ചിട്ടുള്ള കൂത്തികൾ ഭാഷണിൽ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. ഉത്തര സംസ്കാരത്തിലുായാളിട്ടും കേരളീയർ ഹക്കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും അന്വേഷം ഉണ്ടാക്കി. ഇവ രണ്ടിനം—ദ്രാവിഡത്തിനം ഗ്രൗണ്ടസംസ്കാരത്തിനം—പുരാമ മുന്നാമത്തോടു ഭാഷാരീതിക്കുട്ടി പണ്ടമുതൽക്കുതന്നൊ മലയാളത്തിൽ പ്രചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതാണ് ലിലാതിലക്കത്തിൽ നിന്ത്യചനം ചെയ്തിട്ടുള്ള മണിപ്രവാളം. ലോകത്തിൽ മററാറിട്ടുതും ഒരു ഭാഷയിലും ഒരുക്കാലത്തുന്തും കാണാത്ത ഒരു വിലക്ഷണാശിത്യാണ് ദ്രാവിഡമണിപ്രവാളമെന്ന പലരം ശറിക്കുന്നണ്ട്. ഇതിൽ എരക്കരുവാനുഖേദിപ്പിച്ചു. ഒരു ഭാഷ മററായഭാഷയുടെ സമ്പർക്കംകൊണ്ട് തുടാനുപ്പെട്ടുന്നതു് അസാധ്യരണമല്ല; മററാഭാഷയിലെ പദങ്ങളിട്ടും ശൈലികളിട്ടും വാനുരചനാസന്തുഡായവും മററമെല്ലാം സ്പീകറിക്കയെന്നതു് അസപാഭാവികമല്ല. പ ക്കേൾ, അതിലെ ലിംഗവചനവിഭക്തികൾ കുഞ്ഞുപ ഞം എന്നിവയിലോന്നം ധാരാത്തോ മാററവും വഞ്ഞതൊ തെ “പഹാതിയാന്തരജാ”പോലെയുള്ള പദങ്ങളെ അ അനുന്നതനൊ ഭാഷാപദങ്ങളാട്ടുകൂടി ഇണക്കി ഉപയോ ഗിക്കകയെന്നതു് മററായ ഭാഷയിലും കാണാത്ത ഒരു സ്വന്തമാനം റീക്ക്, ലത്തിൻ, പ്രേഞ്ചു മതലായ ഇതരഭാഷകളിൽനിന്നൊടുക്കിട്ടുള്ളവയാണ്. എന്നാൽ വാലോ ത ലയോ മരിച്ചുകളുണ്ടായാൽ അതുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുകാർ അവയുടെ ഭാഷയിലേയ്ക്കു പ്രവേശം കൊടുത്തിട്ടില്ല. നമ്മുടെ രാജ്യത്തുന്നതനോ അതുകൂടിയിസ്ഥിതി ഉന്നം കേരളത്തിലോഴിക്കു അന്തുപ്പേശണങ്ങളിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെല്ലാ. അവിടെയെന്നെല്ലാ ഇങ്ങനെന്നതും “മന്ത്രിപ്പ

വാളും” ഉണ്ടാകാത്തത് തെള്ളുകൊണ്ടാണോ? കേരളത്തിലുാക്കട്ടേ ഒരു വിശ്വേഷണങ്കുടിയുണ്ട്. മൺിപ്രവാളക്കുത്തിക്കളെ ശത്രീചുള്ളവർ മന്ദിരത്തിൽമാർ മാത്രമാണോ. മറ്റു ജാതിക്കാർ—നിരന്നം കവികൾ, എഴുത്തുപുസ്തക മുതലായ സംസ്കൃതപബ്ലിക്കേഷൻസ്—ഇത്തരത്തിലുള്ള മൺിപ്രവാളമെഴുതുവാൻ ഉല്ലമിച്ചില്ല. പിന്നൊ, സംസ്കൃതസാഹിത്യദിപ്പള്ളി ലക്ഷ്യം കേൾക്കുന്നതുമെല്ലാം ഇത്തരം അഭിരൂചികളും മാനസികവകുലായ ചന്ദ്രക്കളിൽ സ്വന്ദര്ശണങ്ങളുമാണോ ഇതു ഓഹയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ കുപ്രതികരം. മൺിപ്രവാളത്തിലെ ശത്രൈപ്പട്ടികളിൽ പ്രാചീനനാടകങ്ങളോ മഹാകാവ്യങ്ങളോ മറ്റൊരു നേരം ഇതുവരെ കണ്ടുകൊടുത്തില്ല. ഇതു വാസ്തവം അഭിരൂചികൾക്കുന്നതാണോ സമാധാനം പറയുന്നതോ?

പ്രാചീനകാലത്തു് നന്ദുതിരിമാർ വുവഹാരഭാഷയായി സംസ്കൃതമാണോപയോഗിച്ചുവന്നിരുന്നതെന്നും, അവർ കേരളത്തിലെ ദേശഭാഷ സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയ ഫോറം ഇരുണ്ടാണെന്നും കലത്തുണ്ടോ അവസരം ലഭിക്കും ഇംപ്രൂഫിംഗും സൗംഗ്രാഹിക്കും ഇംഗ്ലീഷും വിഭ്രാത്മികരും ഇംഗ്ലീഷും മാത്രഭാഷയും ഇടകലബന്ധിപ്പിരുന്നാരുപോലെ സംസ്കൃതവും മലയാളവും കലത്ത് സംസാരിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തുവെന്നും, നന്ദുതിരിമാരുടെ അവഹാസ്യമായ ഇംഗ്ലാമിന്റെന്നും കണ്ണ ചാക്കുന്നാരും തോലനേരപ്പും ലുഡിക്രിമിനേറുമായിരുന്നു മനാനാരും ആശയിൽ നേരഞ്ഞോക്കിനവേണ്ടി ചീല പദ്ധതിപ്പാണുണ്ടിച്ചു പ്രയോഗിക്കുകയും, ഇപ്രകാരമുള്ള മൺിപ്രവാളഭാഷ സാഹിത്യരചനയ്ക്കു പിന്നീട് മാർപ്പണക്കമായി തന്നീരുകയും ചെയ്തുവെന്നമാണോ ചീല പബ്ലിക്കേഷൻസ് സിലിനിക്കേന്നതോ. ലീലാതിലകവാരെ, മൺിപ്രവാളം മേൽപ്പുകാരം അവഹാസ്യവസ്ഥ കിൽ വളരുകയും പ്രചരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കേണമെന്നും,

ആ ഗമതകിന്റെ അവിഭാവങ്ങൾ തുടങ്ങി ആ ഭാഷ സാഹിത്യപരമായി മുൻപുതുക്കിയാൽ വിധിച്ചുവെ നാം അവർ ഉള്ളമിക്കനും എന്നാൽ ഈ സിലാനത്തിൽ പല യുക്തിഭാവങ്ങളും തോന്നുണ്ട്.

(മ) നമ്പുതിരിമാർ സംസ്കാരം വുവഹാരഭാഷ യായി ഉച്ചയോഗിച്ചുവന്നിരുന്ന എന്നാളുടെന്തെ തെളി വില്ല.

(ഒ) രണ്ട് ഭാഷകൾ കൂട്ടിക്കലത്തി സംസാരിക്കുന്ന വർ—ഈനാതേ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളുകളിലെ മലയാളവിദ്യാ ത്രിക്കലേപ്പോലെയുള്ള വർ—ഈതരഭാഷാപദ്ധതിയും കൂടി യാവിശ്വരിത്രപദ്ധതിയും അംഗങ്ങൾനും മാത്രം ഷാപദ്ധതിയും ഇടയിൽ ചേര്ത്ത് സംസാരിക്കാൻമാറ്റിയിരുന്നു. പ ദേശവാസി അറിയാതെയും കടക വാങ്ങുമെങ്കി മും വ്യാകരണത്രം സപ്തഭാഷയെ അനുസരിച്ചുതന്നു തിരിക്കുന്നു.

(ന) കേവലം ആക്ഷഫരീതിയിൽ വിനോദാ ത്രം സ്വീച്ചു ചില: ആതനപല്ലവബന്ധങ്ങളിലെ ഭാഷ പിന്നീട് സാഹിത്യരംഗങ്ങളും മാർക്കറ്റകമാനിത്തീരകയെ നാലു് സംഭവ്യമായി തോന്നുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ചില കാര നാഞ്ചിലാൽ ഈ സിലബസം ആക്ഷപ്പാടു സപീകാത്മാ ഭോം എന്നാളും കാത്തുതിൽ വരുത്തെ സംശയജ്ഞന്തു്. കുറ ക്രീട്ടി യുക്തിയുക്തമായി തോന്നുന്ന രഹിപ്രായം, ഈ സ ഓംത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പരിശോധനയ്ക്കായി പ സ്ഥാവിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

സംസ്കാരത്തിൽ ശാസ്ത്രസംബന്ധമായും സംഖിത്യ സംബന്ധമായും ധാരാളിർ പാണ്ഡിത്യും നിത്യപരിവയ വും കവനപാടവും സിലബിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിഭാഗം; അ ത്രംതന്നു അംഗ്രാഹിപ്പിച്ചു മറ്റൊരുതെക്കിലുമൊരു ഭാഷ

കിൽ—വിദ്യാശിച്ചു് പ്രാവിനമലയാളത്തോപ്പാലാ പറ
ക്കെന്നല്ലത്തുള്ള ഒരു ഭാഷയിൽ—ങ്ങൾ കാല്യർമ്മഭൂതവാൻ
തൊന്നന്നു എന്നവെയ്ക്കുക. ഭാഷാസംബന്ധമായ ഏ
തൊരു നിയമത്താലും അതു കാല്യത്തിന്റെ സ്വന്തത്രു
തന്നെ നിഖണ്ടിക്കാതിരിക്കുന്നുണ്ടിൽ അതുകൊണ്ടും ഇന്നും
പ്രാവിനചന്ദ്രമണിപ്രവാളഭൂതവാൻ മടിക്കുമെന്നു
ഒന്നാണെന്നില്ല. കേരളവർഷം വലിയകോയിത്തന്നുരാൻറെ
ഭാഷാരിതിയും, അതിന്റെ ഉപ്പത്തിയെക്കിച്ചു് അം
ഴുവാം തന്നെ ശാക്കളുള്ളത്തിന്റെ മുഖവുംയിൽ പറ
ഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായവും, കുടി നോക്കുന്നോടു മേൽപ്പറ
ണ്ട അഭിപ്രായത്തിനു പ്രാബല്യം സില്പിക്കുന്നു. മറ്റു
അവിധിശാഖകളിൽ എന്നുകൊണ്ടാണ് ഇത്തരം മണി
പ്രവാളം സാധിത്തുപ്രതിജ്ഞാപിതമായി കാണാത്തതെ
നു ചോദ്യത്തിനുള്ള ഉത്തരം, കനാമത്രു് അവയിലെ ഭൂ
ഷ ഒരുവിധത്തിൽ മുന്നുതന്നെ സാധിത്തുപ്രയുക്തമായി
ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ പിന്നീടു് അതിനെ ഇളക്ക
വാൻ മണിപ്രവാളത്തിനു സാധിക്കാതെ വനിരിക്കു
ണ്ടുമെന്നും, രണ്ടാമത്രു് കേരളത്തിൽ നന്നുതിരിമാക്കണ്ടാം
എത്തന്തുപോലെയുള്ള പ്രാബല്യം അയൽപ്പുണ്ടെങ്കിലും
ഒരു അനുഭവം വ്യവസ്ഥാപിതമാകാതെ കിടന്നിൽനാ
കാലത്രു്, മരറപ്പാറിനും മലയാളികൾക്കു് മാർഗ്ഗംഡർഖി
ശായിതന്നു നന്നുതിരിമാർ സ്വന്തത്രും നോക്കി സ്വന്തം
ഉച്ചയോഗിച്ചു് മണിപ്രവാളം, ഭാഷയിൽ ഒരു നിലയുറ
പ്രിച്ചതു് കെം അത്രുതെല്ലു. പിന്നു ഇതിന്റെ അപ
ഹാസ്യത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഒന്ന് പറയുവാനുള്ളതു്. മറ്റു
ഒരു എന്നുതന്നെ വിചാരിച്ചാലും വേണ്ടില്ല, മണിപ്ര
വാളം അപഹാസ്യമായ ഒരു ഭാഷയാണെന്നു് വിചാരി

കുവാൻ മുസ്തത്രുന്നക്കണ്ണരു് റീച്ചർയായു് തയാറിലു. നേരേരെറിച്ച് റാഡണിയുകം നേരുക്കൊതായാൽ ഇനാത്തെ ഭാഷയുകൾ തുല്യം ഒരുപ്പും മെച്ചപ്പെടാതെ വന്നാണ് പഴയ മനിപ്പുവാളുണ്ടുടി നോന്നുന്നുണ്ട്.

നൃത്തർ മാർ മനിപ്പുവാളുകാവുംബൈഖണിയ തു്
സംസ്കാരവുംപെട്ടുനാരായ സ്വപ്നമുണ്ടായാശ അഭൈ സൗഖ്യപ്പി
കുവാൻ മാത്രം വേണ്ടിയാല്ലെന്ന സ്വപ്നമാണ്. അതിനാ
ഞങ്ങൾ ശ്രദ്ധ സംസ്കാരകാവുംബൈഖണിയാലും മതിയാ
യിരുന്നാലും, മനിപ്പുവാളുകാവുംബൈഖണിയ അവർ മുഖ്യമാ
യി ഉണ്ടായിച്ച് തന്നതു് മുഖ്യമാണെന്നതുനാരായ ദിനാളി
കുറഞ്ഞ്— അതായതു് സംസ്കാരത്തിൽ അതുനു ചാ
ണ്ണിയും പരിചയവുമില്ലാത്തവക്ക്— സാഹിത്യരസാ
സപാദം സുകരമാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതുടുക്കുടിത്തനേ
സംസ്കാരത്തിൽ അഭിരച്ചി പലപ്പോളിക്കുകയും ചൊന്തുണ്ണ
മെന്നായിരുന്നു. ചന്ദ്രകളിൽ ഗല്ലത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു്
മലയാളികൾക്ക് സുപരിചിതങ്ങളായിരുന്ന ഭാവിയവു
തങ്ങൾ ഉപയോഗിപ്പാണും തന്മാഖം അവരുടെ ക്രൈക്രൈടി
സൗഖ്യപ്പാണും സൗഖ്യപ്പാണും സ്ഥാനത്തു് മ
റിഡമല്ലോം നൈട്ടകാമ്പം നല്ലവല്ലോം അറ്റവും വാക്കുകയാൽ
അതു് ഗുമാത്തിന്റെ അക്കഷ്മക്കപ്പത്തെ പലപ്പോളിച്ചിരി
അണം. “വൈശ്രീകത്രാം”, തോലണ്ണിനു ക്ഷേത്രങ്ങൾ മു
തലായവയിലെ വിഷയം മിക്കവാറും സാമുഖ്യായിക്കുന്നതു്
ങ്ങളായതുകൊണ്ട് അത്തരം മുതികളിൽ സൗഖ്യപ്പാണും ഏക
രാജത്തിലെ അനാത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് പ്രധാനമായിരുന്നു
നീലം. അതുപോലെതന്നെ നൃത്തത്തിനാർ തങ്ങളുടെ മു
തികളിൽ ശ്രോംഗാരസങ്ങൾനു് ഇതുംയിക്കം പ്രാധാന്യം
കൊടുത്തതു് ശ്രോംഗാരം സമചക്രത്തിയാക്കുകൊണ്ടിം, ഒ

നെറ്റും സംശയങ്ങൾക്കും അഭിന്നം സർവ്വജനത്പരം അഥവാ കൂടുതൽ തുകാണ്ടുമായിരുന്നിരിക്കാം.

മുഖ്യമന്മാര്യമും നോക്കുന്നും നന്ദിതിരിംബൻ മുഖ്യമന്മാര്യമും വില്ലാഭ്രാസത്തിൽ വിച്ചവരയിൽ അഭവുന്നും, ഏടപ്പത്തിനു കുപ്പസില്പിയുള്ളവരായിരുന്നു വെന്നും പറയുന്നതു മൃദവൻ വാസ്തവമാക്കണമെന്നു അംഗീക്കിയില്ല. എന്നിരുന്നാലും, തെററില്ലാരണ്ടുണ്ടോ എന്നോ, നന്ദിതിരിമാരേപ്പുറി ഈ രണ്ട് ദോഷങ്ങൾ പല താഴെ പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. ഈ അലിപ്രായംതന്നെ ഒരു നിഗതിക്കുന്നായെന്ന ഇപ്പോൾക്കുത്തിൽ ചിലേട്ടതും സുവിഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രക്ഷേ, അതിനെപ്പുറി മുന്തു ഗുണമുഖത്താവിനും വളരെ സംശയമുണ്ടും വാസ്തവംനും ഇവിടെ രേഖപ്പെട്ടെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നും.

നന്ദിതിരിമാരായ വ്യവസ്ഥാപിതമായ മണിപ്രവാളഭാഷ കുമ്മണ്ണ സംസ്കൃതവിലോന്തരായ ഇതജോതിക്കാം ഇപയോഗിച്ചതുണ്ടി. ആലുകാലവത്തു ആട്ടക്കമെക്കുളിലെ ഭാഷ ചന്ദ്രഭാഷകിൽനിന്നും വളരെ പ്രത്യേകമായി കൂടിയിട്ടുണ്ട്. ശാമ്പലവാസികളുടെയും നായന്മാരുടെയും വക മണിപ്രവാളത്തികൾ ഇന്നി ഒക്കാലതും വല്ല ഈ ട്രബ്ലൈക്കളിൽനിന്നും കണ്ണകിട്ടക വരെയുന്നില്ല. എന്നാൽ, ഇപ്പോൾ നമ്മൾ വുകിട്ടിട്ടും തുനികൾ പരിശോധിച്ചാൽ, ആലുകാലതും സംസ്കൃതത്തിൽ മറ്റൊരു രേഖാലം പരിചയായിക്കുമ്പോൾ നന്ദിതിരിമാരം സംസ്കൃതരിതിയും വൃത്തത്തെയും സ്വീകരിച്ചിരുന്നുതു പരിചയമില്ലാത്ത തുറക്ക് ദ്രാവിഡനിതിയും വൃത്തത്തെയുമാണ് പ്രാദേശിക സ്വീകരിച്ചിരുന്നവരും സ്വീകരിച്ചിരുന്നവരും ഒന്നേരുമിച്ചതില്ല എന്നുള്ള തിന്നും തുല്ലിഗാമതന്നെ ഒരു ഉത്തരമാണ്.

ജ്ഞാനമാണാല്ലോ. എങ്കിലും സാമാന്യേന ഇപ്പറത്തെ സംഗതി എറക്കരെ വാസ്തവമായിരിക്കും. ഇപ്പുകാരം രണ്ട് ചുമാകളിൽക്കുടി വളരെ വന്നകൊണ്ടിരുന്ന ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനും മുമ്പുവരുത്തിയുള്ള അനുകരണീയമായവിധി തന്റെ ഒരുക്കരുച്ചും വരുത്തുകയും അനുമതതൽ ചെയ്യും ചെയ്യും തന്റെ പ്രസ്ഥാനം ഭാഷയിൽ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യും.

രാമചരിതം മുതൽ തുമ്പുവരുച്ചും കാലത്തേതാണ് മധ്യമലയാളകാലമന്ന പദംകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിൽ ചുട്ടും തന്ത്രം കുറഞ്ഞും ദാഖിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്തും ദാഖിലാക്കിയിട്ടും മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നിരണ്ടതു് പണിക്ക് നായകട തുടികളിൽ, തുഡിഗാമയും തുമ്പുവരുച്ചും തന്ത്രം കുറഞ്ഞും ദാഖിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. മനിപ്പുവാളാശയിൽ സംസ്കാരിത്തിന്നും നിന്മിക്കുപെട്ടിട്ടും പ്രധാനകാവ്യങ്ങൾ ചന്ദ്രകളിൽ, സന്ദേശങ്ങളിൽ, മുംഖാരമയങ്ങളായ വില വണ്ണയുതികളിൽ, ആട്ടക്കമകളിലും മാറ്റുന്നു.

എഴുത്തുനശ്ശേഷം, ആയുഗികമവയാളമന്നു് പറയുന്നതിട്ടും കാലത്തും, മേരുപറമ്പതെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ടോ ഉപജൂപാരി അഭിരൂപിയെ മാപിച്ചു. കുടാതെ, തുഡിലംനായ ചുകിയ തേജുകാവുപ്രസ്ഥാനം ഇങ്ങലാൻഡിൽ നബികനായ ഒരു വാസനാക്വിഡായ തുരക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്യും.

ഇങ്ങനെ മുൻപറമ്പതെ സാമ്പത്തുശാഖകളാണോ തൃപ്തി വളരെക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവാഴാണ്, ഒരു അവതാരവും ആശനന്നു പറയത്തക്കും അതു മാഹാത്മ്യമനിയും ഹാമഹിമങ്ങീ കേരളവർഷം വലിയങ്കാലിത്തന്പുരാണം തി

അമനസ്സുകൊണ്ട് സാമ്പിത്രസാമ്രാജ്യത്തിൽ തന്നെന്റെ അസാധാരണ സംരംഭങ്ങളാൽ ഇഷ്ടുംം നാട്ടി, “ചക്രവർത്തി” എന്നപേരിൽ സവർഖലും ഏതെസിംഹാസനങ്ങളിലിത്തി അഭിശേഷകമായി വാച്ചുപ്പേട്ടതു്. മഹത്തുമായ മലാളത്തിന്റെ സ്ഥിതിയും ഗതിയുമെല്ലാം ഗസ്ത്രമായ വിധത്തിലെബാനു തെളിഞ്ഞു. നാടകം, അനൃത്യാദിക മുതലായ ചില നവീനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഇത്തോന്തരമായും തിയായിബുവിച്ചു. ഭാഷയെ സംസ്കൃതത്തോടു കുറങ്കുടി അടപ്പിച്ചു് ഭാഷയും് തേജസ്സും ഹാജസ്സും ഗാംഭിംഗും വല്പിപ്പിച്ചു്. സ്പരശപ്രാജ്ഞനെക്കരുപ്പുംതാടക്കുടിയ ദാപി തീക്ഷ്ണാലൂപാസം സാഭാന്രോനു കവിതയിൽ നടപ്പാക്കി. അംഗമത്തു മുഴക്കിവരുന്ന ഇതു പ്രാസം മലാളകവിക്കു ഒഴി പ്ലാതെ മേപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടോ.

എന്നാൽ ഇപ്പോൾ എക്കുദേഹം ഒരു പഞ്ചകൊല്ലി മായിട്ടു് മലാളകവിതയിൽ പല പരിജ്ഞാനങ്ങളും വനകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ടോ. വിഷയം, റീതി, ഭാഷ, വുദ്ധം, വിഷയപ്രതിപാദനസ്രൂത്യം, പ്രാസം മുതലായ സംഗതികളിലെല്ലാം കവിതയിൽ മുച്ചു സങ്കേതങ്ങൾക്ക് മുളക്കം തട്ടിയിരിക്കുന്നു. കവിക്കു സ്പാതന്ത്ര്യവുംകവിതയും് സ്പാദാവികതപ്രവും കുറങ്കുടിഉണ്ടായിരിക്കുന്നുമെന്നുള്ള ഉദ്രോഗത്താടക്കുടിയാണു് മാനുല്പിത്തിനിന്നും ഇതു വക വുതിയാനങ്ങളെല്ലാം വരുത്തുവാൻ മുകളാണെന്തെ സാമ്പിത്രകാരന്മാർ അഭിച്ഛുംഡിച്ചുതു്. ആ ഉദ്ദേശം മിക്കവാറും സഹാരമാക്കുന്നതുണ്ടോ. ഇംഗ്ലീഷു് സാമ്പിത്രത്തിൽ പത്രതാൾപതാം ശതവഹ്നിന്റെ അതിംഭേദത്തിലുണ്ടായിരുന്നുണ്ടു് അതിലുണ്ടായിരുന്നതുപോലെയുള്ളതു് ദേവതക്കുളാണു് ഇനു് മലാളസാമ്പിത്രത്തിലും ഉദ്ദായിക്കുന്നതിലുണ്ടു് അംഗീക്കുചുവിത്രുപ്പും സപ്പുവാരവും ആരുംഗും സാമ്പിത്രവിജയത്താനവും ഇതിനെ സമ്മാനിക്കുന്നതുണ്ടോ

എന്നാൽ അതുള്ളൂടും പരിചരം കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനസ്സം എററാവും സ്വീകാര്യം ആണ്. പ്രകാശിക്കുന്നതു് ഗ്രംഡാഫി ത്രാൻ ലഭ്യമാക്കിയാൽ വാസ്തവഘാടനാവിച്ചാൽ മലയാളത്തിൽ വിശ്വാസിത്വം സംസ്കൃതത്തോട് ചുത്തുതോളം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവോ, അതുതോളം ഇംഗ്ലീഷിനോട് ഗ്രംഡാഫിത്വം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവാം എന്നറിയാറാകും. ശരിയായ ദോഷാഗ്രാഹം നിയന്ത്രണ പോഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടവാൻ തുടങ്ങിയതു് ഇതു ശതവർഷത്തിലാണ്. ഇതിനു് പല പ്രശ്നക്കാശങ്ങൾ കൂടുതലും ഇക്കാലത്തുനാഭിട്ടുണ്ട്. അതുടനിന്ത്യത്രം അംഗീകാരം നാട്ടിലെങ്ങളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അതിനാൽ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സംഖ്യാ രൂപവാരവും വലിച്ച പൊതുജനങ്ങളിൽ ഇതു യിൽ വിശ്വാസംപൂർണ്ണമാണിച്ചു. അവക്കുന്നിത്വം കൊച്ചുനേര ദിനയ്ക്ക് വസ്ത്രം വാസിപ്പാൻകിട്ടുന്നെന്നുണ്ടു് അതുമും ജനിച്ചു. തത്ത്വദാർമ്മായി മാസികകളിൽ വർത്തമാനപ്പെട്ടതു ഒരു ചെതിയും സംഖ്യകലാശാഖാർ ഭാഷയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു. നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പലതും അവിഭിന്നിച്ചു. മലയാളവിശ്വാസം തിനിനു് തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നു പ്രശ്നങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങൾ മാംസം സിദ്ധിച്ചു. പാരുപ്പസ്ക്രിപ്റ്റുക്കമുറി പ്രഖ്യാപനായി തിനിനു്. ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു് ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദാഖ്യം വെച്ചുപെട്ടു. ഇതുവെച്ചുപെട്ടു ദാഖ്യം ചെയ്യുന്നതിൽ ഉണ്ടാക്കി. ഏകാംഗിച്ചാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദാഖ്യം സംഖ്യകളും ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ദാഖ്യം ചെയ്യുന്നതിൽ ഉണ്ടാക്കിയാണ് കാംഗമുഖിയിൽ, മലയാളത്തിനു് മാപ്പോർക്കുന്നതിൽ ഉണ്ടാക്കിയെന്നും നാലു ശരീര ശത്രുവിനുണ്ടു്. അതിനുകാലഃഭാഷിത്വം ആഴ്ചിക്കൂട്ടുകളും കൂടും മറ്റൊന്തനാശനാശം ഏകാംഗിച്ചാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തുടർന്നു. ചിരജ്ജാതി, അവദ്ധാരി, കോച്ചിക്കോട്ട്, കൊച്ചി, തിരഞ്ഞെടുത്തു മലവിശ്വാസിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധാരികൾ ആഴ്ചിക്കുന്നവാൻ തുടങ്ങിയാൽ ചെരാമ്പം കുറഞ്ഞുവരും. ഒരാഴ്ചയിൽത്തിനു് ഗ്രംഡാഫി

അംഗം ഒന്നം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഹാസ്യവക്തിൽ ആവിധവു ക്രമായ ചന്ദ്രഗംഭീരത ശാസ്ത്രമന്മ പറയുന്നതു് വെറും ഒ മം മാത്രമാണെല്ലാ. കൂദലതയുടെ അതിവിഭാവംമുതൽക്കേ മാത്രം തമാത്മഗല്പത്പരമാണു ഗമ്പം ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നാണിട്ടുള്ളൂ.

പിന്നീട് അവ്യായിക, നോഹൽ, ചെറുകമ, ഉപസ്ഥാനം, ശാസ്യഗമ്പം എന്നിങ്ങനെ പല ഭ്രാന്തിലു മായി ഗല്പനമ്പം ഭാഷയിൽ അസംവ്യുമസംവ്യും വരെപുട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏന്നാൽ ഗല്പശാഖിയും മലയാളത്തിൽ ഇന്ത്യം വളരെ പുജുമാകേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. നൊമതായി, കൈരളത്തിലെ ഭാഷയ്ക്ക് ഒരുക്കായവും ശാസ്യഗമ്പം നല്ല ഗല്പത്തിൽ ലളിത മായ ഭാഷയിൽ ഇന്ത്യം വളരെ ഉണ്ടാക്കാനുണ്ട്. മാസികകളിൽ വർത്തമാനപ്പെടുത്താണുള്ള ഗല്പപോഷണത്തിനു് ഇന്ത്യം കുറക്കുട്ടി ശ്രദ്ധയോടെ ഉത്സാഹിക്കുന്നതാണു്. ഉചിതങ്ങളായ പ്രാവീനമലയാളപദങ്ങളെ വേണ്ടി ക്രൈസ്തവിലും പുനരജ്ഞിവിപ്പിച്ചു് ഉപയോഗിക്കുന്നം. താഴെ എഴുതുന്ന പച്ചമലയാളഗല്പം നോക്കു:—

അക്കത്തട്ടിട്ടു് അക്കമാടിങ്ങേറി കുട്ടത്തില ഇടകടങ്ങു് മുനക്ക് എന്തു മുന്നിയിൽ കുടിവെള്ളം കെല്ലിയിപ്പിച്ചു് നീട്ടുകും നെബ്യുപിക്കപ്പുൻ, ഒരുച്ചുക്കിട്ടു് കാർഷിക പുരാതനവിജയമാനുഭാവവൻ കുടിവെൻറു വലതെ പലാവിനൊന്തു് വൈദികാണാൽ വൈദിയതു് ഇരുമ്പുഡിഡി പലാവക്കാട്ടും പലാവക്കാട്ടും ഇരുമ്പുഡിഡി കുടിവെള്ളം കുന്നിമഞ്ചാടി മാക്കാണിക്കു നീം ആവണക്കിൽ വൈദിയതു് ബട്ടലു, കുട്ടിയതു് കുരുപ്പു, മലനാട്ടിനിനും തൃക്കനാട്ടിലെപ്പും പോക്കേന്നുണ്ടു്. തൃക്കനാട്ടിനിനും മലനാട്ടിലും ചവിട്ടുനോന്തും; വല്ല പട്ടാട്ടങ്ങൾക്കും ചൊല്ലുവണ്ണു്.”

ഇങ്ങനെയുള്ള പച്ചമലയാളഗല്പങ്ങൾ ഇരിക്കു, സാരഗംഭിജ്ഞപ്പും പ്രാവീനവാക്കുകൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ എത്തുവരും തന്ന പരിയാദത്തില്ലോ. പിനൊ, മറ്റു ഭാ

ഷകളിൽ നിന്ന വേണ്ടിത്തന്നെല്ലാം അങ്ങനെന്തവരായോ മുക്തമായ ത്രപാനതരംതൊട്ടുടർന്നിരുന്നു വാക്കുകൾ കൂടം വാങ്ങണം. ചിലേഡത്തു് പുതിയപദ്ധതി സ്വീകരണം. ഇങ്ങനെന്നെല്ലാതെ ഭാഷ യൂതനാതെങ്ങനെനു? ശ്രദ്ധസ്വാഹി ത്രഞ്ഞിന്റെ കാല്യത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്വില്ലോല്ലാസം സിലി ചീട്ടുള്ള യുവാക്കളിൽ നിന്നും കൈരളിക്കു പലതും ആത്മിക്കുപ്പാം ദ്രാവചുള്ളതു്.

* * * * *

മറ്റു സാഹിത്യങ്ങളിലെന്നവോലെ മലയാളത്തിലും മറുമകത്താക്കരിക്ക് ഓരോ കാലഘട്ടത്തിൽ ഓരോ വഴി കാണു് പ്രോത്സാഹനം ലഭിച്ചവനിട്ടുള്ളതു്. എന്നാരു ഒരു ദശയിൽ സാഹിത്യം മിക്കവാറും വൈദികവുത്തി ക്കായടെ—ഈതാഴതു് ഗ്രാമഖായടെ—എകാവകാശ മായിരുന്നു. പിന്നീട് പ്രബലമായം പ്രമാണികളുമായ പ്രഭ്രക്കമായം രാജാക്കമായം സാഹിത്യകാരമാരെ സഹായിച്ചു. അഗസ്ത്യസ്വർഗ്ഗിസർ, എലിസബ്രത്തു്രാജ്ഞി, വിക്രമാശ്രിതു്, മാനവദിനരാജാവു്, കാത്തികതിരുന്നാം മുതലായവരുടെ പേരുകൾ ഇന്നും അവരുടെ സാഹിത്യവർത്തനയിലെ സുവർണ്ണകാലങ്ങളോടു സുഖടിതങ്ങളായിട്ടും നിലപാലനം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടുന്നതു്. മുന്നാമത്തെ ദശയിൽ കാല്യാശിമ്മാതാക്കരിക്കു പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതു് പുസ്തകരൂപം ചുവരിക്കും മുദ്രാലയപ്രവർത്തകമായമാത്രെ. ഇക്കാലഘട്ടത്തെ നോർമ്മാ സാഹിത്യം ഒരു തൊഴിലാക്കി സ്കൂളുകളിൽ കൈകാണ്ടു് അതിന്റെ ത്രപാനതിൽ ഒരു വലിയ മാറ്റവും വരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ്യാക്കമാരേയും പ്രീതിപ്പൂട്ടുകളും വാൻ ഇതുവരെ വിനിച്ചയാഗിച്ചിരുന്നു തുമം കവ്വകൾ മുണ്ടാണു പുസ്തകക്കാശവടക്കാരു—ഈതായതു് ചൊതുജ നഞ്ചല്ലുതെന്നു—തുപ്പിപ്പെട്ടതുവാൻ ഉപയോഗിച്ചതു്

ഒന്തുന്ന. മലയാളത്തിൽ ഇപ്പുറത്തെ ദൈഹിലെ പ്രധാന കാര്യം പ്രഥമേക്കമാർ, എഴുപ്പിൾ അച്ചുക്കുടങ്ങാളിടെ ഉംഗ്യുസ്സായിരുന്ന് പ്രശ്നപ്പിന് വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നുവരും രൂലുനായ മാളിയമാവു് കണ്ണുററിയതും, കൊല്ലിം ചിസ്. റി. റൈസ്പ്പാരം, ബി. വി. പുസ്തകശാലയിലെ കെ. എസ്. രാജൻഡനാനും, കനാകലം ഏ. ആർ. പി. മദ്രാസയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥിതാക്കന്ന. മലയാളം ഇന്ന് ഇതനും തീരെ വിട്ടുകഴിഞ്ഞു എന്ന് പറയാറായിട്ടി സി. എക്സിലും നാലാമത്തെ ശ്രദ്ധീകരിക്കുന്ന രത്നംഞ്ചു ഇപ്പോൾ തുടങ്ങിട്ടുണ്ട്. ഇത് ശ്രദ്ധിലാക്കുടു, സാഹിത്യകാരൻ പുസ്തകശാഖക്കാരനേന്നും മദ്രാസയക്കാരനേന്നും ചൊന്ന കിഴി തൊത്താതുക്കാരെ ഗ്രന്ഥപാരാധാരാഭാഡ്രിലാശികളായ പൊതുജനങ്ങളുമായി നന്നിട്ട് ഇടവെച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസപ്രവാഹമന്ത്രിയിൽനിന്നും വായനക്കാരുടെ സബ്രേ വളരെ വളരെ വല്ലിക്കനാതുകൊണ്ട് പുസ്തകങ്ങൾക്ക് ധാരാളം ആവശ്യക്കാരുമുണ്ടാക്കന്ന. ഇക്കാലത്താണ് ഗ്രന്ഥകത്താകളിൽ പരാധിനിപത്തും ഭാരിപ്രത്യേകം കുറയുന്നതു്; ഇക്കാലാണ് പൊതുജനാവകാരാത്മാജിലും പുസ്തകങ്ങൾക്കു സാംഭാരം ഏറ്റുത്തിലും വല്ലുത്തിലും അഭിവൃദ്ധി ചെയ്തു പൂർണ്ണമായാണ്.

മലയാളസാഹിത്യം ഇപ്പറത്തെ നാലാംപത്തന്ത്തിലെയും കാലെടുത്തവയും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നവുകൾിലും, സാഹിത്യപോഷണം ആശിക്കനിടത്തൊളിയുണ്ടാകുന്ന മെക്കിൽ ഭാഷയും കണ്ണറന്നി പ്രാധാന്യം ഇന്നിയും സിലിക്കന്നടക്കായിട്ടുണ്ട് ഇരിക്കുന്നതു്. മലയാളികൾക്ക് ഭാഷാപ്രാധാന്യം ഉണ്ടാക്കണമെങ്കിൽ — മലയാളസാഹിത്യം പുജ്ജിപ്പേണ്ടെങ്കിൽ — ഭാഷയും രാജ്ഞീധകാര്യങ്ങളും തുടർന്നു ആട്ടത്തിൽ പ്രാഥാഞ്ചും ഉണ്ടാകുന്നും. ഗവണ്മെണ്ടിൽനിന്നുത്തെന്ന നന്ന മനസ്സിൽനിന്നുകയും വേണും. ഒക്കെ

രിലാജ്യങ്ങളിലെ രാജഭാഷ —കോട്ട് ഭാഷ — ദ്രോഗണാ മലയാളമാക്കാതു്, അസ്സ് ഭാഷയുടെ നിലവാശം തെളിയുന്നേണ്ടതു് തിന്റെ ധാതൊഴ സംശയവുംബില്ല. ഇതിനും പറമെ വിഭ്രാലയങ്ങളിലും ഭാഷയ്ക്കാൽ നല്ല സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ഇപ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിനും സ്ഥാന മെക്കിലും നമ്മുടെ മാതൃഭാഷയും കുട്ടണമെന്ന പറയുന്നതു് സ്രായമല്ലോ? ഇക്കാൽ താിൽ നഡക്കാരാശയ്ക്ക് മാറ്റുമുള്ളതു്, ഭാഷക്കും അടിസ്ഥാനപ്പെട്ടതി സർക്കലാ ശാലകളിൽ സംഖ്യ വലിപ്പിക്കേണ്ടെന്നു് ഒരു ബോധം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഇത്തരം കുറൈ വേതനിത്രുച്ചേരി കൂടി സംഗതിയിലാണ്. മലയാളരാജ്യത്തിനാക്കപ്പോടെ പ്രത്യേകമാക്കുന്ന സർക്കലാശാല ഉണ്ടാക്കുന്നപക്ഷം മലയാളത്തിന്റെ കാലം തെളിഞ്ഞു എന്നു് പറയാറാകും. ഇന്ത്യരാജ്യത്തിന്റെ രാജ്ഞിയാളുന്നതിനെയും സഹായിക്കുന്ന തിന്നം ഇന്ത്യൻ ഭാഷയിൽ ഭാഷാവിഷയകമായ വിഷമതെന്നു രീകരിക്കുന്നതിനും പ്രാദേശികഭാഷകളിൽ പോഷണം അവന്ത്രേക്കണ്ട പ്രഥമായ നേനാണുന്നു് എല്ലാവരും വേണ്ടതു പോലെ ധരിച്ചാൽത്തന്നെ പിന്നുയെല്ലാം മംഗളമായി വന്നുകൊള്ളിം.

മാനാത്തിപ്പലാവാ ദ്രമിഡത്തുംഹാ

കൈശളീകല്ലുവല്ലീ

നാനാകാപ്പുപ്പുനാഞ്ചിത്വമുഖ്യസംബന്ധി—

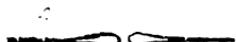
മഞ്ഞൻമരഞ്ഞലാഗീ

പീനാം പദ്ധതിമാശാപവാവിചലിതാ

സ്ത്രീപ്പുഗീത്രാണവാക്കിസ—

താനാ സംവംശാനാ വിഘസതു വിജ്ഞവെയ—

മാനിതാ സാ നിതാനം!

അംഗ എവ ദയ ०

“തമിഴ്” ശബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യത്തേപ്പറ്റി പല സില്ലാന്തങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ചീലത്രും ചുവടെ ഒരു ക്ഷേമം:—

(എ) യമാത്മായ ശബ്ദത്രം ഭരിയും അമുവാ അംഖം എന്നാണെന്നും അതു തമിഴ് എന്നതിന്റെ പരി സ്ഥാനത്രുപമാണെന്നും. (ഗ്രീക്കിലോഗികൾ)

(ഒ) തമിഴിൽ ശബ്ദങ്ങൾ “പകംപത്” എന്നും (സഹസ്രപദം) “പകാപ്പത്” എന്നും രണ്ടുവിധം. അംഗ യിൽ തമിഴ് എന്നാതു തമു-മൊഴി=തമൈഴി=തമൈഴു=തമിഴ് എന്നായതാണെന്നും ഈ ശബ്ദങ്ങൾപത്തി ചരി ത്രവും അത്മവും അറുക്കത്തമായശേഷം അന്തുത്രുപമായ തമിഴ് എന്നാതു തെക്കേഖല്ലവ്യായയിൽ കടന്നകൂടിയ ആത്മ നാർ സംസ്കൃതികരിച്ചു ഭരിയും എന്നാക്കിയതാണെന്നും.

(ബാംഗ്ലാ. Indian Antiquary 1872)

(ഒ) തമിഴശബ്ദങ്ങളിന്റെ പുവ്തുപം തമിരി എന്നാണെന്നും അതു തേൻ എന്നാത്മമുഖം ഒരു പ്രാചീന പദമാണെന്നും ഓഷധ്യം ആ സംശയ ആലക്കാരികമായി സിലിച്ചുതാണെന്നും അതാണ് ഭരിയുമായതെന്നും “ഭ” യിൽ കാണുന്ന രേഖം തമിൽ എന്നാൽ തീവ്വെ രേഖം നും നവ്വത്രുന്നതാൽ സദ്ധൈച്ചുത്താണെന്നും.

(എപ്പംഡി ജോർജ്ജ് R. A. S. 1871)

(ര) ആഞ്ചുമാരോട് ദോഹരാടി തെക്കേ തുന്മാഡി യിൽ അഭ്യന്തരാധിച്ചു ജനങ്ങളുടെ ഏസ്യൂന്നട്ടേര്മ്മാക്കയാൽ ദൈവികവൈരമാക്കിയും ആഞ്ചുമാഡി “ഭാ”യ മുഖ്യനിംബ സംശയ സ്വീകൃത ഭാവിയുമെന്നും നാമകരണം ചെയ്തുവെന്നും.

(ടി. വി. മാന്നാഡോഗ്രാഫിക്സ്)

(ഒ) അഞ്ചുലാഡി പ്രാഥമാരുടെ നാമവിനാഡം തുന്മാ കയാൽ — അമുവാ, ആഞ്ചുമേഖലിനിംബ ദൈവികൾ. മുൻ

திரின்று தாமஸ்யூ ஹட்மாக்ரால் — திரவிடங் ஏற்று
பேர் ஸங்கதயுள்ளாக்கும் என்ற பூவியமாக்கும் அதனால்
வெண்ணால்.

(கெ. ராமதும்பி ஜூர் Ind: B)

(ந) ஸ்பவத்தில்லை திரவென்றுக்கைப்பீட்டு
வகை (ராஜாக்கையாக்கை) அரிசிகாலையீமரமாக்கால் உ
க்கிள்ளாபம்பள்ளி திருவரிடம் ஏற்று பேர் வகை
என்று ஹட்ம பேர் பாசு தமிழ்காங்காலித் தோழாஷ்
காளாராவோட்டு.

(வீட்டு ஜூர் R. A. S.)

(ஏ) பொது ஹந்து அதேநூல்விதவரை கொடித் தை
வாங்குதலாக கிடிக்கின்றனது காலாண்டத்தில் ஏழ்தா
பூதுதிக்கூடமுறு வாய் பிடுத்தமாக்கின்றிருக்கலை
திரிவு ஸுத்திர்வாய் அது திரிவிட்டு அதைப்புத்தமாய் ஹட்மா
லை திரிவிடமென்று, பின்திரு தலைப்புத்தமாயிக்கும்
திரிவிடல் திரைவிடல் ஏற்றும் பேருக்கு உள்ளாயி ஏ
ன்று அது பூது ஸுத்திர்வாய் தாவர பூவியமைப்பு
என்று.

(ஏ). ஶோஹாப்பிராயியு: தலைப்புக்கரணமுவவுர்.)

(ஒ) அதேநூல்விதத்தில்லை அதைப்புத்தமா
க்கை குடிக்க அவர் “குத்தமா” ஏற்று பேர் பரக
யும் அது பின்திரு பூதுத்தமாலித் தோழாஷம் ஏற்றுக்
யும் விடுத்து ஸுத்திர்வாய் பூவியமாக்கும் வெண்ணால்.

(ஒக்காம்பி ஜூர் எத். ஏ. ஏற்று.)

(Jour R. A. S. 1892)

(ஏ) பூவியமென்று தைக்கை ஹந்து வெல் தா
ங்குவதனால் அதிலை ஸுத்திர்வாய்க்கும் அல்லுங்காய் உ
ஷ்டத்தினால் அதைப்புத்தமால் “பூக்காலித்” = லாஷ் டில் = பூக்கி
ஷ் ஏற்று பேர் ஸுத்திர்வாய்வதனால்.

(ஸி. அநந்தஞ்சுவார்.)

